

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

BİR ANDA YOK OLDU

“İnce detaylarla
bezeli bir aile
dramı ve iliklerinize
işleyecek bir
gerilim.”
–People

LISA JEWELL

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Çeviren: Yeliz Üslü

HİÇ KİMSE DURDUK YERE ORTADAN KAYBOLMAZ

Herkes Ellie Mack gibi mükemmel bir kızı olsun isterdi. Fakat o bir anda yok oldu.

Ellie'nin kayboluşunun üzerinden on yıl geçmişti. Annesi Laurel, hayatını yeniden yoluna koymaya çalışırken bir kafede tanıştığı çekici adamdan böylesine etkilenmeyi beklemiyordu. Daha ne olduğunu bile anlamadan kendini Floyd'un evinde, kızlarıyla tanışırken buluverdi. Küçük kızı Poppy'yi gördüğündeyse gözlerine inanamadı. Dokuz yaşında olmasına rağmen ürkütücü derecede zeki bir kız olan Poppy, hık demiş Ellie'nin burnundan düşmüştü. Laurel'ın ardında bırakmak için yıllardır uğraştığı kâbus onu tekrar ele geçirmek üzereydi ve artık bazı soruların yanıtlarını bulması gerekiyordu.

Ellie polislerin düşündüğü gibi evden mi kaçıyordu yoksa başına çok daha kötü bir şey mi gelmişti?

Booklist tarafından "kesinlikle mükemmel" olarak tanımlanan *Bir Anda Yok Oldu*, bir annenin gözünden kaçırdığı ipuçlarını keşfetme ve kızına ne olduğunu öğrenme mücadelesini anlatan, soluksuz okuyacağınız bir gerilim romanı.

"Tüyler ürpertici." — **US WEEKLY**

"Mükemmel bir gerilim." — **BUSTLE**

"Şaşırtıcı... sürükleyici!" — **POPSUGAR**

LISA JEWELL *Invisible Girl*, *Üst Kattaki Aile* ve *Watching You* da dâhil olmak üzere on sekiz romanın #1 *New York Times* çoksatan yazarıdır. Romanları dünya çapında 4.5 milyondan fazla satmış ve yirmi beş dile çevrilmiştir.

✕ @lisajewelluk

📷 @lisajewelluk

🌐 @lisajewellofficial

ISBN 978-625-5919-12-0

🌐 www.olimposdukkkan.com

📷 /olimposyayinlari

🎵 /olimposyayinlari

🌐 /olimposyayinlari

✕ /olimposyayin

KAPAK TASARIMI: LATWAN KWAN

KAPAK GÖRSELLERİ:

DALLAR: PLAINPICTURE/MICHAEL DOONEY
ÇİÇEKLER: GETTY IMAGES

Bir Anda Yok Oldu

Lisa Jewell

Orijinal Adı: Then She Was Gone

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2017, Lisa Jewell

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Yeliz Üslü

Editör: Elif Nihan Akbaş

Düzeltili: Aydan Yalçın

Son Okuma: Yasemin Ak

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-5919-12-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

BİR ANDA YOK OLDU

LISA JEWELL

Çeviren: Yeliz Üslü

Lor için

“Sara-Jade Virtue” karakter adıyla ilgili bir not

“Sara-Jade Virtue” ismi bana gerçek hayattaki Sara-Jade Virtue tarafından verildi. Geçtiğimiz yıl Birleşik Krallık hayır kurumu CLIC Sargent için para toplayan Get In Character açık artırmasının kazananıydı. Tesadüf eseri, Sara-Jade şu anda İngiliz yayıncılığında çalışan en harika, tutkulu ve ilham verici insanlardan biri ve onun ismini kullanmaktan ötürü aşırı gururluyum.

CLIC Sargent’in misyonu, genç yaşta kanser teşhisiyle yüzleşmenin yarattığı olumsuzlukları değiştirmek. Kanserli çocukların ve gençlerin, kanser yolculukları boyunca ve sonrasında mümkün olan en iyi tedaviyi, bakımı ve desteği almayı hak ettiklerine inanırlar. Kanser tedavisi sona erdiğinde de hayatlarını en iyi şekilde yaşama şansını hak ettiklerini savunurlar.

<http://www.clicsargent.org.uk/>

GİRİŞ

O aylar, onun kaybolmasından önceki aylar yani, muhteşemdi. Gerçekten. Tek kelimeyle muhteşem. Yaşanan her an bir hediye idi sanki ve âdeta şöyle diyordu: *İşte buradayım, mükemmel bir an daha, baksana bana, ne kadar da güzelim, değil mi?* Her sabah bir maskara sürme ve hazırlık telaşıyla başlıyor, karnında uçuşan kelebeklerle okul kapısına yaklaşırken nabızı hızlanıyor, o çocuğu gördüğü an içini bir sevinç kaplıyordu. Okul artık bir kafes değildi. Onun aşk hikâyesi için capcanlı, ışıkl bir film sahnesiydi.

Ellie Mack, Theo Goodman'ın onunla çıkmak istediğine hâlâ inanamıyordu. Theo Goodman on birinci sınıflar arasındaki en ama en yakışıklı çocukt u, nokta. Onuncu, dokuzuncu ve sekizinci sınıflarda da en yakışıklı oydu. Yedinci sınıf hariç. Yedinci sınıftaki oğlanların hiçbiri yakışıklı değildi. Kocaman ayakkabılar ve üstlerinden düşen ceketler giyen ufacık, pörtlek gözlü koca bebeklerdi hepsi.

Theo Goodman'ın daha önce hiç kız arkadaşı olmamıştı ve herkes onun eşcinsel olabileceğini düşünüyordu. Bir erkeğe göre fazlaca güzel ve epey zayıftı. Ayrıca gerçekten ama gerçekten

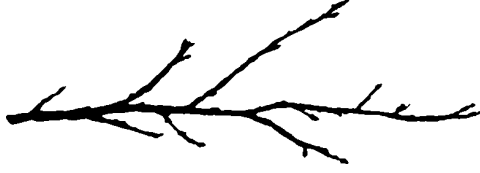
çok nazikti. Ellie, eşcinsel olsun ya da olmasın, yıllardır onunla birlikte olmanın hayalini kurmuştu. Sadece arkadaşı bile olsa mutlu olurdu. Theo'nun genç ve güzel annesi her gün onunla birlikte okula yürüyordu. Spor kıyafetleri giyer, saçını atkuyruğu yapardı. Genellikle yanında küçük, beyaz bir köpek olurdu. Veda vakti geldiğinde Theo köpeği kucağına alıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça kaldırıma bırakırdı. Ardından annesini öper ve okulun kapısına yürürdü. Kimin gördüğü umurunda değildi. Ufacık, pofuduk köpekten ya da annesinden utanmazdı. Kendinden öyle *emindi*.

Derken, geçen yıl bir gün, yaz tatilinin hemen ardından Ellie'yle konuşmaya başlamıştı. Bir anda, öylece. Öğle yemeği sırasında, bir ev ödeviyle ilgili mi ne, öyle sıradan bir konuda. Genelde her şeyi kolayca anlamayan Ellie, Theo'nun eşcinsel olmadığını ve ondan hoşlandığı için kendisiyle konuştuğunu hemen anlayıverdi. Bu çok açıktı. Sonra birdenbire sevgili oluverdiler. Ellie daha karmaşık olacağını düşünmüştü.

Sonra tek bir yanlış hamle, zaman çizelgesinde ufak bir sapma derken her şey bitti. Sadece aşk hikâyeleri değil, hepsi. Gençlik. Hayat. Ellie Mack. Hepsi geride kaldı. Sonsuza dek gitti. Ellie zaman çizelgesinde geri gidebilseydi, onu çözebilseydi ve bir yün yumağı gibi ters yöne yuvarlasaydı iplikteki düğümleri, uyarı işaretlerini görebilirdi. Geriye doğru bakıldığında her şey açıkça görülüyordu. Ama o zamanlar hiçbir konuda hiçbir şey bilmediğinden, bunun olacağını tahmin edememişti. Göz göre göre olacakların üstüne doğru yürümüştü sadece.

BİRİNCİ KISIM

BİR

Laurel, kızının dairesine girdi. Oldukça aydınlık bir gün olmasına rağmen içerisi karanlık ve kasvetliydi. Ön taraftaki pencere birbirine girmiş korkunç bir salkım söğüt yığınyla çevriliyken evin öbür tarafı da sırtını yasladığı küçük koruluğun gölgesi altındaydı.

Hanna burayı ani bir dürtüyle satın almıştı. Öyle bir anda. İlk primini kazanmış ve parayı çarçur etmeden sağlam bir şeye yatırmak istemişti. Evi aldığı insanlar dairenin içini bir sürü güzel eşyayla doldurmuştu ama Hanna'nın mobilya alışverişi yapmaya vakti olmamıştı. İçerisi, üzücü bir boşanmanın ardından hayatını küçülten birinin evine benziyordu. Kendisi yokken annesinin eve gelip temizlik yapmasına aldırmaması, burayı gösterişli bir otel odasından farklı görmediğinin kanıtıydı.

Laurel alışkanlık gereği Hanna'nın pis koridorundan geçip mutfığa ilerledi ve lavabonun altındaki temizlik gereçlerini aldı. Hanna gece eve gelmemiş gibi görünüyordu. Lavaboda mısır gevreği kâsesi, tezgâha sıçramış süt lekeleri, pencere pervazındaki büyüteçli makyaj aynasının yanında açık bırakılmış maskara tüpü yoktu. Laurel'in omurgasından aşağı buz gibi bir

ürperti indi. Hanna her zaman evine gelirdi. Gidecek başka yeri yoktu ki. Laurel çantasına gidip telefonunu çıkardı, titreyen parmaklarıyla kızının numarasını çevirdi ve Hanna isteyken her zaman olduğu gibi arama sesli mesaja düştüğünde elleri gevşedi. Telefon Laurel'in elinden yere düşerken ayakkabısının yan tarafına denk geldi ve neyse ki kırılmadı.

"Kahretsin," diye söylendi kendi kendine. Telefonu alıp boş boş baktı. "Lanet olsun."

Arayacak, *Hanna'yı gördün mü, nerede olduğunu biliyor musun?* diye soracak kimsesi yoktu. Kızın hayatı bu şekilde yürümüyordu. Hiçbir yerde bağlantısı yoktu. Sadece orada burada belirmiş küçük yaşam adacıklarından ibaretti varlığı.

Belki Hanna bir adamla tanışmıştır, diye düşündü ama bunun pek olası olmadığıнын farkındaydı. Hanna'nın hiçbir zaman erkek arkadaşı olmamıştı. Bir kere bile. Bir keresinde biri, "Hanna'nın bir erkek arkadaş edineneyecek kadar suçlu hissettiği" teorisini ortaya atmıştı çünkü ne de olsa küçük kız kardeşinin hiçbir zaman erkek arkadaşı olmayacaktı. Aynı teori kızın sefil dairesi ve var olmayan sosyal hayatı için de ileri sürülebilirdi pekâlâ.

Laurel tepkisinin hem aşırı hem de normal olduğunu biliyordu. Bir sabah ders çalışmak için on beş dakika yürüme mesafesindeki kütüphaneye gitmek üzere kitap dolu sırt çantasıyla evden çıkan ve bir daha eve dönmeyen bir çocuğun ebeveyniyseniz aşırı tepki diye bir şey olmaz. Yetişkin kızının mutfağında durmuş, sırf lavaboda mısır gevreği kâsesi bırakmadı diye onun bir hendekte ölmüş olduğunu hayal etmesi, kendi geçmiş deneyimine göre gayet akıllı başında ve mantıklıydı.

Hanna'nın çalıştığı şirketin adını bir arama motoruna yazdı ve telefon numarası bağlantısına tıkladı. Santral onu Hanna'nın dâhili numarasına bağlarken Laurel nefesini tuttu.

"Buyurun, ben Hanna Mack."

İşte, kızının sert ve karaktersiz sesi.

BİR ANDA YOK OLDU

Laurel hiçbir şey söylemedi, sadece ekranındaki kapatma düğmesine dokundu ve telefonunu tekrar çantasına koydu. Hanna'nın bulaşık makinesini açtı ve içindekileri boşaltmaya başladı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

iki

On yıl önce, iki değil de üç çocuğu varken Laurel'in hayatı nasıldı? Her sabah varoluşsal bir sevinçle mi uyanıyordu? Hayır, hiç de değil. Laurel her zaman bardağın boş tarafını görenlerden olmuştu. En güzel senaryolarda bile şikâyet edecek çok şey bulabilir ve iyi haberlerin sevincini kısa ömürlü bir âna sıkıştırabilir, can sıkıcı yeni endişelerle hızla keyfini kaçırabilirdi. Her sabah –hiç de kötü bir gece geçirmemesine rağmen– huzursuz uyuduğuna inanarak uyanıyor, göbeğinin fazla yağlı, saçlarının fazla uzun ya da fazla kısa, evinin fazla büyük ya da fazla küçük olduğundan yakınıyordu. Ona göre banka hesabı çok boştu, kocası çok tembeldi, çocukları fazla gürültücü ya da fazla sessizdi, yakında evden ayrılacaklar ya da evden hiç ayrılmayacaklardı. Uyanır uyanmaz yatak odasındaki sandalyenin arkasına asılı bıraktığı siyah eteğine yapışmış açık renk kedi tüylerini, kayıp terliğini, Hanna'nın gözlerinin altındaki torbaları, bir aydır temizlemeciye götürmeyi düşündüğü kuru temizleme yığını, koridorun duvar kâğıdındaki yırtığı, Jake'in çenesindeki korkunç ergenlik sivilcesini, uzun süre dışarıda bırakılan kedi mamasının kokusunu ve evdekile-

BİR ANDA YOK OLDU

rin tembellikten boşaltmamaya kararlı görüldüğü, avuçlarıyla içindekileri dibine bastırmaktan dümdüz ettikleri çöp kutusunu düşünürdü.

Bir zamanlar mükemmel hayatını böyle görüyordu işte: Bir dizi kötü koku, yerine getirilmemiş görevler, ufak endişeler ve gecikmiş faturalar...

Derken bir sabah kızı, göz bebeği, son çocuğu, ruh eşi, gururu ve neşesi evden çıkmış, bir daha da geri dönmemişti.

Peki, o dayanılmaz ilk birkaç saatte neler hissetmişti Laurel? Beyninde ve kalbinde bütün bu önemsiz kaygıların yerini ne doldurmuştu? Panik. Çaresizlik. Keder. Dehşet. İstirap. Kargaşa. Kalp kırıklığı. Korku. Tüm bu kelimeler çok melodramatik ama yine de çok yetersizdi.

Paul, "Theolarda olacaktı," demişti. "Neden annesini aramıyorsun?"

Laurel, onun Theo'nun evinde olmayacağını biliyordu. Kızının ona son sözleri, "Öğle yemeği vaktinde dönmüş olurum. O lazanyadan kaldı mı?" olmuştu.

"Bir kişilik var."

"Hanna yemesin bak! Ya da Jake! Söz ver!"

"Söz."

Sonra ön kapının kapanma sesi duyulmuştu. Evde bir kişi eksik olduğundan ses aniden azalmıştı. Artık doldurulması gereken bir bulaşık makinesi, yapılması gereken bir telefon görüşmesi, üst kata, nezle olan Paul'e götürülmesi gereken bir soğuk algınlığı ilacı vardı. Kocasının hasta olması, Laurel'in hayatındaki en sinir bozucu şey gibi görünmüştü o zaman.

"Paul üşütmüş."

Bunu önceki gün kaç kişiye söylemişti acaba? Yorgun bir iç çekişle ve gözlerini devirerek. "Paul üşütmüş." *Vah başıma gelenler. Hayatım ne zor. Yazık bana.*

Yine de Theo'nun annesini aramıştı.

“Yok,” demişti Becky Goodman, “burada değil, gerçekten üzgünüm. Theo bütün gün evdeydi ve Ellie’den hiç haber alamadık. Yapabileceğim bir şey varsa...”

Vakit ilerleyip akşamüstü olurken Ellie’nin bütün arkadaşlarını sırayla aramıştı. Kütüphaneye gitmişti, orada kamera görüntülerine bakmasına izin vermişlerdi. Görünen o ki Ellie o gün kesinlikle kütüphaneye gitmemişti. Güneş batmaya başlayınca ev soğuk bir karanlığa gömülmüştü. Elektrik yüklü sessiz bir fırtınanın beyaz ışıkları arada etrafı aydınlatıyordu. Laurel sonunda bütün gün içinde büyüyen rahatsız edici korkuya teslim olup polisi aramıştı.

Paul’dan ilk kez o akşam nefret etmişti. Sabahlığıyla yalınayak gezen, burnunu çeken, hiç durmadan çeken, sonra da sümküren, burnunun içinde horul horul sesler dolaşan, ağzından aldığı ağır nefesi aşırı duyarlı kulaklarına bir canavarın ölüm sancıları gibi gelen yatak ve sümük kokulu adama tahammülü yoktu.

“Üstünü giy,” diye çıkmıştı. “Lütfen.”

Terslenince sinen bir çocuk gibi söyleneni kabul eden Paul, birkaç dakika sonra kargo şort ve renkli bir tişörtten oluşan yaz tatili kıyafetiyle aşağıya inmişti. Tepeden tırnağa yanlıştı. Yanlış, yanlış, yanlış.

“Ve iyice sümkür,” demişti kadın. “Doğru düzgün. Geriye hiçbir şey kalmasın.”

Adam yine talimatına uymuştu. Laurel onun mendili bir top hâline getirmesini ve çöpe atmak için acınası bir hâlde mutfağın öbür ucuna doğru ilerleyişini tiksintiyle izlemişti.

Sonra polis gelmişti.

Ve olaylar başlamıştı.

Hiç bitmeyecek olan olaylar.

Bazen merak ediyordu. Paul o gün hasta olmasaydı, ilk aramasında işten aceleyle dönseydi, şık kıyafetler içinde, hızlı ve çevik olsaydı, elini ellerinin arasına alıp onun yanında dimdik

BİR ANDA YOK OLDU

otursaydı, ağzından nefes almasaydı, burnunu çekip durmasaydı, berbat görünmeseydi her şey farklı olur muydu? Acaba bunun üstesinden gelebilirler miydi? Yoksa Laurel ondan nefret edecek başka bir sebep mi bulurdu?

Polis sekiz buçukta evden ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra Hanna mutfak kapısında belirmişti.

“Anne,” demişti özür dilercesine, “acıktım.”

“Affedersin,” diye cevap vermişti Laurel mutfağın öbür tarafındaki saate bakarak. “Tanrım, evet, açlıktan ölüyor olmalısın.” Ağır ağır ayağa kalkmış ve kızıyla birlikte görmeyen gözlerle buzdolabının içindekileri incelemişti.

“Bunu yiyebilir miyim?” demişti Hanna, içinde lazanyanın son parçasının bulunduğu Tupperware saklama kabını çıkararak.

“Hayır.” Laurel onu fazla sertçe geri çekmişti. Hanna gözlerini kırpmıştı.

“Neden ki?”

“Hayır işte,” demişti kadın, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Ona kızarmış ekmek üzerine fasulye hazırlamış, oturup yemesini izlemişti. Hanna. Ortanca çocuğu. Zor olan. Yorucu olan. Issız bir adada birlikte mahsur kalmak istemeyeceği kişi. Ve aklından o kadar büyük bir hızla öyle korkunç bir düşünce gelip geçmişti ki bunu zorlukla fark etmişti.

Keşke kaybolan sen, kızarmış ekmeğiyle fasulyesini yiyen de Ellie olsaydı.

Avucunun içiyle nazikçe Hanna'nın yanağına dokunmuş, sonra da odadan çıkmıştı.

Üç

O Zaman

Ellie'nin o zamanlar yapmaması gereken en önemli şey matematikten kötü not almaktı. Daha çok çalışsaydı, daha akıllı olsaydı, sınav günü bu kadar yorgun olmasaydı, dikkati bu kadar dağınık olmasaydı, konsantre olmak yerine esnemeye daha fazla vakit ayırmısaydı, B+ yerine A alsaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Ama daha da geriye gidersek, kötü matematik sınavından önceye, Theo'ya âşık olmasaydı, onun yerine matematikte berbat olan, matematiği ve sınavları umursamayan, hırsları olmayan bir çocuğa âşık olsaydı, hatta daha iyisi, hiçbir çocuğa âşık olmasaydı, ona yetişme ya da onu geçme zorunluluğu hissetmez, B+ ile mutlu olurdu. Ve o akşam eve gidip matematikten özel ders almak için annesine yalvarmazdı.

Demek tam orasıydı. Zaman çizelgesindeki ilk düğüm. Tam orada, ocak ayında bir çarşamba öğle sonrası, saat dört buçuk civarında.

Eve döndüğünde sinir küpüydü. Eve sık sık sinirli geldiği olurdu. Bunu yapmayı hiç beklemiyordu. Kendiliğinde oluverdi. Annesini gördüğü ya da sesini duyduğu anda, mantıksız bir öfkeye kapıldı ve okulda bütün gün söyleyemediği ya da ya-

pamadığı –çünkü okulda *İyi Biri* olarak biliniyordu ve bir kez iyi biri olarak ün kazandın mı bunu mahvedemezdin– şeyler birikip ağzından dökülüyordu.

Çantasını koridordaki banka bırakırken, “Matematik öğretmenim pisliğin teki,” dedi. “Pislik demek az bile! Ondan nefret ediyorum.” Ondan nefret ettiği falan yoktu. Başarısız olduğu için kendinden nefret ediyordu. Ama bunu söyleyemezdi.

Mutfak lavabosunun başındaki annesi, “Ne oldu, canım?” dedi.

“Az önce söyledim ya!” Söylememişti ama bunun bir önemi yoktu. “Matematik öğretmenim çok kötü. Yeterlilik sınavımdan kalacağım. Özel ders almam lazım. Gerçekten ama gerçekten özel derse ihtiyacım var.”

Mutfağa fırladı ve dramatik bir tavırla sandalyelerden birine çöktü.

Annesi, “Özel derse verecek paramız yok,” dedi. “Neden okul sonrası matematik kulübüne katılmıyorsun?”

Sıradaki düğüm de buydu işte. Bu kadar şımarık bir velet olmasaydı, annesinin sihirli bir değnek sallayıp onun için tüm sorunlarını çözmesini beklemeseydi, anne ve babasının maddi durumu hakkında en ufak bir fikri olsaydı, kendisinden başka herhangi bir şey umurunda olsaydı konuşma burada biterdi. *Tamam, derdi. Anladım. Öyle yaparım.*

Ama öyle yapmamıştı. Israr kıyamet, şansını zorlamış, kendi biriktirdiği parayla ödemeyi teklif etmişti. Sınıfında onlardan *çok daha* fakir olduğu hâlde özel ders alan insanlardan örnekler vermişti.

Annesi, “Okuldan birine sormaya ne dersin?” diye önerdi. “Son sınıflardan biri? Bunu az bir para ve bir dilim pasta karşılığında yapabilecek biri mesela?”

“Ne! Asla olmaz! Tanrım, bu çok utanç verici olur!”

Böylece kendini kurtarmak için bir şans daha ellerinden kayıp gitmişti. Yok olmuştu. Oysa onun bundan haberi bile yoktu.

DÖRT

Ellie'nin eve gelmediği 2005 Mayıs'ındaki o günden beri, tam iki dakika öncesine kadar, ortadan kaybolmasıyla ilgili tek bir önemli ipucu bile yoktu. Bir tane bile.

Ellie'nin son görüldüğü an, saat on kırk üçte Stroud Green Yolu'ndaki güvenlik kameralarına yansımıştı. Bir arabanın camından yansımalarını kontrol etmek için kısa bir süre durduğu görülüyordu. (Bir ara arabadaki birine bakmak ya da sürücüye bir şey söylemek için durduğuna dair bir teori vardı ama plaka sahibinin izini sürmüşler ve Ellie'nin kaybolduğu sırada araç sahibinin tatilde olduğunu ve arabasının bu süre boyunca orada park edilmiş olduğunu kanıtlamışlardı.) Hepsi bu kadardı. Kaydedilen yolculuğu orada sona ermişti.

Yakın çevrede ev ev arama yapmışlar, bilinen pedofilleri sorguya getirmişler, Stroud Green Yolu'ndaki her dükkân sahibinin kamera görüntülerini almışlar, Laurel ve Paul'ü televizyonda yaklaşık sekiz milyon kişi tarafından izlenen bir programa çıkarmak için çekim yapmışlardı. Ama hiçbir şey onları Ellie'nin saat on kırk üçte kendi yansımasına bakarkenki son görüntüsünden ileri götürmemişti.

Ellie'nin siyah bir tişört ve kot pantolon giymesi polis için sorun olmuştu. Altın rengi ışıltıları olan güzelim saçlarının dağınık bir atkuyruğu yapılması, sırt çantasının lacivert olması, süpermarketlerde satılan basit, beyaz spor ayakkabılar giymesi de öyle. Sanki kendini kasıtlı olarak görünmez kılmıştı.

Ellie'nin odası, gömleklerinin kolları sıvanmış iki dedektif tarafından dört saat boyunca titizlikle aranmıştı. Görünüşe göre Ellie yanına sıra dışı hiçbir şey almamıştı. İç çamaşırı almış olması mümkündü ama Laurel'ın çekmecelerde eksik bir şey olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Üzerini değiştirmiş de olabilirdi ama Ellie'nin on beş yaşındaki çoğu kız gibi çok fazla kıyafeti vardı. Laurel'ın hepsini ezbere bilemeyeceği kadar çok. Ancak her doğum gününden sonra sıkıca katlayıp kumbarasına attığı birkaç on poundluk banknot hâlâ kumbaranın içindeydi. Diş fırçası ve deodorantı da hâlâ banyodaydı. Ellie diş fırçası ve deodorantı yanında olmadan hiçbir yerde yatıya kalmamıştı.

İki yıl sonra aramayı yavaşlattılar. Laurel yetkililerin ne düşündüğünü biliyordu; Ellie'nin kaçtığını düşünüyorlardı.

Herhangi bir tren istasyonunda, herhangi bir otobüs durağında, ortadan kaybolduğu yol dışında herhangi bir yolda yürürken çekilmiş hiçbir kamera görüntüsü yokken Ellie'nin kaçmış olduğunu nasıl düşünebilirlerdi? Aramanın yavaşlatılması yıkıcıydı.

Paul'ün bu habere verdiği tepki daha da yıkıcıydı.

“Bu, bir çeşit kapanış sanırım.”

İşte evliliklerinin tabutuna çakılan son çivi de bu olmuştu.

Bu arada çocuklar, raylardaki trenler gibi programa uyarak ilerliyorlardı. Hanna lise yeterlilik sınavlarını verdi. Jake, araştırma görevlisi olarak eğitim aldığı West Country'deki üniversiteden mezun oldu. Paul ise iş yerinde terfi istemekle, kendine yeni takım elbiseler almakla, arabasını yenilemekten bahsetmekle, o yaz özel indirimleri olan otel ve tatil yerlerini internetten karısına göstermekle meşguldü. Paul kötü bir adam

değildi. İyi bir adamdı. Laurel her zaman planladığı gibi iyi bir adamla evlenmişti. Ancak Ellie'nin ortadan kaybolmasının hayatlarında açtığı şiddetli boşlukla başa çıkma şekli, adamın yeterince büyük, yeterince güçlü ve yeterince *delirmiş* olmadığını göstermişti.

Onun sebep olduğu hayal kırıklığı, Laurel'in hissettiği onca şey içinde o kadar küçük kalıyordu ki bunu zorlukla fark edebiliyordu. Paul bir yıl sonra evden taşındığında, kadının varlığında küçük bir noktaydı sadece, daha fazlası değil. Laurel şimdi geriye dönüp baktığında onunla ilgili çok az şey hatırlayabiliyordu. O zamandan hatırlayabildiği tek şey, aramayı çaresizce devam ettirme ihtiyacıydı.

Polise, "Evleri bir kez daha arayamaz mıyız?" diye yalvarmıştı. "Önceki aramadan bu yana bir yıl geçti. Bu, daha önce bulamadığımız bir şeyi ortaya çıkaracak kadar uzun bir süre değil mi?"

Dedektif gülümsemişti. "Bunu konuşmuştuk," dedi. "Bunun kaynak israfı olacağına karar verdik. En azından şu anda. Belki bir yıl kadar sonra olabilir. Duruma o zaman bakılır."

Ama sonra bu ocak ayında birdenbire polis aramış ve televizyonda çözülmemiş suçları araştıran *Crimewatch* programının, bu vakanın onuncu yıl dönümü için çekim yapmak istediğini söylemişti. Yeni bir kurgu daha. Program 26 Mayıs'ta yayınlandı. Yeni bir delil çıkmadı. Yeni bir bakış açısı sunmadı.

Hiçbir şeyi değiştirmede.

Ta ki şu âna kadar.

* * *

Telefondaki dedektifin sesi temkinli çıkmıştı. "Bir şey çıkma-yabilir. Ama yine de gelmenizi istiyoruz."

"Ne buldunuz?" dedi Laurel. "Bir ceset mi? Ne?"

"Lütfen gelin, Bayan Mack."

BİR ANDA YOK OLDU

On yıl boyunca tek bir delil bile bulamamışlardı. Ama şimdi bir şey vardı.

Laurel çantasını alıp evden çıktı.

BEŞ

O Zaman

Sokağın ilerisinde yaşayan biri onu tavsiye etmişti. Adı Noelle Donnelly'ydi. Ellie zilin çalmasıyla ayağa kalktı ve annesi kapıyı açarken koridora baktı. Kadın oldukça büyüktü, belki kırk yaşında ya da o civarda bir şey. İrlanda ya da İskoç aksanı vardı.

“Ellie!” diye seslendi annesi. “Ellie, gel de Noelle’le tanış.”

Kadının soluk kızıl saçları arkaya doğru sıkıca toplanmıştı. Noelle, Ellie’ye gülümsedi ve “İyi günler, Ellie. Umarım beynini açmışsındır?” dedi.

Ellie, kadının şaka yapıp yapmadığını anlamadığı için gülümsemedi, başını onaylar gibi sallamakla yetindi.

“Güzel,” dedi Noelle.

Ellie’nin ilk dersi için yemek odasının bir köşesini hazırlamışlardı. Odasından fazladan bir lamba getirmişler, etrafı temizlemişler, iki bardak, bir sürahi su ve Ellie’nin siyah kırmızı puantiyeli kalem kutusunu yerleştirmişlerdi.

Laurel, Noelle’e bir fincan çay yapmak için mutfağa gitti. Noelle, piyano taburesinde oturan evin kedisini görünce durdu.

“Vay canına,” dedi, “ne büyük bir oğlan. Adı ne?”

“Teddy,” dedi Ellie. “Teddy *Bear*¹. Ama kısaca Teddy.”

Noelle’e söylediği ilk sözler. Hiç unutmayacaktı.

“Pekâlâ, ona neden bu adı koyduğunuzu anlayabiliyorum. Kocaman, tüylü bir ayı gibi görünüyor!”

Ellie o zaman kadından hoşlanmış mıydı? Hatırlamıyordu. Kadına gülümsemekle yetinip kedisini okşadı ve tüylerini avucunun içinde sıktı. Kedisini seviyordu ve onun orada olmasından, kendisiyle bu yabancı arasında bir tampon görevi görmesinden memnundu.

Noelle Donnelly yemek yağı ve yıkanmamış saç kokuyordu. Kot pantolon ve tiftiklenmiş, taba rengi bir kazak giymişti. Çilli bileğinde bir Timex saat vardı. Kahverengi botları aşınmıştı ve boynunda yeşil bir ipin ucunda okuma gözlüğü sallanıyordu. Omuzları epey geniş, boynu hafif kamburdu. Bacakları çok uzun ve inceydi. Hayatını çok alçak tavanlı bir odada geçirmiş gibi görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi okuma gözlüğünü takıp kahverengi deri evrak çantasının içini yoklayarak. “Bazı eski yeterlilik sınavı soruları getirdim. Bunlardan biriyle başlayıp güçlü ve zayıf yönlerini keşfederiz. Ama her şeyden önce belki sen bana takıldığın konuların ne olduğunu söyleyebilirsin. Özellikle yapamadıklarını.”

Annesi elinde bir fincan çay ve bir tabağın üzerinde çikolatalı kurabiyelerle içeri girdi. Tabağı sessizce ve hızla masaya bıraktı. Sanki Ellie ve Noelle Donnelly bir randevudaymış ya da çok gizli bir toplantı yapıyorlarmış gibi davranıyordu. Ellie, *Kalsana anne*, demek istedi. *Yanımda kal. Bu yabancıyla yalnız kalmaya hazır değilim.*

Laurel sessizce odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Ellie gözlerini annesinin kafasının arkasına dikti: Yumuşak, özür dileyen bir tık sesi.

1 (İng.) Oyuncak ayı –ç.n.

Noelle Donnelly, Ellie'ye dönüp gülümsedi. Çok küçük dişleri vardı. "Hadi bakalım," dedi gözlüğünü tekrar dar kemerli burnuna iterek. "Nerede kalmıştık?"

ALTI

Arabasını Finsbury Park'taki polis karakoluna doğru süren Laurel hız sınırına mümkün olduğu kadar yaklaşırken dünya uğursuz görünüyordu. Sokaklardaki insanlar, sanki her biri karanlık bir suç işlemenin eşiğindeymiş gibi tekinsiz ve şüpheli duruyordu. Sert rüzgârda dalgalanan tenteler yırtıcı kuşların kanatlarına benziyor, reklam panoları yola düşecek ve Laurel'ı yok edecekmiş gibi bir his veriyordu.

Adrenalin, yorgunluğunun içinden kararlı bir yol açtı.

Laurel 2005'ten beri doğru düzgün uyumamıştı.

Yedi yıldır yalnız yaşıyordu. Önce aile evinde yaşamıştı. Sonra Paul'ün nasıl becerdiyse bir kadınla tanışmayı başarıp ikisinin barışma şansına son çiviye çakarak üç yıl önce taşındığı dairede. Kadın, Paul'ü kendisiyle yaşamaya davet etmişti ve o da kabul etmişti. Laurel onun bunu nasıl yaptığını, onca enkazın ortasında kendisine o sağlıklı başlangıcı nasıl yarattığını hiç anlamamıştı. Ama adamı suçlamıyordu. Hem de hiç. Keşke o da aynısını yapabilseydi. Birkaç büyük valiz toplayıp kendine veda edebilse, kendine iyi bir yaşam dileyebilse, tüm anılar için kendine teşekkür edebilse, uzunca bir an için kendine sevgiyle

bakabilse ve sonra çenesini dikip kapıyı sessizce kapayabilseydi keşke. Sabah güneşi başının tepesinde umutla oynarken yeni ve parlak bir gelecek onu bekleseydi. Gözünü bile kırpmadan yapardı. Gerçekten yapardı.

Jake ve Hanna da evden taşınmışlardı elbette. Hızla ve eğer hayat on yıl önce rayından çıkmasaydı evden gidebileceklerinden çok daha erken. Jake ve Hanna'yla aynı yaşta olmasına rağmen hâlâ evden ayrılmamış çocukları olan arkadaşları vardı. Arkadaşları bundan, buzdolabındaki boş portakal suyu kutularından, korkunç seks seslerinden, sabahın dördünde gürültülü ve sarhoş hâlde gece kulüplerinden dönen çocuklarının köpeğin uykusunu kaçırıp kendi uykularını bölmesinden sızlanıyordu. Laurel sabahın erken saatlerinde çocuklarından birinin evin içinde çıkardığı paldır küldür sesleri duymayı ne çok isterdi. Kullanılmış tabak çanak yığınını, içinde iç çamaşırıyla yere sıyrılıp çıkarılmış buruşuk eşofmanları görmeyi ne çok isterdi. Ama hayır, ikisi de kaçış yolunu gördükten sonra arkalarına bile dönüp bakmamışlardı. Jake, Devon'da, onu gözünün önünden ayırmayan ve tanışalı daha bir yıl olmasına rağmen bebeklerden bahsetmeye başlayan Blue adında bir kızla yaşıyordu. Hanna ise Laurel'dan bir buçuk kilometre uzaktaki küçük, kasvetli dairesinde yaşıyor, görünürde maddi karşılığından başka bir sebebi olmaksızın günde on dört saat çalışıyordu, ki buna hafta sonları da dâhildi. İkisi de önemli bir başarıya imza atmıyordu ama kimin çocuğu yapıyordu ki zaten? Balerinler, pop yıldızları, konser piyanistleri ve çığır açan bilim insanlarıyla ilgili tüm bu umutlar, hayaller ve konuşmalar... Hepsi bir ofiste sona ermişti. Hepsi.

Laurel, Barnet'ta yeni inşa edilmiş bir dairede yaşıyordu. Kendisi için bir yatak odası, bir de misafir odası; birkaç saksı, bir masa ve sandalye sığacak kadar geniş bir balkon, parlak kırmızı mutfak dolapları ve özel bir park alanı. Kendisi için hayal ettiği türden bir ev değildi ama rahat ve güvenliydi.

Peki, artık çocukları yanında olmadığına göre günlerini nasıl geçiriyordu? Artık kocası da olmadığına göre? Hatta artık kedisi bile olmadığına göre? Gerçi zavallı hayvan, Laurel için hayatta kalmaya çabalamış, neredeyse yirmi bir yaşına kadar diremişti. Laurel haftanın üç günü çalışıyordu. High Barnet'teki alışveriş merkezinin pazarlama bölümünde işe girmişti. Haftada bir kez Enfield'a, huzurevindeki annesini görmeye gidiyordu. Haftada bir de Hanna'nın evini temizliyordu. Geri kalan zamanlarda balkonunu süslemek için bahçe merkezlerinden bitki satın almak, hoşlanmadığı hâlde kahve içip hoşuna gitmeyen şeyler hakkında konuşmak üzere artık pek de umursamadığı arkadaşlarını ziyaret etmek gibi önemliymiş süsü verdiği şeyler yapıyordu. Haftada bir yüzmeye gidiyordu. Formda kalmak için değil; sırf her zaman yaptığı bir şey olduğu ve bu alışkanlığını bırakacak kadar iyi bir neden bulamadığı için.

Bu yüzden bu kadar yıldan sonra bir aciliyet duygusuyla, bir görevle, gerçekten önemli bir şeyle evden çıkmak tuhaftı.

Ona bir şey göstereceklerdi. Belki bir parça kemik, kanlı bir kumaş parçası, yoğun, saklı sulara yüzen şişmiş bir cesedin fotoğrafı. Hiçbir şey bilmeden geçen on yılın ardından nihayet bir şeyler *öğrenmek* üzereydi. Kızının hayatta olduğuna dair bir kanıt gösterebilirlerdi. Ya da öldüğüne dair. Ruhundaki ağırlık, ikincisi olacağına dair inancını ele veriyordu.

Finsbury Park'a doğru giderken kalbi kaburgalarının altında ağrıyarak güm güm atıyordu.

YEDİ

O Zaman

Ellie o haftalık kış ziyaretleri sırasında Noelle Donnelly'den biraz hoşlanmaya başladı. Çok değil. Biraz. Bunun temel nedeni gerçekten iyi bir öğretmen olması ve Ellie'nin A/A+ beklentisiyle artık sınıfının en üst sıralarında yer almasıydı. Ama başka sebepleri de vardı. Noelle, Ellie'ye sık sık ufak tefek şeyler getirirdi: Claire's'den bir çift küpe, meyve aromalı bir dudak kremi, gerçekten güzel bir kalem. "En iyi öğrencim için," derdi. Ellie itiraz ederse de, "Ne var canım, Brent Cross'taydım. Ufak bir şey zaten," diye geçiştirirdi.

Evdeki ikinci veya üçüncü dersinde kısa bir süre tanıştığı Theo'yu da her zaman sorardı. "Şu yakışıklı arkadaşın nasıl bakalım?" derdi. Normalde bunun utanç verici olması gerekirdi ama öyle değildi. Başlıca nedeni, söylediği çoğu şeyin gerçekte olduğundan daha komik ve ilginç gelmesine neden olan hoş İrlanda aksanıydı.

Ellie, "O iyi," derdi ve Noelle de o hafif soğuk gülümsemesiyle, "Onu kaçıрма," diye yorum yapardı.

Yeterlilik sınavları artık ufukta görünür olmuştu. Mart ayıydı ve Ellie sınavları için aylar yerine haftalarla geri sayıma başlamıştı. Beyni esneyip gerginleştikçe, gerçekleri ve formülleri daha kolay özümstedikçe, salı günü öğleden sonra Noelle’le yaptığı dersler ivme kazanıyordu. Derslerinde artık hızlı bir tempo, yüksek bir ritim vardı. Böylece Ellie mart ayının ilk salı günü Noelle’in ruh hâlindeki değişimi hemen fark etti.

“İyi günler, genç bayan,” demişti çantasını masanın üzerine koyup fermuarını açarken. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Güzel. Buna sevindim. Ödevin nasıl bakalım?”

Ellie çalışmasını masanın üzerinden Noelle’e doğru kaydırdı. Normalde Noelle okuma gözlüğünü takıp hemen işaretlemeye başlardı ama o gün parmak uçlarını üstüne koyup dalgın dalgın ritim tutmuştu. “Aferin,” dedi. “Sen çok akıllı bir kızsın.”

Ellie onu göz ucuyla sorgularcasına izliyor, dersin başlamak üzere olduğuna dair bir işaret bekliyordu. Ama gelmedi. Bunun yerine Noelle dalmış gözlerle ödeve baktı.

“Söylesene, Ellie,” dedi kadın sonunda, gözünü kırpmadan bakışlarını Ellie’ye çevirerek. “Başına gelen en kötü şey ne?”

Ellie omuz silkti.

“Ne?” diye üsteledi Noelle. “Mesela evcil hamsterının ölmesi, buna benzer bir şey yani?”

“Hiç hamsterım olmadı.”

“Hah, belki de budur. Belki de hamster sahibi *olmamak* başına gelen en kötü şeydir?”

Ellie tekrar omuz silkti. “Olmasını hiç istemedim.”

“Peki, o zaman ne istiyordun? İstedğin ama almana izin verilmeyen bir şey var mıydı?”

Ellie mutfaktaki televizyonu, annesinin süpürge yaptığını, kız kardeşinin telefonda biriyle sohbet ettiğini duyabiliyordu. Ailesi hayatlarına devam ediyor ve matematik öğretmenleriyle

hamsterlar hakkında tuhaf konuşmalar yapmak zorunda kalmıyorlardı.

“Pek yok aslında. Her zamanki şeyler, para, kıyafetler falan.”

“Hiç köpek istemedin mi?”

“Pek sayılmaz.”

Noelle iç geçirip Ellie’nin ödevini kendine doğru çekti. “O hâlde sen gerçekten çok şanslı bir kızsın. Gerçekten öylesin. Umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındasındır.”

Ellie onaylarcasına başını salladı.

“Güzel. Çünkü benim yaşıma geldiğinde isteyeceğin bir sürü şey olacak ama bunları başkalarının aldığını göreceksin ve artık sıra bende olmalı diye düşüneceksin. *Kesinlikle*. Sonra gün batımına doğru kaybolmasını izleyeceksin. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şey.”

Bir anlık ağır bir sessizlik oldu ve nihayet Noelle gözlüğünü yavaşça burnuna kaydırdı, Ellie’nin ödevinin ilk sayfasını baktı ve şöyle dedi: “Peki o zaman, bakalım en iyi öğrencim bu haftayı nasıl geçirmiş?”

* * *

“Anlatsana, Ellie. Umutların ve hayallerin neler?”

Ellie içinden inledi. Noelle Donnelly yine o ruh hâllerinden birindeydi.

“Sadece yeterlilik sınavında gerçekten başarılı olmak. Ve lise bitirme sınavlarında. Ve sonra gerçekten iyi bir üniversiteye gitmek.”

Noelle cıkcıklayıp gözlerini devirdi. “Siz gençler ve üniversite *takıntınız!* Ah, Trinity’ye girdiğim zaman ne tantana kopmuştu! Aman ne büyük olay! Annem bütün dünyaya duyurdu. Biricik kızı! Trinity’de! Gel de şimdi bana bak. Benden fakir az insan tanıdım.”

Ellie ne diyeceğini bilemediğinden gülümsedi.

“Hayır, hayatta üniversiteden daha önemli şeyler var, Bayan Çok Bilmiş. Sertifikalardan ve yeterliliklerden daha fazlası. Bende bunlardan istemediğin kadar var mesela. Ama bir bak hâlime, burada seninle birlikte güzel, sıcak evinizde oturuyorum, bergamotlu güzel çayınızı içiyorum, beynini bilgilerimle doldurmak için üç kuruş alıyorum. Sonra da boş bir eve dönüyorum.” Aniden döndü ve Ellie’ye bir bakış attı. “Bomboş. Yemin ederim.” Sonra içini çekti ve gülümsedi. Gözlük burnunun üzerine itildi, bakışları Ellie’den ayrıldı ve ders başladı.

Daha sonra Ellie, annesini mutfakta buldu ve “Anne,” dedi. “Özel dersi bırakmak istiyorum.”

Annesi dönüp ona sorarcasına baktı. “Ya?” dedi. “Neden ki?”

Ellie ona gerçeği söylemeyi düşündü. *Beni korkutuyor, gerçekten tuhaf şeyler söylüyor, artık her hafta bir saat onunla yalnız kalmak istemiyorum*, demeyi düşündü. Ah, keşke ona gerçeği söyleseydi. Belki gerçeği söyleseydi annesi her şeyi çözebilirdi ve o zaman her şey farklı olabilirdi. Ama her nedense bunu yapmadı. Belki de annesinin, sınavlarına bu kadar yaklaşıırken dersleri bırakmayı istemesinin aptalca olduğunu söyleyeceğini düşünmüştü. Ya da belki Noelle’in başını derde sokmayı, bunun bir *mesele* hâline gelmesini istemiyordu. Ama yanılışı ne olursa olsun şöyle dedi: “Gerçekten Noelle’le yeterince ilerlediğimi düşünüyorum. Bana verdiği bir sürü alıştırma kâğıdı var. Bunları yapmaya devam edebilirim. Hem paran da cebinde kalmış olur.” Zafer kazanmışçasına gülümsedi ve annesinin cevabını bekledi.

“Şey, sınavlar bu kadar yaklaşmışken biraz tuhaf.”

“Kesinlikle. Artık vakit ayırmam gereken başka şeyler olduğunu düşünüyorum. Mesela coğrafya. Coğrafya için biraz ekstra çalışma yapsam çok iyi olur.”

Bu, yüzde yüz gerçek dışıydı. Ellie tüm derslerinde zirveydi. Haftada bir saat daha kazanması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ama yine de anneleri memnun eden o gülümsemeyi takındı, sorusunu havada asılı bıraktı ve bekledi.

“Eh, tatlım, elbette bu sana kalmış.”

Ellie cesaret verici bir tavırla başını salladı. Noelle’in ağır sözlerinin yankısı, eski yemeklerden ve yıkanmamış saçlardan gelen o yoğun koku, ruh hâli değişimleri ve yüzeysel, biraz uygunsuz sorular beyninin gerisinde nabız gibi zonkluyordu.

“Eminsen tabii? Fazladan masrafın olmaması güzel olurdu,” dedi annesi.

“Kesinlikle.” Ellie’nin içi rahatladı. “Kesinlikle.”

“Tamam,” dedi annesi. Buzdolabının kapısını açıp bir bolonez sos konserveşi çıkardıktan sonra tekrar kapattı. “Yarın onu ararım. Haber veririm.”

Ellie ruhundan tuhaf, pis bir ağırlığın kalktığını hissederek, “Harika,” dedi kısık bir sesle. “Teşekkür ederim.”

SEKİZ

Laurel'ı karşılayan takım elbiseli polis memuru genç ve bitkindi, elleri terliydi ve biraz gergindi. Kadını bir görüşme odasına götürdü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi, sanki gelmeme seçeneği varmış gibi. *Kusura bakmayın, bugün çok işim var, gelecek hafta olur mu?*

Biri, Laurel'a bir bardak su getirmeye gitti. Bir dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Paul içeri girdi.

Paul, Tanrım, elbette Paul. Paul'ü düşünmemişti bile. Bu mesele sanki sadece kendisini ilgilendiriyormuş gibi gelmişti. Ama belli ki karakoldaki biri Paul'ü düşünmüştü. Dağınık gümüş rengi saçları, buruşuk takımı ve tenine işlemiş şehir kokusuyla odaya girdi. Yanından geçerken eli Laurel'ın omzuna uzandı ama Laurel onu selamlamak için dönmedi. Sadece onları izleyen insanların hatırina zoraki gülümsedi.

Paul yanındaki koltuğa oturdu, yerine yerleşirken eliyle kravatını tuttu. Biri ona makineden çay getirdi. Laurel çay konusunda sinirlendi. Paul'e de sinirliydi.

Dane adındaki dedektif, "Dover yakınlarında bir alanı araştırıyorduk," dedi. "Bir köpek gezdiricisi bizi aradı. Teriyeri bir çanta bulmuş."

Bir çanta. Laurel öfkeyle başını salladı. Çanta bir ceset değildi.

Dane kalın bir zarftan 20x25 santimetrelik birkaç fotoğraf çıkardı. Onları masanın üzerinden Laurel ve Paul'e doğru itti. "Bu eşyalardan herhangi birini tanıyor musunuz?"

Laurel fotoğrafları kendine doğru çekti.

Bu, Ellie'nin çantasıydı. Sırt çantası. Yıllar önce kütüphaneye gitmek üzere evden çıktığında omzuna geçirdiği çanta. Polis aramasının hayati bir parçası olan küçük kırmızı logo vardı. O gün Ellie'ye dair neredeyse tek ayırt edici özellik bu olmuştu.

İkinci fotoğrafta kayak yakalı ve kısa, kabarık kollu, bol kesimli siyah bir tişört vardı. İçindeki etikette "New Look" yazıyordu. Ön kısmını kotunun içine sıkıştırmıştı.

Üçüncü fotoğrafta bir sütyen görülüyordu: Küçük siyah puantiyeli gri bir jarse. İçindeki etikette "Atmosphere" yazıyordu.

Dördüncüsü bir kot pantolundu. Soluk denim. İçindeki etikette "Top Shop" yazıyordu.

Beşincisi bir çift yıpranmış beyaz spor ayakkabıydı.

Altıncı, beyaz ipli, düz siyah bir kapüşonluydu. İçindeki etikette "Next" yazıyordu.

Yedinci bir dizi ev anahtarıydı. Karnındaki bir düğmeye bastığınızda gözleri parlayan küçük, plastik bir baykuş süsü vardı.

Sekizincisi, yeşermiş ve nemden çürümüş bir yığın alıştırma ve ders kitabıydı.

Dokuzuncusu bir kalem kutusuydu: Siyah ve kırmızı puantiyeli, içi tükenmez ve kurşun kalemlerle dolu.

Onuncu, bir hijyenik peddi; şişmişti ve pis görünüyordu.

On birincisi, mor ve kırmızı yama işi, üç tarafını dolaşan fermuarının ucunda kırmızı bir ponponu olan küçük bir deri cüzdandı.

On ikinci, küçük bir dizüstü bilgisayardı, eski moda ve biraz yıpranmış görünüyordu.

Sonuncusu bir pasaporttu.

Laurel fotoğrafı kendine yaklaştırdı. Paul ona doğru uzandı ve Laurel da fotoğrafı aralarında kalacak şekilde itti.

Bir pasaport.

Ellie pasaportunu yanına almamıştı. O hâlâ Laurel'daydı. Zaman zaman onu Ellie'nin eşyalarının bulunduğu kutudan alıyor ve kızının hayaletimsi yüzüne bakıyor, asla çıkmayacağı yolculukları düşünüyordu.

Ancak pasaporta baktığında bunun Ellie'nin pasaportu olmadığını fark etti.

Hanna'nındı.

"Anlamıyorum," dedi. "Bu, büyük kızımın pasaportu. Kaybettiğini düşündük. Ancak..." Fotoğrafa tekrar baktı, parmakları kenarlarına dokunuyordu. "...burada. Ellie'nin çantasında. Bunu nerede buldunuz?"

Dane, "Sık ormanlık alanda," diye yanıtladı. "Feribot iskelesinden çok uzakta değil. Teorilerden biri onun Avrupa'ya gidiyor olabileceği. Pasaport düşünülürse."

Laurel bir öfke patlaması hissetti, bir yanlışlık vardı. Onun evden kaçtığı yönündeki uzun süredir devam eden teorilerini destekleyecek kanıt arıyorlardı. "Ama çantası," dedi. "On beş yaşındayken gittiğinde yanında olan şeylerle mi? Ülkeyi terk ederken yanına aynı şeyleri aldığını mı söylüyorsunuz? Bunca yıl sonra? Bu hiç mantıklı değil."

Dane ona neredeyse şefkatle baktı. "Kıyafetleri analiz ettik. Yoğun aşınmaya dair kanıtlar var."

Laurel, her zaman kusursuz bir şekilde tertemiz olan, mis gibi kokan kızını, yıllarca aynı kıyafetlerle dolaşırken gözünün önüne getirince göğsünü tuttu. "Peki... O nerede? Ellie nerede?"

"Onu arıyoruz."

Paul'ün kendisine baktığını ve bu karmakarışık bilgileri hazmetmek için onunla etkileşime geçmesine ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordu. Ama onun bakışlarıyla yüzleşemiyordu, ona kendinden herhangi bir parça veremiyordu.

“Biliyorsunuz,” dedi, “Ellie’nin kaybolmasından birkaç yıl sonra evimize hırsız girdi. O sırada polise onun Ellie olduğunu düşündüğümü söyledim. Alınan şeyler, zorla giriş olmaması, verdiği o his...” Kanıtlanmamış duygular hakkında konuşmaktan kendini alıkoydu. “Hanna’nın pasaportunu o zaman almış olmalı. Belki o zaman...”

Devamını getirmedi. Polisin başından beri haklı olması mümkün müydü? Kızı evden mi kaçmıştı gerçekten? Bir yere kaçmayı mı planlıyordu?

Ama nereden? Nereye? Peki neden?

O sırada kapı açıldı ve odaya başka bir polis girdi. Dane’e yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Her iki adam da Laurel ve Paul’e baktı. Sonra Dane omuzlarını dikleştirdi, kravatını düzeltti ve “İnsan kalıntıları bulmuşlar,” dedi.

Laurel’in eli içgüdüsel olarak Paul’ün elini buldu.

O kadar sıkı ki adamın kemiklerinin büküldüğünü hissetti.

DOKUZ

O Zaman

“**B**u yaz ne yapacağız?”

Başı Ellie’nin kucığında olan Theo yüzünü ona çevirip gülümsedi. “Hiçbir şey,” dedi. “Hadi tek bir şey bile yapmayalım.”

Ellie kitabını bıraktı ve elini Theo’nun yanağına koydu. “Hiç de bile,” dedi. “Ben *her şeyi* yapmak istiyorum. Konu tekrarı, bir şey öğrenme ve ders çalışma dışındaki her şeyi. Mesela yamaç paraşütü yapmak istiyorum. Ne dersin? Yamaç paraşütü yapmaya gidelim mi?”

“Yani yaz için planın öyle ya da böyle *ölmek* mi?” Theo güldü. “Çok tuhafsın.”

Ellie onun yanağına yavaşça yumruk attı. “Ben tuhaf değilim. Sadece uçmaya hazırım.”

“Kelimenin gerçek anlamıyla?”

“Evet, kelimenin gerçek anlamıyla. Ah, annem istersek büyükkannemin kulübesini birkaç günlüğüne kullanabileceğimizi söylüyor.”

Theo ona sevinçle baktı. “Cidden mi? Yani sadece ikimiz mi?”

“Ya da birkaç arkadaşımızı götürebiliriz.”

“Ya da belki *sadece ikimiz* oluruz?” Hevesli, oyuncu bir tavırla başını salladı ve Ellie güldü.

“Evet, neden olmasın?”

Mayıs ayında bir cumartesi günüydü, yeterlilik sınavlarına bir hafta kalmıştı. Ellie’nin odasındaydılar, konu tekrarına ara vermişlerdi. Dışarıda güneş parlıyordu. Kedi Teddy yanlarında yatıyordu. Hava polen ve umutla doluydu. Ellie’nin annesi her zaman mayıs ayının, yazın cuma gecesi gibi olduğunu söylerdi: Tüm güzel zamanlar capcanlı ve ıslıl ıslıl önünüzde uzanır, yaşanmayı beklerdi. Ellie, sınavlarla dolu karanlık tünelin diğer ucundan o anların kendisine seslendiğini hissedebiliyordu; sıcak geceleri ve uzun günleri, yapacak hiçbir şeyin olmamasının ve gidecek hiçbir yerin olmamasının hafifliğini de öyle. Hayatının bu bölümünü tamamladıktan sonra yapabileceği her şeyi, okuyabileceği tüm kitapları, gidebileceği piknikleri, lunaparkları, alışveriş gezilerini, tatilleri ve partileri düşündü. Bir an için tüm bunların karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. İçi bu coşkuyla dolup taşıyor, midesi altüst oluyor, kalbi dans ediyordu.

“Sabırsızlanıyorum,” dedi. “Her şeyin bitmesi için sabırsızlanıyorum.”

ON

Yıllar önce polisin Laurel'in evindeki hırsızlığa ilişkin soruşturması sonuç vermemişti. Mülkün hiçbir yerinde parmak izine rastlamamışlardı. Laurel'in evde olmadığı o iki saate ait sokak kamerası görüntüleri kontrol edildiğinde, Ellie'nin tanımına uyan –ya da herhangi bir genç kızı andıran– hiç kimse tespit edilmedi. “Hırsız”, eski bir dizüstü bilgisayar, Paul'ün eski telefonunu, Laurel'in iç çamaşırı çekmecesine sıkıştırılmış bir miktar parayı, artık arkadaş olmadıkları çok zengin insanlardan düğün hediyesi olan bir çift Art Deco gümüş şamdanı ve Hanna'nın önceki gün pişirdiği ve mutfak tezgâhının üzerinde kremayla kaplanmayı bekleyen bir pastayı almıştı.

Laurel'in mücevherlerinden hiçbirini almamışlardı; buna birkaç ay önce takmayı bıraktığı ve yatak odasındaki şifonyenin üzerinde açıkça duran alyansı ve nişan yüzüğü de dâhildi. Çaldıkları dizüstü bilgisayardan daha yeni ve daha değerli olan Mac'i bırakmışlardı. Sokakta soyulursa diye mutfaktaki bir çekmecede sakladığı kredi kartlarını da öyle.

Laurel aradıktan on dakika sonra eve gelen polis memurlarından biri, “Vakitleri yetmemiş olabilir,” demişti. “Ya da sipariş

üzerine hırsızlık yapıyorlardı, yani neyi kime satabileceklerini biliyorlardı.”

“Garip geliyor,” demişti Laurel, kollarını sımsıkı karnında kavuşturmuş hâlde. “İçimden bir his... Bilmiyorum. Kızım dört yıl önce kayboldu.” Başını kaldırıp doğrudan ve tavizsiz bir şekilde onlara bakmıştı. “Ellie Mack? Hatırlıyor musunuz?”

Polisler birbirleriyle bakıştıktan sonra tekrar ona dönmüşlerdi.

“Onu hissedebiliyordum,” demişti Laurel. Sesinden sevgi değil, delirmiş gibi bir kızgınlık akıyordu. “Eve girdiğimde kızımı hissedebiliyordum.”

Polisler bir kez daha bakıştılar. “Eşyalarından herhangi biri kayıp mı?”

Laurel hayır dercesine başını salladı ve omuz silkti. “Sanmıyorum. Odasına baktım, aynı eskisi gibi görünüyor.”

Polis memurları huzursuzca yerlerinde kıpırdanırken bir sessizlik oldu.

“Kırık kilit veya pencere göremedik. Hırsız içeri nasıl girmiş?”

Laurel yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Bilmiyorum.”

“Açık pencere var mıydı?”

“Hayır, ben...” Bunu hiç düşünmemişti bile. “Sanmıyorum.”

“Dışarıda bir anahtar bırakıyor musunuz?”

“Hayır. Asla.”

“Bir komşuda ya da arkadaşta anahtarınız var mı?”

“Hayır. Hayır. Anahtarları olan sadece biziz. Ben, eşim, çocuklarımız.”

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kalbinin hızla çarpmaya başladığını, avuçlarının terlediğini hissetti. “Ellie,” dedi. “Ellie’nin bir anahtarı vardı. Kaybolduğu zaman. Sırt çantasında. Ya o?..”

Ona beklentiyle baktılar.

“Ya o geri geldiyse? Gittiği yerden? Belki de çaresizdi? Bu, sadece umursamadığımız şeylerin alınmış olmasını açıklayabilir. O şamdanları sevmediğimi biliyor. Hep onları bir gün *Antiques*

Roadshow televizyon programına götüreceğimi söyledim çünkü muhtemelen bir servet değerindeler. Ayrıca pasta!”

“Pasta mı?”

“Evet. Tezgâhın üzerinde çikolatalı pasta vardı. Kızım yapmıştı. Diğer kızım. Yani hangi hırsız evden *pasta* çalar ki?”

“Aç bir hırsız?”

“Hayır,” dedi Laurel, teorisi kafasında hızla gerçeğe dönüşüyordu. “Hayır. Ellie. Tam da Ellie’nin yapacağı bir şey. Hanna’nın pastalarına bayılırdı. Onlar onun en sevdiği şeydi, onlar...” Durdu. Çok hızlı gidiyor ve ona yardım etmek için burada olan insanları olayın dışında bırakıyordu.

Hiçbir komşu olağan dışı bir şey görmemişti. Çoğu, hırsızlık sırasında evde bile değildi. Evden çalınan hiçbir şey tekrar bulunamadı. Hepsi o kadardı. Bir çıkmaza daha gelinmişti. Laurel’in hayatındaki bir başka büyük boşluk.

Ancak sonrasında Ellie’nin tekrar eve dönmesi ihtimaline karşı yıllarca evinden fazla uzaklaşmadı. Yıllar boyunca dışarıda kısa süreli kaldıktan sonra eve her döndüğünde kapının önündeki havayı koklayarak kayıp kızının kokusunu aradı. Geriye kalan çocuklarıyla teması o yıllarda koptu. Onlara verecek hiçbir şeyi kalmamıştı ve onlar da beklemekten yorulmuştu.

Sonra, üç yıl önce Laurel, Ellie’nin tekrar eve dönmesini ummaktan vazgeçti. Bunun basit bir hırsızlık olduğunu ve yeni bir yerde yeniden hayatına başlaması gerektiğini kabul etti. Üç yıl önce, kayıp kızının yatak odasından son kez geri geri çıkmış ve kapıyı neredeyse onu öldürecek kadar yumuşak bir sesle arkasından kapamıştı.

Üç yıldır Ellie’yi elinden geldiğince aklından çıkarmıştı. Kendini deli gömleği gibi sıkı, sert, yeni bir rutine bağlamıştı. Üç yıl boyunca deliliğini içselleştirmiş ve bunu kimseyle paylaşmamıştı.

Ama şimdi delilik geri dönmüştü.

* * *

Polis karakolunun yakınında arabasına bindi ve arabayı geri vitesine takarken bir an durdu, deliliği olabildiğince bastırmak için bekledi.

Ama sonra kızının kemiklerinin tam o sırada lateks eldivenli yabancılar tarafından plastik torbalara yerleştirildiğini düşündü. Delilik öfke gibi yeniden patladı ve korkunç bir kükreme olarak arabasının sessizliğinde belirdi. Yumrukları direksiyona tekrar tekrar vuruyordu.

O sırada Paul'ün yolun karşı tarafında kendi arabasına doğru yürüdüğünü gördü, yüzü fena hâlde asıktı, omuzları çökmüştü. Onun kendisine baktığını gördü, öfkesini fark ettiğinde gözlerindeki şoku. Daha sonra Paul ona doğru yürümeye başladı. Laurel arabayı vitesine taktı ve son sürat uzaklaştı.

ON BİR

O Zaman

Ellie, son derslerinin ardından Noelle Donnelly'yi pek düşünmemişti.

Haberi alan kadın, annesine göre bu konuda “biraz ters” davranmış, Ellie’yle geçirdiği zamanın kısa kesileceğini bilmiş olsa işi kabul etmeyebileceğini ve artık dolduramayacağı bir boşluğu olduğunu, bunun hiç de doğru olmadığını falan söylemişti. Ellie kendini kötü hissettiğini söylediğindeyse annesi konuyu geçiştirdi.

“Sorun yok,” dedi. “Bence o çok alıngan bir tip. Bir şey olmaz. Hem sınavlara bu kadar az kalmışken o boşluğu dolduracak birini kesin bulur. Son dakikada paniğe kapılan bir ebeveyn onu kapacaktır.”

Ellie bunu duyunca rahatlamıştı ve Noelle Donnelly'yi beyninin “şimdi” ve “burası” ile ilgilenen kısmından uzaklaştırdı. Şimdi ve burası zaten yeterince meşguldü.

Hatta mayıs ara tatili sırasında bir perşembe sabahı ana caddede Noelle Donnelly'yi gördüğünde, kadını tanıması biraz zaman almıştı. Ellie kütüphaneye doğru gidiyordu. Eve

kız kardeşinin *gerçekten* yüksek sesle, *gerçekten* sinir bozucu bir tavırla gülen bir arkadaşı gelmişti. Ellie'nin biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Bir de on dokuzuncu yüzyıldaki ıslahevleri hakkında bir kitaba.

Yani geriye dönüp baktığında, o anda orada olmasından dolayı kız kardeşinin yüksek sesle kahkaha atan arkadaşını suçlayabilirdi ama aslında bunu yapmak istemiyordu. Suçlama oyunu bazen yorucu olabiliyordu. Suçlama oyunu aklınızı kaybetmenize neden olabilirdi. Sonsuz sonuca açılan seçimler, dikkatsizce seçtiğiniz bir yolun her seferinde milyonlarca başka yola ayrılması ve sizi asla geri dönüş yolunu bulamayacağınız bir yolculuğa çıkarması...

Ellie'yi gördüğünde Noelle'in yüzünde karmaşık bir gülümseme oluştu. Ellie bir nanosaniye boyunca beyninin arka odalarında dolaştı, ihtiyacı olan şeyi aldı ve sonra kadının gülümsemesine karşılık verdi.

"En iyi öğrencim!" dedi Noelle.

"Selam!"

"Nasıl gidiyor?"

"İyi. Harika! Matematik gerçekten iyi gidiyor."

"Ah, bu müthiş." Hava durumunda sıcak ve yağışsız bir gün olacağını söylemelerine rağmen kadın haki yeşili, su geçirmez bir palto giyyordu. Kızıl saçları kahverengi siyahlı tokalarla yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Ucuz siyah spor ayakkabılar giymiş ve omzuna krem rengi kanvas bir çanta asmıştı. "Büyük güne hazır mısınız?"

Ellie dersleri bıraktığı için kadına çıkışma fırsatı vermek istemediğinden, "Evet, kesinlikle," diye abarttı.

"Salıydı, değil mi?"

"Evet. Sabah onda. Ertesi hafta da ikinci sınav."

Noelle başını onaylarcasına salladı, gözleri Ellie'ninkilerden hiç ayrılmıyordu. "Biliyor musun," dedi, "diğer öğrencilerime bir alıştırtma yaptırıyorum. Hepsi bunun çok faydalı olduğunu

söylüyor. Üstelik *duyduğuma göre* bu yılın sınavıyla epey örtüşüyormuş. Eğer istersen sana bir kopyasını verebilirim?”

HAYIR, diye haykırdı Ellie uzaklardan kendine doğru. HAYIR. ALIŞTIRMA KÂĞIDINI FALAN İSTEMİYORUM. Ama yazın yamaç paraşütü yapmayı ve bekâretini kaybetmeyi isteyen, bu akşam pizza yiyecek ve yarın sabah erkek arkadaşıyla görüşecek olan *burada-ve-şimdi Ellie'si*, evet o Ellie, “Ah, pekâlâ. Evet. İyi olabilir,” dedi.

Noelle işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak, “Şimdi bir bakayım,” dedi. “Bu akşam uğrayabilirim. O saatlerde sizin oralarda olacağım.”

“Harika,” dedi Ellie. “Evet, bu harika olur.”

“Ya da... Bilirsin, belki daha da iyisi,” saatine ve sonra kısa bir süreliğine arkasına baktı, “evim hemen şurada.” Bir yan yolu işaret etti. “Sadece dört ev aşağıda. Neden şimdi uğramıyorsun? On saniye sürer.”

Çok yoğun bir perşembe sabahıydı. İnsanlar her iki taraftan da geçiyordu. Ellie daha sonra bu insanları düşündü, fark edip etmediklerini merak etti. Yoldan geçen birinin zihninin bir köşesinde sırt çantası olan, siyah tişört ve kot pantolon giymiş bir kızın haki, su geçirmez montlu ve krem rengi çantalı bir kadınla konuştuğuna dair el değmemiş bir ânı olup olmadığını merak etti. Bu anların *Crimewatch*'ta yeniden canlandırıldığını hayal etti. Onu kim oynardı? Büyük ihtimalle Hanna. Bugünlerde neredeyse aynı boydaydılar. Ve çirkin, yeşil bir palto giymiş kızıl saçlı kadın polis memuru da Noelle olurdu.

Daha sonra Nick Robinson gözlerini kısarak kameraya şöyle derdi: “26 Mayıs Perşembe sabahı orada mıydınız? Orta yaşlı, kızıl saçlı bir kadının Ellie Mack'le konuştuğunu gördünüz mü? Stroud Green Yolu'ndaki Kızıl Haç yardım mağazasının önünde idiler. Saat sabahın on kırk beşiydi. O günkü havayı hatırlarsınız; Londra üzerinde elektrik fırtınasının olduğu gündü. Ellie Mack'le birlikte Harlow Yolu'na doğru yürüyen yeşil pal-

tolu kadını gördünüz mü?” Ekranda Ellie ve Noelle’in birlikte Stroud Green Yolu’nda yürüdükleri bazı bulanık güvenlik kamerası görüntüleri belirirdi. Ellie o son virajı dönerken küçük ve savunmasız görünürdü. Tam bir aptal gibi kaderine doğru ilerlerdi. “Lütfen,” derdi Nick, “o sabaha dair herhangi bir şey hatırlarsanız, Ellie Mack’i Harlow Yolu’nda gördüyseniz lütfen iletişime geçin. Aramanızı bekliyoruz.”

Ama o sabah Ellie’yi kimse görmemişti. Kimse onun kızıl saçlı bir kadınla konuştuğunu fark etmemişti. Kimse onunla birlikte Harlow Yolu’na doğru yürüdüğünü görmemişti. Kimse Noelle Donnelly’nin önünde çiçeklenmiş bir kiraz ağacı bulunan küçük, eski püskü bir evin kapısını açıp Ellie’ye dönerek, “Hadi bakalım, gir içeri,” dediğini görmemişti. Kimse Ellie’nin kapıdan içeri girdiğini görmemişti. Kimse kapının arkasından kapandığını duymamıştı.

ON İKİ

Paul ve Laurel, uyuşuk bir pastırma yazının sonlarına doğru, güneşli bir öğle sonrası kızlarının kısmi kalıntılarını gömdüler. Kalça kemiklerini, kaval kemiklerini ve kafatasının büyük bir kısmını toprağa verdiler.

Adli tıp raporuna göre, kızın bir araç tarafından ezildiği, dağılan cesedinin ormanlık alanda bir miktar sürüklendiği ve hayvanların, kemikleri çıkarıp ormana dağıtabileceği kadar sığ bir mezara gömüldüğü belirtildi. Arama köpekleri, daha fazla kalıntı bulabilmek için günlerce kemiklerin bulunduğu ormanı taramış ama başka hiçbir şey bulamamışlardı.

Polis, bölgedeki tamirhanelerde bir insana çarpma sonucu oluşabilecek büyüklükte hasarlarla getirilen arabaların kayıtlarını taradı. Ayrıca çevredekilere broşürler dağıtarak soruşturdular: Tanıma uyan bir kadın otostopçuyu, bir otobüs yolcusunu, lacivert sırt çantalı genç bir kızı hatırlayan var mıydı; pansiyonlarında, evlerinde kalan, barınacak yeri olmayan böyle birini görmüşler miydi; bu yüzü, on beş yaşındaki bu kızı, bilgisayarla üretilmiş bu yirmi beş yaşındaki kadını tanıyorlar mıydı? Laurel'in şamdanlarının fotoğrafları dağıtıldı. Bunları

satan, gören, alan var mıydı? Ama bir gelişme olmadı. Kimse bir şey görmemişti. Kimse bir şey bilmiyordu. On iki haftalık bir hareketliliğin ardından her şey yeniden sakinleşti.

Ellie artık ölmüştü. Olasılık ortadan kalkmıştı. Laurel yalnızdı. Ailesi dağılmıştı. Elinde hiçbir şey kalmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey.

Ta ki Ellie'nin cenazesinden bir ay sonra, Laurel, Floyd'la tanışana kadar.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

İKİNCİ KISIM

ON ÜÇ

Laurel saçını yıkayan genç kıza iki poundluk bir demir para uzatıyor. “Teşekkür ederim, Dora,” diyor hoş bir gülümsemeyle.

Daha sonra kuaföre beş poundluk bir banknot veriyor ve “Teşekkür ederim, Tania, sahiden harika oldu,” diyor. “Çok teşekkür ederim.”

Ayrılmadan önce duvardaki boy aynasında yansımasına bir kez daha bakıyor. Saçları omuz hizasında, sarı, parlak ve havalı. Saçları, altında yatanları hiç de temsil etmiyor. Ruhuna da parlak, havalı bir fön çekilmesi için Stroud Green’de birine seksen pound vermesi gerekse kesin verirdi. Üstüne de beş pounddan fazla bahşiş bırakırdı.

Dışarıda rüzgârlı bir sonbahar havası var. Saçları başının etrafında uçuşurken ipek kadar hafif geliyor ona. Saat epey ilerlediğinden karnı acıkıyor. Bir şeyler yemek için eve gitmeyi bekleyemeyecek. Bu yüzden kuaförünün üç dükkân yanındaki kafenin kapısını iterek açıyor ve kendine kızarmış peynirli sandviç ile kafeinsiz kapuçino sipariş ediyor. Yemeğini hızlı yiyor. Peynir asi ipler hâlinde ekmekten ayrılıp çenesine çarpıyor.

Bir adam içeri girdiğinde Laurel elindeki peçeteyle çenesindeki yağı silmeye çalışıyor.

Adamın boyu ve kilosu ortalama, yaşı elli civarında. Saçları kısa kesilmiş, şakakları kırışmış, tepe kısımları daha koyu ve önlerden hafif açılmış. Kaliteli bir kot pantolon, güzel bir gömlek, bağcıklı ayakkabılar giymiş, bağa desenli kemik gözlük takıyor. Paul'ün giyeceği türden kıyafetler. Doğruya doğru, Paul'e dair hisleri ne olursa olsun –ki bu hisler son derece çelişkili ve korkunç derecede kafa karıştırıcı– onun her zaman çok hoş görüldüğünü kabul etmek zorunda.

Kapı eşiğindeki adama neredeyse hayranlık duyduğunu fark ederek şaşıyor. Onda bir şeyler var. Gösteriştense uzak bir hava ve biraz da –bunu söylemeye cesaret edebilir mi?– gözlerinde bir parıltı. Adam kasa kuyruğuna girerken Laurel onu izliyor ve gözüne daha fazla ayrıntı çarpıyor. Düz ama yumuşak bir karın, güzel eller, diğerinden biraz daha öne çıkan bir kulak. Kelimenin geleneksel anlamıyla yakışıklı değil ama uzun zaman önce fiziksel sınırlamalarını kabul etmiş ve tüm odağı kişiliğine kaydırmış bir adam havası var üzerinde.

Bir dilim havuçlu kek ve sade kahve sipariş ediyor –aksanını anlamak zor, muhtemelen Amerikalı ya da İngilizceyi Amerikalılardan öğrenmiş bir yabancı– ve sonra aldıklarını yanındaki masaya taşıyor. Laurel'in nefesi kesiliyor. Adam onun kendisine baktığını fark etmemiş gibi görünse de boş masalarla dolu kafede ona en yakın masayı seçiyor. Laurel panikliyor, sanki bilinçaltında, istemeden de olsa onun dikkatini çekmiş gibi hissediyor. Onun ilgisini istemiyor. Kimsenin ilgisini istemiyor.

Birkaç dakika öyle yan yana oturuyorlar. Adam ona bir kez bile bakmıyor ama Laurel onun bir niyeti olduğunu hissedebiliyor. Adam akıllı telefonuyla oynuyor. Laurel peynirli sandviçini daha küçük, daha yavaş lokmalarla bitiriyor. Bir süre sonra bunu kendi kafasında uydurduğunu düşünmeye başlıyor. Kahvesini içiyor ve kalkacak oluyor.

Derken: "Saçlarınız çok güzel."

Adamın sözleri karşısında şok olarak dönüyor ve "Ah," diyor.

"Gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim." Eli dalgınca saçlarına gidiyor. "Daha yeni yaptırdım. Normalde bu kadar iyi görünmez."

Adam gülümsüyor. "Bu havuçlu keki denediniz mi?"

Laurel hayır dercesine başını sallıyor.

"Çok güzel. Biraz denemek ister misiniz?"

Laurel gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Hayır, teşekkür ederim, ben..."

"Bakın, buradaki kaşık temiz." Onu masasının üzerinden ona doğru itiyor. "Hadi. Ben hepsini bitiremem."

O anda kafeden fener ışığı kadar parlak bir ışık geçiyor. Kaşığa değerek parıldamasını sağlıyor. Kekin üzerinde çatalının izleri var. O an ilginç bir şekilde samimi bir hava veriyor. Laurel'in içgüdüsel tepkisi geri çekilmek, ayrılmak olmalı. Ancak gümüş rengi kaşığın üzerindeki parıltıları izlerken içinde bir şeylerin yeşermeye başladığını hissediyor. Umut gibi bir şey.

Kaşığı alıyor ve kekin adamın dokunmadığı ucundan küçük bir parça alıyor.

* * *

Adı Floyd. Floyd Dunn. Elini ona uzatıyor ve "Tanıştığımıza memnun oldum, Laurel Mack," diyor. Tutuşu sıkı ve sıcak.

Laurel sandalyesini onun masasına yaklaştıtırırken, "Aksanız nereden?" diye soruyor. Güneş ışığının başının arkasını ısıttığını hissediyor.

"Ah," diyor adam kâğıt peçeteyle ağzını silerken. "Aksanımın nereden *olmadığı* daha iyi bir soru olurdu. Dünyanın her yerinde iş ve para peşinde koşmuş çok hırslı Amerikalı ebeveynlerim var. ABD'de dört yıl. Kanada'da iki. ABD'de dört yıl daha.

Almanya'da dört. Singapur'da bir yıl. Daha sonra üç yıl İngiltere. Ailem Amerika'ya geri döndü, ben burada kaldım."

"Yani uzun zamandır buradasınız?"

"Tam olarak," gözlerini kısarak hesaplıyor, "otuz yedi yıldır buradayım. İngiliz pasaportum var. Çocuklarım İngiliz. Eski eşim de öyle. *The Archers*'i dinliyorum. Tamamen asimile oldum."

Adam gülümseyince Laurel da gülüyor.

Bir an kendine geliyor. Öğleden sonra bir kafede oturmuş, yabancı bir adamla konuşup onun şakalarına gülüyor. Bu nasıl oldu böyle? Ellie'nin gidişinden bu yana geçen onca günün, yüzlerce karanlık günün ardından? Bir olayın kapanması böyle bir şey mi? Çocuğunuzu nihayet gömdüğünüzde böyle mi olur?

"Peki, buralarda mı yaşıyorsunuz?" diye soruyor adam.

"Hayır," diyor Laurel. "Hayır. Barnet'ta yaşıyorum. Ama eskiden buralarda yaşıyordum. Birkaç yıl öncesine kadar. O yüzden kuaförüm burada." Başıyla birkaç kapı aşağıdaki dük-kânı işaret ediyor. "Başkasının saçlarıma dokunmasına karşı tam bir fobim var, bu yüzden her ay buraya geliyorum."

"Şey..." Saçlarına bakıyor. "Bana kalırsa buna değmiş görünüyor."

Adamın sesi flörtöz. Laurel onun tuhaf olup olmadığını soruyor kendi kendine. Öyle mi? Onda tuhaf bir şeyler var mı, aykırı gelen herhangi bir şey? Laurel uyarı işaretlerini fark etmiyor olabilir mi? Adam onu dolandıracak, tecavüz edecek, kaçırarak, takip edecek biri mi? Manyağın teki mi? Kötü biri mi?

Laurel tanıştığı herkes için bu sessiz içselleştirilmiş soruları sorar. Kızı ortadan kaybolup on yıl sonra ölü olarak ortaya çıkmadan önce bile herkese güvenen bir insan olmamıştı hiç. Paul her zaman onu uzun vadeli bir proje olarak aldığını söylerdi. Jake yeni yürümeye başlayana kadar Laurel onunla evlenmeyi reddetmişti. Adamın kafasının karışık olmasından ve onu nikâh dairesinde ekeceğinden korkmuştu. Ama bu soruları bugünlerde

daha da çok soruyor. Çünkü en kötü senaryonun, gerçekleşmesi imkânsız, korkunç bir şey olmadığını biliyor artık.

Yine de bu adama; gri gözlü, kır saçlı, yumuşak tenli ve güzel ayakkabılı bu adama bakıyor ve onda yanlış olan tek bir şey bile bulamıyor. Adamın onunla konuşması dışında. İltifatına yanıt olarak, “Teşekkür ederim,” diyor. Sonra sandalyesini geriye, masasına doğru hareket ettiriyor, gitmek istiyor ama bir yandan da adamın ona kalmasını söylemesini istiyor.

“Gitmek zorunda mısınız?” diyor adam.

“Şey, evet,” diyor yapması gereken bir şeyler düşünmeye çalışırken. “Kızımı göreceğim de.”

Kızını görmeyecek. Durduk yere kızını görmeye hiç gitmez.

“Ah, kızınız mı var?”

“Evet. Bir de oğlum.”

“Her birinden bir tane.”

“Evet,” diyor, ölen kızını inkâr etmenin acısı kalbine işlerken. “Her birinden bir tane.”

“Benim de iki kızım var.”

Laurel başını sallıyor ve çantasını omzuna takıyor. “Kaç yaşındalar?”

“Biri yirmi bir. Diğeri dokuz.”

“Sizinle mi yaşıyorlar?”

“Dokuz yaşındaki benimle. Yirmi bir yaşındaki, annesiyle birlikte yaşıyor.”

“Ah.”

Adam gülümsüyor. “Biraz karışık.”

“Her şey öyle değil mi?” O da gülümsüyor.

Sonra adam yanındaki masaya bırakılan gazetenin bir köşesini yırtıyor, ceketinin cebinde bir kalem buluyor ve “Şey,” diyor. “Sizinle konuşmaktan gerçekten keyif aldım. Ancak yeterince vaktimiz olmadı. Sizi bir akşam yemeğe çıkarmayı gerçekten çok isterim.” Kâğıt parçasına bir numara yazıp ona uzatıyor. “Beni arayın.”

Beni arayın.

Çok emin, çok basit, çok atılgan. Laurel bir insanın nasıl böyle olabileceğini hayal bile edemiyor.

Kâğıdı alıp parmaklarının arasında çeviriyor. “Peki,” diyor. Sonra, “Şey, belki,” diye ekliyor.

Adam gülüyor. Ağzında bir sürü dolgu var. “*Belki* bana yeter. *Belki* iyidir.”

Laurel kafeden hızla ve arkasına bakmadan ayrılıyor.

* * *

O akşam Laurel daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıyor. Haber vermeden Hanna’nın evine uğruyor. Annesini kapıda gören kızının yüzündeki ifade yüzde doksan afallama, yüzde on kaygı dolu.

“Anne?”

“Merhaba, canım.”

Hanna sanki yakınlarda bir yerde annesinin oraya gelmesinin gözle görülür bir nedeni olmalıymış gibi kadının arkasına bakıyor.

“İyi misin?”

“Evet. İyiyim. Ben sadece... Buralardan geçiyordum ve seni ne zamandır görmediğimi düşündüm.”

“Daha pazar günü görüştük.”

Hanna ona eski bir dizüstü bilgisayar getirmiş ama içeri girmemişti.

“Evet. Biliyorum. Ama o... doğru düzgün görüşme sayılmazdı.”

Hanna ağırlığını bir çıplak ayağından diğerine veriyor. “İçeri gelmek ister misin?”

“Çok güzel olur hayatım, teşekkür ederim.”

Hanna’nın üstünde bir eşofman ve ön tarafında *Cheri* yazan dar, beyaz bir tişört var. Hanna hiçbir zaman giyimine

çok düşkün biri olmadı. İşte Banana Republic'ten siyah bir takım elbise, evdeyse ucuz gündelik kıyafetler onun için yeterli. Akşamları birlikte hiçbir yere gitmedikleri için Laurel onun akşamları ne giydiğini bilmiyor.

“Çay ister misin?”

“Çay için biraz geç oldu.”

Hanna gözlerini deviriyor. Laurel'in kafein hassasiyetine karşı pek sabrı yok, her şeyi onu kızdırmak için uydurduğunu düşünüyor.

“Pekâlâ, ben bir kahve içeceğim. Sana ne vereyim?”

“Hiçbir şey istemem. Böyle iyiyim.”

Kızının küçük mutfağında dolaşmasını, dolapları açıp kapamasını izliyor. Vücut dili öyle kapalı ve sessiz ki Hanna'yla yakın olduğu bir zaman olup olmadığını hatırlamaya çalışıyor.

“Nerelerdeydin?” diyor Hanna.

“Nasıl?”

“Buralarda olduğunu söyledin ya?”

“Ah, evet. Doğru. Saç randevum vardı.” Saçlarına tekrar dokunurken beyaz yalanın içini yaktığını hissediyor.

“Çok hoş olmuş.”

“Sağ ol, hayatım.”

Üzerinde numara ve “Floyd” yazılı gazete parçası hâlâ cebinde ve Laurel konuşurken ona dokunuyor. “Komik bir şey oldu,” diye başlıyor anlatmaya.

Hanna ona korku dolu bir bakış atıyor. Bu, herhangi bir konuda konuşmaya başladığında ona yönelttiği bakışın aynısı. Sanki başa çıkacak duygusal kapasiteden yoksun olduğu bir şeye sürüklenmekten korkuyormuş gibi.

“Bir adam bana telefon numarasını verdi. Akşam yemeğine çıkmayı teklif etti.”

Korku dolu bakış dehşete dönüşüyor ve Laurel bu konuşmayı şimdi Hanna'yla değil Ellie'yle yapabilmek için her şeyi yapacağını, her bedeli ödeyeceğini, her şeyini *vereceğini* hisse-

diyor. Ellie sevinçle atlayıp zıplar, Laurel'in üzerine atılıp onu sertçe sıkar, ona bunun *harika, inanılmaz ve muhteşem* olduğunu söylerdi. Ellie olsa kesin böyle yapardı.

"Elbette onu aramayacağım. Tabii ki hayır. Ama beni düşündürdü. Bizimle ilgili. Hepimizle. Nasıl da ayrı adalar gibi yüzdüğümüzü düşündüm."

"Şey, *evet*." Hanna'nın sesinde bir suçlama tınısı var.

"Çok uzun zaman oldu. Ama yeniden aile olmanın yolunu bulamadık. Sanki hepimiz sıkışıp kalmışız gibi. O gün içeride sıkışıp kaldık. Yani, şu hâline bir bak." Sözcükler ağzından çıktığı anda bunların tamamen yanlış olduğunu anlıyor.

"Ne?" Hanna doğrulup birleştirdiği parmaklarını çözüyor. "Ne varmış hâlimde?"

"Şey, sen harikasın, kesinlikle harikasın ve seninle, çalışkanlığınla ve başardığın her şeyle gurur duyuyorum. Ama hiç şey hissetmiyor musun?.. Her şeyin biraz tek boyutlu olduğunu hiç düşünmüyor musun? Yani bir kedin bile yok."

"Ne! Bir *kedi* mi? Sen ciddi misin? Benim nasıl bir kedim olabilir ki? Gece gündüz dışarıdayım. Ona bakacak zamanım mı..."

Laurel kızına elini uzatıyor. "Kediyi unut," diyor. "Bunu sadece örnek olarak kullandım. Yani bu kadar saat çalışıyorsun, hiçbir şey yok mu? Başka bir dünya? Bir arkadaş? Bir erkek mesela?"

Kızı yavaşça gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor. "Neden bana erkekler hakkında soru soruyorsun? Erkeklerle ayıracak zamanım olmadığını biliyorsun. Hiçbir şeye zamanım yok. Bu konuşmaya ayıracak vaktim bile yok."

Laurel iç çekip ensesine dokunuyor. "Son zamanlarda birkaç kez temizliğe geldiğimde önceki gece evde olmadığını fark ettim," diyor.

Hanna önce kızarıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Ah," diyor, "bir erkek arkadaşım olduğunu mu sandın?"

“Şey, evet. Merak ettim.”

Hanna kibirli bir tavırla gülümsüyor. “Hayır, anne,” diyor, “ne yazık ki hayır. Erkek arkadaşım yok. Sadece, bilirsin partiler, içkiler falan. Arkadaşlarımla evinde kalıyorum.” Omuz silkiyor ve tırnaklarının etrafındaki ölü deriyle oynamaya başlıyor yine.

Laurel gözlerini kısıyor. Partiler mi? Hanna mı? Hanna’nın vücut dili tamamen zorlama ve Laurel ona inanmıyor. Ama üstelemiyor da. Gülümsemeye çalışıyor ve “Ah,” diyor. “Anlıyorum.”

Bunun üzerine Hanna yumuşayarak ona doğru uzanıyor. “Ben daha gencim, anne. Erkeklerle de zaman olacak. Kedilere de. Sadece şimdi değil.”

Peki ya biz, diye sormak istiyor Laurel, hayatımız böyle olmaktan ne zaman çıkacak? Tekrar aile olmamızın vakti ne zaman gelecek? İçimizden biri ne zaman suçluluk hissetmeden gerçekten kahkaha atacak veya doğru düzgün gülümseyecek?

Ama bunu sormuyor. Bunun yerine masanın üzerinden uzanıp Hanna’nın elini tutuyor ve “Biliyorum, hayatım,” diyor. “Biliyorum. Mutlu olmanı o kadar çok istiyorum ki. Hepimizin mutlu olmasını istiyorum. İstiyorum ki...”

“Ellie geri gelsin.”

Hanna’ya şaşkınlıkla bakıyor. “Evet,” diyor. “Evet. Ellie’yi geri istiyorum.”

“Ben de öyle,” diyor Hanna. “Ama artık biliyoruz. Geri dönmeyeceğini biliyoruz ve bunu kabullenmemiz gerekecek.”

“Evet,” diyor Laurel, “evet. Kesinlikle haklısın.”

Parmakları yine cebindeki kâğıt parçasını buluyor, onu okşuyor ve sırtından bir ürperti geçiyor.

ON DÖRT

“**M**erhaba. Floyd. Ben Laurel. Laurel Mack.”

“Bayan Mack.” O yumuşak, tembel, kuru, Atlantik ötesi uzatarak konuşması. “Eşinizin soyadı mı, yoksa...”

“Bekâрім,” diye yanıtlıyor Laurel.

“Pekâlâ. Sizden haber almak çok güzel. Daha fazla sevi-nemezdım.”

Laurel gülümsüyor. “Ne güzel.”

“Akşam yemeği planı yapalım mı?”

“Şey, evet. Sanırım. Tabii engel yoksa...”

“Hiçbir *engel* yok. Aklınızda belirli bir *engel* yoksa?”

Laurel gülüyor. “Hayır, aklımda bir *engel* yok.”

“İyi o zaman,” diyor adam. “Cuma akşamı nasıl?”

“Tamam,” diyor Laurel. Boş olup olmadığını görmek için programını kontrol etmesine gerek yok. “Güzel.”

“Şehre inelim mi? Biraz parlak ışıklara bakarız. Yoksa bana yakınlarda bir yer mi olsun? Ya da size yakın?”

“Parlak ışıklar kulağa hoş geliyor,” diyor Laurel. Sesi nefes nefese, neredeyse bir genç kızınki gibi.

“Bunu söyleyeceğinizi umuyordum. Tayland mutfağı sever misiniz?”

“Tayland mutfağını severim.”

“O hâlde bana bırakın,” diyor. “Rezervasyon yaptıracağım. Ayrıntıları daha sonra mesaj atarım.”

“Vay canına, tamam. Çok şeysiniz...”

“Eli çabuk?”

“Eli çabuk. Evet ve...”

“Heyecan verici?”

Laurel tekrar gülüyor. “Söyleyeceğim şey bu değildi.”

“Tabii. Ama bu doğru. Ben heyecan verici bir adamım. Kesintisiz eğlence ve maceralar. Hepsi benden sorulur.”

“Komiksiniz.”

“Teşekkür ederim.”

“Cuma günü görüşürüz.”

“Görüşeceğiz,” diyor adam, “bir engel olmadıkça...”

* * *

Laurel görünüşüne hep dikkat etmiştir. Ellie’nin kaybolduğu o ilk korkunç günlerde bile düşünür alırdı, kıyafetlerini dikkatle seçer, göz altı morluklarını pahalı kapaticılarla kapatır, saçlarını parıldayana kadar tarardı. Kendini asla bırakmamıştı. O günlerde elinde kalan tek şey kendisiydi.

Her zaman hoş görünmeye çalışmıştı ama uzun zamandır güzel görünme kaygısı taşııyordu. Aslında güzel görünmeye çalışmayı, 1985 yılında Paul’le aynı eve taşındıklarında bırakmıştı. O yüzden şu anda aynadaki aptal yüzü, açık kozmetik çantaları, göz kapaklarına göz kalemi yerine maskara sürmesine neden olan sinirsel enerji akışı, yüzünün yaşlanmasına izin verdiği, güzel olmadığı ve Christy Turlington’ın genleriyle doğmadığı için kendisine karşı duyduğu korkunç öfke... Bunların hepsi yeni.

BİR ANDA YOK OLDU

Yüzünü buruşturuyor ve temizleme mendiliyle maskarayı siliyor. “Gıcık şey,” diye mırıldanıyor. “Kahretsin.”

Arkasında, gardırobunun içindeki bütün kıyafetler yatağın üstüne serilmiş. Bu gece hava bir tuhaf. Yılın bu dönemi için bunaltıcı, ancak sağanak yağış bekleniyor ve kuvvetli bir rüzgâr var. Her ne kadar vücudu iyi olsa da (standart otuz sekiz beden), tüm dışarı çıkma kıyafetleri kırklı yaşlarından beri giydiği kıyafetlerden oluşuyor. Fazla kısa, fazla çiçekli, fazla kol, fazla göğüs dekolteli. Hiçbir şey iyi değil, hiçbirisi. Sonunda pes edip gri uzun kollu bir üst ve siyah bol paça bir pantolonda karar kılıyor. Sıkıcı. Ama uygun.

Saat yediyi beş geçiyor. Floyd’la randevusuna zamanında yetişebilmek için on dakika içinde evden çıkmalı. Makyajını hızla bitiriyor. Daha mı iyi oldu yoksa daha mı kötü, hiçbir fikri yok ama bunu düşünecek zamanı kalmadı.

Evinin ön kapısında bir an duruyor. Burada küçük bir konsolda üç çocuğunun fotoğrafları duruyor. Eve girip çıkarırken onlar tarafından karşılanma ve uğurlanma duygusundan hoşlanıyor. Ellie’nin fotoğrafını alıyor. On beş yaşında, kaybolmadan önceki ekim ara tatili; Galler’deler. Kızın yüzü deniz havasından ve kumsalda kardeşleriyle oynanan top oyunlarından kızarmış. Ağzı tamamen açık, neredeyse bademciklerini görebiliyorsunuz. Üstünde dev bir ponpon bulunan krem rengi, yünlü bir bere takıyor. Elleri kocaman bir kapüşonlunun kollarının içine gömülmüş.

“Biriyle randevuya çıkıyorum, Ellie,” diyor kızına. “İyi bir adamla. İsmi Floyd. Sanırım ondan hoşlanırdın.”

Başparmağını kızının gülümseyen yüzünün, dev ponponun üzerinden geçiriyor.

Bu harika, anne, dediğini duyuyor, senin adına çok sevindim. Eğlenmene bak!

“Deneyeceğim,” diye yanıtlıyor boşluğa. “Deneyeceğim.”

Floyd'un randevuları için seçtiği restoranda aydınlatma çok zarif. Duvarlar siyah ve altın renginde lake, mobilyalar koyu renkli, abajurlar halojen ampullerin üzerine dizilmiş ametist boncuklardan yapılmış. Laurel iki dakika gecikmeyle geldiğinde adam çoktan orada.

Laurel şöyle düşünüyor: *O, bu ıııkta daha genç görünüyor, yani ben de daha genç görünüyorumdur.* Bu düşünce, adama yaklaşırken onu cesaretlendiriyor. Adamın ayağa kalkıp onu her iki yanağından öpmesine izin veriyor. Resmiyeti boş veriyorlar.

“Çok zarif görünüyorsun,” diyor Floyd.

“Teşekkür ederim,” diyor Laurel. “Sen de öyle.”

Siyah ve gri kazayağı desenli kareli bir gömlek ve siyah fitilli kadife bir ceket giyiyor. Saçları ilk buluşmalarından bu yana kesilmiş gibi görünüyor. Sedir ve limon kokuyor.

“Restoranı beğendin mi?” diye soruyor, emin değilmış gibi numara yaparak ama kimseyi kandırdığı yok.

“Elbette restoranı beğendim,” diyor Laurel. “Muhteşem.”

“Oh, iyi bari,” diyor adam ve Laurel ona gülümsüyor.

“Buraya daha önce geldin mi?” diye soruyor Floyd'a.

“Geldim. Ama sadece öğle yemeğı için. Hep her yer kasvetli, karanlık ve boş insanlarla doluyken akşamları gelmek istemiştim.”

Laurel etrafına, çoğı ofisten yeni gelmiş ya da randevuya çıkmış gibi görünen müşterilere bakıyor. “O kadar da boş görünmüyorlar,” diyor.

“Evet. Fark ettim. Çok hayal kırıklığına uğradım.”

Kadın gülümsüyor ve adam ona bir menü uzatıyor.

“Aç mısın?”

“Kurt gibi,” diyor Laurel. Ve bu doğru. Bütün gün yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Ama şimdi adamı görüp de kekini

paylaşmayı neden kabul ettiğini, neden onu aradığını, neden onunla buluşmayı ayarladığını hatırlayınca iştahı yerine geldi.

“Baharatlı yiyecekleri sever misin?”

“Baharatlı yiyecekleri çok severim.”

Ona gülümsüyor. “Tanrı’ya şükürler olsun. Sadece, baharatlı yiyecekleri seven insanları gerçekten seviyorum. Bu kötü bir başlangıç olurdu.”

Menüye bakmak bile biraz zaman alıyor. Floyd sorularla dolu: Çalışıyor musun? Kardeşin var mı? Ne tür bir dairede yaşıyorsun? Herhangi bir hobin var mı? Evcil hayvanın var mı? Ve içecekleri gelmeden önce, “Çocukların kaç yaşında?” diye soruyor.

“Ah.” Laurel peçetesini kucağına topluyor. “Yirmi yedi ve yirmi dokuz yaşındalar.”

“Vay canına!” Ona yan gözle bakıyor. “O yaşlarda çocukları olacak kadar büyük görünmüyorsun. En fazla ergenlerdir diye düşünüyordum.”

Laurel bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyor. Bir çocuğunu kaybetmek, seni sahilde sadece sigara tüttürerek geçirdiğin bir hayattan daha hızlı yaşlandırır. “Neredeyse elli beş yaşındayım,” diyor. “Yaşımı da gösteriyorum.”

“Hayır, hiç de değil,” diyor adam. “Seni kırklarında sandım. Harika görünüyorsun.”

Laurel iltifata karşılık omuz silkiyor; boş laf işte.

Floyd gülümsüyor, güzel ceketinin iç cebinden bir okuma gözlüğü çıkarıp takıyor. “Sipariş verelim mi?”

Korkunç sayılabilecek kadar çok şey söylüyorlar. Her ikisinin de beklediğinden daha büyük tabaklar gelmeye devam ediyor ve akşamın büyük bir bölümünü kendilerine yer açmak için bardakları, su şişelerini ve cep telefonlarını yeniden düzenleyerek geçiriyorlar. Her yeni yemek geldiğinde birbirlerine, “Daha var mı?” diye soruyorlar. “Lütfen bu kadar olduğunu söyle.”

Önce bira içip ardından beyaz şaraba geçiyorlar.

Floyd, Laurel'a en büyük kızının annesinden boşandığını anlatıyor. Kızın adı Sara-Jade.

"Aslında adını Sara-Jane koymak istedim, eski eşim Jade olsun istedi. Oldukça basit bir uzlaşmaydı. Ben ona Sara diyorum. Eski eşim Jade diyor. Kızım kendine SJ diyor." Omuz silkiyor. "Çocuklarınıza istediğiniz ismi verebilirsiniz, onlar da eninde sonunda kendi istediklerini yapacaklardır."

"Nasıl biri?"

"Sara mı? O..." Laurel ilk kez Floyd'un doğal coşkusunun üzerine hafif bir perdenin düştüğünü görüyor. "O sıra dışı biri. O..." Kelimeleri tükenmiş gibi görünüyor. "Şey," diyor sonunda. "Sanırım onunla tanışıp kendin görmelisin."

"Onu ne sıklıkla görüyorsun?"

"Ah, oldukça sık, oldukça sık. Hâlâ annesiyle aynı evde yaşıyor; pek iyi anlaşıyorlar, bu yüzden beni kaçış kapısı olarak kullanıyor. Yani aslında çoğu hafta sonu. İyi mi kötü mü bilemedim." Alaycı bir gülümseme takınıyor.

"Ya diğer kızın? Onun adı ne?"

"Poppy." Ondan bahsedildiğinde yüzü aydınlanıyor.

"Peki o nasıl biri? Sara-Jade'den çok mu farklı?"

"Aman Tanrım, evet." Yavaşça ve teatral bir tavırla başını sallıyor. "Hem de nasıl! Poppy muhteşemdir, bilirsin, matematikte inanılmaz başarılı, acayip sivri bir mizah anlayışı var ve kimseye boyun eğmez. Beni gerçekten tetikte tutuyor, bana kendimi bir halt sanmamamı hatırlatıyor. Her bakımdan beni resmen parmağında oynatıyor."

"Vay canına. Harika biri olduğu belli!" diyor Laurel. Floyd sanki onun ölmüş kızını tarif ediyor.

"Öyledir," diyor. "Çok şanslıyım."

"Peki, nasıl oluyor da seninle yaşıyor?"

"Evet, şey, işin karmaşık kısmı da bu. Poppy ve Sara-Jade'in annesi aynı değil. Poppy'nin annesiyle aramdaki... Nasıl desem, hududunu aşan gündelik bir ilişkiydi. Anlatabildim mi? Poppy

planlı değildi. Hem de hiç. Bir süre normal bir çift olmayı denedik ama asla başaramadık. Sonra Poppy dört yaşındayken annesi ortadan kayboldu.”

“Kayıp mı oldu?” Laurel’in kalbi bu kelimeyi duyunca hızla çarpıyor; bu kelime onun için o kadar anlam yüklü ki.

“Evet. Poppy’yi kapımın önünde bıraktı. Banka hesabını boşalttı. Evini, işini terk etti. Bir daha hiç ortaya çıkmadı.” Şarap kadehini tutup sanki Laurel’in yorum yapmasını bekliyormuş gibi büyükçe bir yudum alıyor.

Laurel elini boğazına götürmüş. Birdenbire bunların hepsinin kader olduğunu, bu garip derecede çekici adamla karşılaşmasının düşündüğü kadar tesadüfi olmadığını hissediyor. Bir şekilde birbirlerinin içindeki tuhaf boşlukları, dramatik ve gizemli bir şekilde ayrı düştükleri özel insanlara ait yerleri hissetmişler gibi.

“Vay canına,” diyor. “Zavallı Poppy.”

Floyd bakışlarını masa örtüsüne çeviriyor, bir pirinç tanesini parmak ucunun altında yuvarlıyor. “Gerçekten de öyle,” diyor.

“Sence ona ne oldu?”

“Poppy’nin annesine mi?” diye soruyor. “Tanrım, hiçbir fikrim yok. Garip bir kadındı. Herhangi bir yere gitmiş olabilir,” diyor. “Gerçekten herhangi bir yere.”

Laurel bir sonraki sorusu uygun olur mu olmaz mı diye tartarak ona bakıyor. “Hiç onun ölmüş olabileceğini düşündün mü?”

Adam ona karanlık bir ifadeyle bakınca Laurel çok ileri gittiğini anlıyor. “Kim bilir?” diyor Floyd. “Kim bilir?” Ve sonra gülümseme yeniden beliriyor, sohbet devam ediyor, birer kadeh şarap daha sipariş ediliyor, eğlence yeniden başlıyor ve randevu devam ediyor.

ON BEŞ

Laurel eve geldiğinde doğrudan dizüstü bilgisayarına gidiyor, Lokuma gözlüğünü takıyor ve Google’da Floyd Dunn’ı araştırıyor. Restoran onlardan çok kibar bir dille kalkmalarını isteyene kadar oturdular. Bütün gece konuştular. Sonunda başka bir yere gitmeleri yönünde nazik bir öneri sunuldu. Floyd Dunn bir yerlerdeki bir kulübe üyeydi (“O gösterişli olanlardan değil,” demişti, “alt tarafı bir bar, birkaç koltuk, konyak içip homurdanan birkaç yaşlı moruk.”) ama Laurel, metro hâlâ çalışırken High Barnet’a geri dönmek istemişti, bu yüzden Piccadilly Circus’ta vedalaşmışlardı. Laurel, Kuzey Hattı boyunca metro penceresindeki yansımasına aptalca, sersem sersem gülümseyerek oturmuştu.

Şimdi pijamasını giymiş, diş fırçası ağzında. Yatağına bıraktığı kıyafetler koltuğun üzerinde bir yığın hâlinde. Makyaj malzemeleri tuvalet masasının üzerine dağılmış. Günlük işler için enerjisi yok; o sadece bu gece Floyd’la birlikte oluşturduğu balonun içinde kalmak istiyor, hayatın boşluklardan içeri girmesine izin vermeye hiç niyeti yok.

Birkaç saniye içinde Laurel, Floyd Dunn’ın akşam yemeğinde ona söylediği gibi sadece bir matematikçi olmadığını, aslında

sayılar teorisi ve matematiksel fizik hakkında beğenilmiş birkaç kitabın yazarı da olduğunu keşfediyor.

Google Görseller'e tıklayınca yaşamının ve görünümünün farklı aşamalarında Floyd'un yüzüne bakıyor. Bazı fotoğraflarda gözle görülür derecede genç; otuzlu yaşlarının sonunda, uzun saçlı, birkaç düğmesi açık bir gömlek giyiyor. Bu onun ilk birkaç kitabındaki yazar fotoğrafı ve biraz rahatsız edici. Seksenlerin başındaki yalnız bir Açık Üniversite hocasını andıran bu adamla bir dilim keki asla paylaşmazdı. Daha sonraki fotoğraflar onu aşağı yukarı şu anki hâliyle gösteriyor; saçları biraz daha dağınık ve koyu, kıyafetleri o kadar da şık değil ama temelde az önce birlikte akşam yemeği yediği adam.

Laurel onun hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyor. Kendini onunla ve onun büyüleyici dünyasıyla sarıp sarmalamak istiyor. Onu tekrar görmek istiyor. Ve sonra bir kez daha. Sonra Paul'ü ve onun Bonny'sini; bir kadınla tanıştığını ve birlikte yaşamaya başlayacaklarını söylemek için yanına geldiğinde hissettiği uyuşuk inançsızlığı düşünüyor. Onun bu noktaya –yumuşacık, midenizde kelebeklerin uçuştığı, planlar yaptığınız, el ele tutuştüğünüz bir yere– nasıl geldiğini anlayamamıştı. Oysa şimdi aynısı onun başına geliyor ve birdenbire içinden eski kocasını aramak geliyor.

Paul, dediğini hayal ediyor, muhteşem bir adamla tanıştım. Zeki, komik, çekici ve nazik biri.

Ve yıllardır ilk kez Paul'le Ellie dışında herhangi bir konuda konuşmak istediğini fark ediyor.

* * *

Ertesi gün sessizlik ve ıstırap dolu.

Cumartesi günleri Laurel genellikle arkadaşları Jackie ve Bel'le görüşür. Onları, Portsmouth'daki okulda, üç kişilik ayrılmaz bir çete oldukları zamandan beri tanıyor. Yaklaşık otuz

yıl önce, hepsi yirmili yaşlarındayken ve Londra'da yaşarken Laurel onlarla Soho'da bir barda buluşmuştu. Ona, birbirlerine açıldıklarını ve artık bir çift olduklarını söylemişlerdi. Ve on bir yıl önce, kırklı yaşlarının ortasında Bel ikiz erkek çocuklar doğurmuştu. Laurel ebeveynlik alanından çıkarken onlar doğrudan oraya girmişlerdi. Ellie gittikten sonraki yıllarda arkadaşlarının Edmonton'daki o bebek bezleri, plastik ve sıkılabilir tüplerdeki pembe yoğurtla dolu evleri Laurel için bir sığınak olmuştu.

Ama bu hafta sonu o ikisi, çocukları Shropshire'daki ragbi turnuvasına götürmek üzere uzaktalar. Bu yüzden zaman çok yavaş akıyor ve Laurel evdeki havanın ağırlaştığını hissediyor. Komşularının kapılarını kapatma, çocuklarına seslenme, arabalarını çalıştırma, köpeklerini gezdirme sesleri de yalnızlık hissini perçinliyor. Floyd'dan ne bir telefon ne de bir mesaj var ve Laurel çok yaşlı, tüm bunlar için çok yaşlı. Cumartesi akşamı geldiğinde kendini çoktan bu fikirden vazgeçirmiş durumda. Çılgınca bir fikirdi zaten. Saçma. Bir kere Laurel, tonlarca çirkin yükü olan hasarlı bir kadın ve Floyd belli ki zahmetsiz cazibesini geceyi bir kadınla geçirmeyi garantiye almak için kullanan biri. İsterse muhtemelen haftanın her gecesini bunu başarabilir. Büyük ihtimalle şu anda da bir yerlerde bir kafede oturuyor, bir dilim havuçlu keki başka biriyle paylaşıyor.

Pazar günü Laurel annesini ziyaret etmeye karar veriyor. Annesini genellikle perşembe günleri ziyaret eder; haftalık olarak planlayınca gitmemek için bir bahane bulma olasılığı azalıyor. Ancak evde tek başına bir gün daha geçiremeyecek. İmkânı yok.

Annesinin bakımevi arabayla yirmi dakika uzaklıktaki Enfield'da. Yeni inşa edilmiş, kırmızı tuğlalı, kimse içeri bakıp kendi yıkıcı geleceklerini göremesin diye buğulu camları olan bir bina. Annesi Ruby üç kez felç geçirdi, kelime dağarcığı sınırlı, gözleri yarı kapasitede görüyor ve hafızası çok düzensiz. Aynı zamanda çok mutsuz ve genellikle ölme isteğini ifade edecek kelimeleri bulmakta üstüne yok.

Laurel on bir buçukta bakımevine vardığında annesi sandalyede oturuyor. Yanında sanki dört yaşındaymış gibi bir tabak yulaflı bisküvi ve bir bardak süt var. Laurel annesinin elini tutuyor ve kurumuş derisini okşuyor. Kara gözlerinin içine bakıyor ve her zaman yaptığı gibi diğer kişiyi, küçükken onu bir kolundan ve bacağından tutup havuza atan, kumsalda kovalayan, saçlarını ören, bir Amerikan televizyon programında gördükten sonra istediği kızarmış yumurtayı yapan o diğer kişiyi görmeye çalışıyor. Annesinin enerjisi sınırsızdı, kıvırcık siyah saçları her zaman tokalardan, bantlardan kurtulurdu. Otobüslere yetişmek, duvarların üzerinden atlamak ve soyguncuların peşine düşmek daha kolay olur diye her zaman alçak topuklu ayakkabı giyerdi.

İlk felç onu Ellie'nin ortadan kaybolmasından dört ay sonra vurmuştu ve o zamandan beri de bir daha asla aynı olmadı.

Laurel annesine, "Geçen hafta bir randevuya çıktım," diyor. Annesi başını onaylarcasına sallayıp dudaklarını sıkarak gülümsüyor. Bir şeyler söylemeye çalışsa da kelimeleri bulamıyor.

"H-H-H-H... H-H-H..."

"Merak etme, anne. Memnun olduğumu biliyorum."

"Harika!" diyor annesi aniden.

"Evet," diyor Laurel gülümseyerek, "öyle. Gerçi şimdi gerginim, ergen gibi davranıyorum. Arasın diye sürekli telefona bakmalar falan... Çok utanç verici."

Annesi yeniden gülümsüyor. Hasarlı beyninin izin verdiği kadar işte. Bir gülümsemenin kopyası. "A... Adı?"

"Adı Floyd. Floyd Dunn. Amerikalı. Benim yaşlarımda, gülünç derecede zeki, yakışıklı ve komik. İki kızı var, biri onunla yaşıyor, diğeryse yetişkin."

Annesi gülümsemeye devam ederek başını sallıyor. "Sen... Sen... Sen... Sen..."

Laurel başparmağını annesinin elinin üzerinde gezdirerek cesaret verici bir ifadeyle gülümsüyor.

"Sen... Sen... sen onu ara!"

Laurel gülüyor. "Yapamam!"

Annesi başını sinirli sinirli sallayıp cık cıkıyor.

"Olmaz. Cidden. İlk ben aradım. Zaten ilk hamleyi yaptım. Şimdi sıra onda."

Annesi yine cık cıkıyor.

Laurel, "Sanırım sırf teşekkür etmek için bir mesaj gönderebilirim, değil mi?" diye düşünüyor yüksek sesle. "Topu ona atmış olurum."

Annesi onaylayarak başını sallıyor ve Laurel'in elini kendi elinin içine alıp yavaşça sıkıyor.

Annesi Paul'e hayrandı. İlk günden itibaren hep, "Aferin canım, iyi bir adam buldun. Şimdi lütfen ona karşı nazik ol. Onu elinden kaçırma," demişti. Laurel ise alaycı bir gülümsemeyle, "Göreceğiz," diye karşılık vermişti. Çünkü Laurel sonsuza dek mutluluğa asla inanmazdı. Annesi Paul ve Laurel'in ayrılması konusunda da iyimserdi çünkü kadın romantik olduğu kadar gerçekçiydi de. Bu, birçok açıdan mükemmel bir kombinasyondur.

Annesi Laurel'in çantasını bulmak için elini uzatıyor. Elini içine sokup Laurel'in telefonunu çıkararak ona uzatıyor.

"Ne?" diyor Laurel. "Şimdi mi?"

Kadın başıyla onaylıyor.

Laurel derin bir iç çekerek kelimeleri yazıyor. "Eğer bu elimde patlarsa, tek sorumlusu sensin," diyor alaycı bir tavırla.

Daha sonra gönder tuşuna basıyor ve telefonunu hızla kapatıp çantasına koyuyor. Az önce yaptığı şey karşısında dehşete düşmüş durumda. "Kahretsin," diyor ellerini yüzünde gezdirirken. "Seni huysuz ihtiyar," diyor annesine. "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum!"

Annesi gülüyor; boğazının çok yukarısından gelen garip, çarpık bir ses. Ama bu bir kahkaha. Ve Laurel gerçekten çok uzun zamandır ilk kez karşısında eski annesini görür gibi oluyor.

Birkaç saniye sonra da telefonu çalıyor. Arayan o.

ON ALTI

Osalı Laurel ve Floyd'un ikinci randevuları var. Bu sefer uzaklaşmıyorlar ve Floyd'un evinin yakınlarındaki bir Doğu Afrika restoranına gidiyorlar. Laurel orayı her zaman denemek istemişti ama Paul, camlarına üç yıldızlı bir hijyen notu yapıştırıldığı için bir türlü ikna olmuyordu.

Floyd, siyah bir hırkanın altına orman yeşili bir polo yaka tişört ve kot pantolon giymiş. Laurel'in üstünde beyaz pamuklu bir bluzun üzerine giydiği bedene oturan keten bir jile var, saçları arkaya doğru toplanmış, siyah çoraplar ve siyah çizmeler. Modayı takip eden bir rahibeye benziyor. Floyd'la tanışana kadar kıyafetlerinin ne kadar sert, neredeyse din görevlilerine özgü olduğunu fark etmemişti.

"Harika görünüyorsun," diyor Floyd. Laurel'in terzilik mücadelesinin tüm izlerini gözden kaçırdığı belli. "Bana göre fazla şıksın. Kendimi tam bir serseri gibi hissediyorum."

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Laurel yerine otururken, "her zaman çok hoş görünüyorsun."

Kendini bu kadar rahat hissetmesine şaşıyor. Geçen haftaki ilk görüşmelerine musallat olan o gerginlikten eser yok. Restoran

dağınık ve parlak bir ışıkla aydınlatılmış, ancak Laurel tipini veya yaşlı görünüp görünmemesini umursamıyor.

Adamın hareket eden ellerine bakıyor ve onları havada kapmak, yakalayıp yüzüne tutmak istiyor. Başının hareketini takip ediyor, gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgilerine bakıyor, zaman zaman polo tişörtünün açık üst düğmesinden çıkan göğüs kıllarının sadece görülebilen serpintisine bakıyor. Onunla seks yapmayı fena hâlde istiyor ve bunun farkına varmak onu afallatıp sessizliğe sürüklüyor.

Adam ondaki tuhaflığı hissederek, “İyi misin, Laurel?” diye soruyor.

“Ah, Tanrım, evet. İyiyim,” diye cevaplıyor gülümseyerek. Adam rahatlamış görünüyor ve konuşma devam ediyor.

Onu iyi tanıdığı belli olan ve ortaya ikramlık yiyeceklerle tadımlık lezzetler getiren garsonla sıcak bir tavırla konuşuyor.

“Biliyor musun,” diyor Laurel bir parça yufka ekmeği koparıp koyun eti yahnisine batırırken, “eski eşim hijyen koşullarının kötü olması nedeniyle beni buraya getirmezdı.” Bir an kendini kötü hissediyor. Paul’ü küçümsemiş, daha pek çok iyi tarafı varken, bir yabancıya onun tek bir kare fotoğrafını göstermiş oldu.

“Aman, hijyen miyjen boş laf. Burada yemek yedikten sonra hiç rahatsızlanmadım ve buraya yıllardır geliyorum. Bu insanlar ne yaptıklarını biliyorlar.”

“Peki ne zamandır bu civarda yaşıyorsun?”

“Ah, Tanrım, bin yıl olmuş gibi. Ailem ABD’ye döndüğünden beri. Bana biraz para verdiler ve onu eski de olsa merkezi bir yere yatırmamı söylediler. Bu evi buldum, kiralık yatak odalarına bölünmüştü, iğrençti. Tanrım, insanların yaşama şekli. Ölü fareler. Tıkanmış tuvaletler. Duvarı boklar.” Ürperiyor. “Ama şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı. Oranın şu anki değerine inanamazsın.”

BİR ANDA YOK OLDU

Laurel, Stroud Green'deki kendi evini yalnızca birkaç yıl önce sattığı için buna inanabiliyordu. "Amerika'ya geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Adam başını hayır dercesine sallıyor. "Hayır. Asla. Orası hiçbir zaman bana evim gibi gelmedi. Buraya gelene kadar hiçbir yer evim gibi gelmedi."

"Ya annenle baban? Hâlâ hayattalar mı?"

"Evet. Tam olarak öyleler. Onlar genç ebeveynlerdi, bu yüzden hâlâ oldukça dinçler. Peki ya sen?" diye soruyor. "Annenle baban hâlâ seninle mi?"

Laurel hayır anlamında başını sallıyor. "Babam ben yirmi altı yaşımıdayken öldü. Annem şu anda bir bakımevinde. Durumu çok hassas. Gelecek yıl bu zamanlar buralarda olacağından şüpheliyim." Sonra gülümsüyor ve "Aslında bana sana yazmamı söyleyen oydu," diyor. "Pazar günü. Zar zor konuşabiliyor, cümle kurması biraz zaman alıyor, genellikle tek konuşmak istediği şey ölmek. Ama sana yazmamı söyledi. Seninle tanışmamın harika olduğunu söyledi. Telefonumu resmen elime verdi. Bu..." Kucağına bakıyor. "...son on yıl içinde yaptığı en anaç hareket. Aylardır yaptığı en insani şey. Bu beni duygulandırdı."

Floyd masanın üzerinden uzanıp ellerini onunkilerin üzerine koyuyor, güzel gri gözlerini onunkilere dikeyor ve "Tanrı güzel anneni korusun," diyor.

Laurel parmaklarını onunkilerin üzerine geçirip ellerini yavaşça sıkıyor. Adamın dokunuşu hem yumuşak hem de sert; cinsel ama aynı zamanda iyi huylu. Dokunuşu ona bir daha asla hissetmeyeceğini düşündüğü her şeyi, bir zamanlar hissettiğini bile unuttuğu şeyleri hissettiriyor. Başparmakları adamın bileklerinden yukarı çıkıp nabız noktalarının üzerinden geçiyor. Parmak uçları kollarının iç kısmında yukarı ve aşağı çizgiler çiziyor. Laurel onun kollarındaki yumuşak tüyleri çekiyor ve sonra ellerini onun kollarının yumuşak derinliklerine itiyor. Adamın dirseklerini buluyor, onun elleri de Laurel'inkileri buluyor ve

masanın üzerinde uzun, yoğun bir an boyunca birbirlerini bu şekilde kavıyorlar. Ardından yavaşça ayrılıp hesabı istiyorlar.

* * *

Floyd'un evi, Laurel'in eski evinin aynısı. Eskiden yaşadığı yerden sadece üç cadde aşağıda. Üçgen Felemenk çatıları ve ön verandasında küçük bir balkonu olan, yarı müstakil bir Viktorya dönemi evi. Her iki yanında vitray paneller ve üstünde vitraylı bir küçük pencere bulunan ön kapıya giden taşlı bir yolu var. Ön bahçede özenle bakılmış küçük, kare bir alan var ve yan tarafta bir çift tekerlekli çöp kutusu duruyor. Floyd daha anahtarı kilide sokmadan önce Laurel evin içinin nasıl görüneceğini biliyor çünkü tıpkı onunkine benzeyecek.

Ve evet, işte orada, tam tahmin ettiği gibi, ileride geniş bir merdiven bulunan fayans kaplı koridor, cömert bir girdapla biten tırabzan, ötesinde de geniş bir mutfığa açılan kapıya inen tek bir ahşap basamak var. Sol taraftaki odanın kapısından televizyonun titreşen sesini ve bilek hizasında çaprazlanmış bir çift çıplak ayağı seçebiliyor. Çıplak ayakların çözülüp soyulmuş döşeme tahtalarına doğru alçalmasını izliyor, sonra bir yüz beliriyor; küçük, gergin bir yüz, bir tutam beyazımsı sarı saç, halka küpeler, koyu mavi göz makyajı. "Baba?"

Laurel'i koridorda görünce kafa hızla geri çekiliyor.

"Merhaba, tatlım." Floyd dönüp Laurel'a ağzıyla *Sara-Jade* diye işaret ediyor ve ardından kafasını kapıdan uzatıyor. "Akşamınız nasıl geçti?"

"İyi." Sara-Jade'in sesi yumuşak ve derin.

"Poppy nasıldı?"

"İyiydi."

"Kaçta yattı?"

"Ah, yarım saat falan önce. Erken gelmişsin."

Laurel, narin kafanın hafifçe öne doğru eğildiğini, sonra tekrar geri çekildiğini görüyor.

“Sara,” Floyd, Laurel’a dönüp elini işaret ediyor, “seni tanıştırmak istediğim biri var.” Laurel’ı kapıya doğru getirip önüne geçiriyor. “Bu Laurel. Laurel, bu benim büyük kızım Sara-Jade.”

“SJ,” diyor koltuktaki minik kız, yavaşça ayağa kalkarak. Laurel’a minik elini uzatıp, “Tanıştığımıza memnun oldum,” diyor. Sonra tekrar koltuğa çöküp mavi damarlı minik ayaklarını altına kıvırıyor.

Siyah kadife taytın üzerine büyük beden siyah bir tişört giymiş. Laurel onun zayıflığını fark ediyor ve bunun bir yeme bozukluğundan mı yoksa vücut yapısından mı kaynaklandığını merak ediyor.

Televizyonda, aydınlık bir restoranda birbirini tanımadan randevuya çıkmış insanları konu alan bir program açık. Yerde, SJ’in ayaklarının yanında, üzerine ketçap bulaşmış boş bir tabak ve boş bir diyet kola kutusu var. Sandalyenin koluna bir çikolatanın buruşturulmuş ambalaj kâğıdı konmuş. Laurel kızın vücudunun tamamen genetik olduğunu varsayıyor ve hemen annesini kocaman gözleri olan ve otuz dört beden pantolon giyen minyon bir kadın olarak hayal ediyor. Bir an için acıklı bir kıskançlık hissediyor.

“Pekâlâ,” diyor Floyd, “mutfakta olacağız. Çay ister misin?”

Sara-Jade hayır anlamında başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Laurel, Floyd’un peşinden mutfığa gidiyor. Hayal ettiği gibi. Büyük boy ahşap kulplu, krem rengi ahşaptan şık üniteler, koyu yeşil bir ocak, taburelerle çevrili bir ada. Laurel’ın eski mutfağından farklı olarak, girişe kadar genişletilmemiş, sadece arka tarafa uzatılmış. Orada çam ağacından sandalyelerle çevrili bir çam masası, kâğıt ve dergi yığınları, iki dizüstü bilgisayar, bir sandalyenin üzerine asılmış pembe kürk manto ve diğerinin üzerinde bir takım elbise ceketi gözüne çarpıyor.

Laurel bir tabureye oturuyor ve adamın ona bir fincan papatya çayı hazırlamasını, kendisine de kahve makinesinde filtre kahve yapmasını izliyor. “Evin çok güzel,” diyor.

“Ah, teşekkür ederim,” diye yanıtlıyor. “Yine de söylemem lazım ki oturduğun yer, bir zamanlar arka odada yaşayan adamın lazımlığını koyduğu yer. Bunu biliyorum çünkü taşınırken onu burada bırakmıştı. *Dolu hâlde.*”

“Aman Tanrım!” Laurel gülüyor. “Bu iğrenç.”

“Bir de bana sor.”

“Evin eski evimin aynısı. Tam olarak. Yani bire bir değil tabii ama aynı düzen, aynı tasarım.”

“Bütün bu sokaklar,” diyor adam, “tüm bu evler, bir zamanlar modern mülklerdi, şehir çalışanlarını barındırmak için aynı zamanda inşa edilmişlerdi.” Ona çayını uzatırken gülümsüyor. “Garip,” diyor, “bir gün atalarımızın bir Barratt malikânesine hayran kalıp dönemin özelliklerini umutsuzca korumaya çalışacağını düşünmek. *O plastik kartonpiyere dokunmayın, paha biçilemez.*”

Laurel gülümsüyor. “*İnanabiliyor musun, daha önce burada yaşayan insanlar aynalı sürgülü kapılı gömme dolapları çıkarmışlar!*”

Floyd gülüyor ve ona sevgiyle bakıyor. Sonra gülmeyi bırakıp dikkatle bakıyor. “Biliyor musun, seni Google’da arattım,” diyor. “İlk randevumuzdan sonra.”

Laurel’in yüzündeki gülümseme donuyor.

“Ellie’yi biliyorum.”

Laurel kupasını ellerinin arasına alıp yutkunuyor. “Ah.”

“Yapacağımı biliyordun, değil mi?”

Laurel hüznle gülümsüyor. “Bilmem ki, sanırım aklıma gelmişti. Söyledim aslında. Dilimin ucuna geldi. Ama ilk buluşmaya pek uygun olmaz gibi düşündüm.”

“Doğru,” diyor adam yumuşak bir sesle. “Anlıyorum.”

Laurel bu gelişme üstüne ne demesi gerektiğinden emin olamayarak kupayı evirip çeviriyor.

“Gerçekten üzgünüm,” diyor Floyd. “Ben sadece...” Derin bir iç çekiyor. “Ben asla... Hayal edemiyorum. Şey, hayal edebiliyorum. Çok iyi hayal edebiliyorum, dayanılması çok zor. Buna benzer bir yükten bahsedebilmem mümkün değil tabii. Ama düşüncesi... Sen... ve kızınla ilgili... bu sadece. *Tanrım.*” Derin bir iç çekiş. “Ve bütün gece bir şey söylemek istedim çünkü orada oturmuş seninle havadan sudan sohbet etmek kendi adıma çok sahtekârca geldi, bunu bildiğimden haberin olmadan yani...”

“Ben aptalın tekiyim,” diyor Laurel. “Tahmin etmeliydim.”

“Hayır,” diyor Floyd. “Asıl ben aptalım. Bana anlatmak için hazır olmanı beklemeliydim.”

Laurel gülümsüyor ve Floyd’un buğulu gözlerine bakıyor. Sonra onun ellerine, restoranda baştan çıkarıcı bir dokunuşla kollarını okşayan ellerine bakıyor. Onun sıcak, sevgi dolu evine bakıyor ve “Artık hazırım,” diyor. “Artık bunun hakkında konuşabilirim.”

Floyd tezgâhın üzerinden uzanıp elini onun omzuna koyuyor. Laurel içgüdüsel olarak yanağını eline sürüyor. “Emin misin?”

“Evet,” diyor Laurel. “Eminim.”

* * *

Floyd nihayet Laurel’ı merdivenden yukarı yatak odasına götürdüğünde saat neredeyse gece bire geliyor. Sara-Jade gece yarısı Laurel yokmuş gibi, kısık bir sesle babasına veda ettikten sonra bir taksiye atlayıp evinin yolunu tuttu.

Floyd’un odası koyu bordoya boyanmış ve duvarlarda evin bodrumunu yenilerken bulduğunu iddia ettiği ilginç, soyut yağlı boya tablolar asılı. “Biraz çirkinler sanırım. Ama onları seviyorum. Tabloları bu belirsizlikten kurtarmış olmam, yaşamalarına ve nefes almalarına izin vermem hoşuma gitti.”

“Poppy’nin odası neresi?” diye fısıldıyor Laurel.

Yukarıyı ve arkasını işaret ediyor. “Hiçbir şey duymayacak. Hem zaten ölü gibi uyur.”

Sonra adam jilesinin fermuarını açıyor ve kadın onun sıcak, yumuşak hırkasının kollarını çekiştiriyor. Birden uzuvlar, giysiler ve çoraplardan oluşan bir yumak hâline geliyorlar. Laurel uzun zaman önce seksle işinin bittiğine karar vermiş olmasına rağmen şimdi, oracıkta oluyor işte. Seks yapıyor. Üstelik yapmakla kalmıyor, hayatında yaşadığı en iyi, seksi deneyimliyor. Öyle ki dakikalar sonra her şeyi yeniden yapmak istiyor.

Donuk kahverengi bir şafak perdelerin aralıklarından süzülürken birbirlerinin kollarında sarmaş dolaş uyuyakalıyorlar.

ON YEDİ

“**G**ünaydın! Sen Laurel mısın?”

Laurel hafifçe sıcıyor. Saat on olmuş, Floyd’un kızının bu saatte çoktan okulda olacağını varsaymıştı. “Evet,” diyor sıcak bir gülümsemeyle. “Evet. Ben Laurel. Sen de Poppy’sin sanırım, öyle değil mi?”

“Evet. Adım Poppy.” Laurel’a gülerek çarpık dişlerini ve sol yanağındaki küçük gamzeyi ortaya çıkarıyor. Ve Laurel’ın bir şeye, yani kendisine en yakın olan şeye, kapı çerçevesine tutunması gerekiyor. Kapıyı sıkıca kavıyor ve bir an için tamamen dilsiz kalıyor.

“Vay canına,” diyor sonunda. “Üzgünüm. Sen tıpkı...” Ama bunu söylemiyor. *Tıpkı kayıp kızıma benziyorsun, demiyor... Gamze, geniş alın, düşük göz kapakları, birinin ne düşündüğünü anlamaya çalışırken başını bir tarafa eğme şeklin.* Bunun yerine, “Bana birini hatırlatıyorsun,” diyor. “Kusura bakma!” Ve çok yüksek sesle gülüyor.

Laurel, Ellie gittikten sonra sürekli Ellie’ye benzeyen kızlar görmeye başlamıştı. Hani filmlerdeki gibi kızının adını söyleyerek sokakta birilerini takip edecek ve omuzlarından tutacak noktaya

asla gelmemişti. Ama kelebekler uçuşmuş, nefesi hızlanmış, dünyası neşe ve rahatlamadan yerle bir olmak üzereymiş gibi bir duyguya kapılmıştı. O anlar her zaman çok kısa sürmüş ve yıllardır yaşanmamıştı.

Poppy gülümsüyor ve “Bir şey içer misin? ay? Kahve?” diyor.

“Ah,” diyor dokuz yaşındaki bir kızıdan bu kadar ustaca bir ev sahipliği beklemeyen Laurel. “Evet. Bir kahve lütfen. Eğer sorun olmazsa?” Floyd’un gelip gelmediğini görmek için arkasına bakıyor. Ona iki dakika içinde aşağıda olacağını söylemişti. Kızının burada olacağından bahsetmedi.

Poppy, filtre kahve makinesine musluktan su doldururken, “Babam senin gerçekten çok güzel olduğunu söyledi,” diyor. “Öylesin de.”

“Tanrım,” diyor Laurel. “Teşekkür ederim. şu an darma-dağınımdır kesin.” Parmaklarını saçlarından aşağı kaydırarak çocuğun babasının dün gece sebep olduğu düğümleri düzeltiyor. Üzerinde Floyd’un tişörtü var ve kokuyor; seks koktuğunu biliyor.

Poppy, öğütölmüş kahveyi makineye doldururken, “Geceniz güzel geçti mi?” diye soruyor.

“Evet, teşekkür ederim, çok güzeldi.”

“O Doğu Afrika yerine mi gittiniz?”

“Evet.”

“Orası benim en sevdiğim restoran,” diyor. “Babam kü-üklüğümden beri beni oraya götürür.”

“Ah,” diyor Laurel. “Damak tadın çok gelişmiş olmalı.”

“Yemeyeceğim hiçbir şey yok,” diye yanıtlıyor. “şeytan icadı olan kuru erik dışında.”

Poppy, mavi-beyaz çizgili, pamuklu bol bir elbise, lacivert yönlü çorap ve bir çift lacivert deri ayakkabı giymiş. Kahve-rengi saçları arkadan toplanmış ve iki küçük kırmızı tokası var. Laurel’a göre bu, küçük bir kız için fazla resmî bir kıyafet. O

yaştayken iki kızına da giymeleri için rüşvet vermek zorunda kalacağı türden bir şey.

“Bugün okulun yok mu?” diye soruyor.

“Hayır. Hiçbir gün okulum yok. Ben okula gitmiyorum.”

“Ah,” diyor Laurel. “Bu... Yani...”

“Eğitimimi babam veriyor.”

“Hep o şekilde mi oldu?”

“Evet. Her zaman. Üç yaşındayken kitap okuyabiliyordum. Dörtte temel matematik. Gerçekten benimle başa çıkabilecek normal bir okul yoktu.” Kadınsı bir çınlamayla gülüyor ve filtre kahve makinesinin düğmesini çeviriyor. “Biraz granola ve yoğurt ister misin? Ya da bir dilim kızarmış ekmek?”

Laurel tekrar arkasına bakmak için dönüyor. Floyd’dan hâlâ iz yok. “Biliyor musun,” diyor, “bir şey yemeden önce hızlı bir duş alabilirim. Biraz şeyim de...” Yüzünü buruşturuyor. “Uzun sürmez.”

“Tabii,” diyor Poppy. “Sen git ve duş al. Kahven seni bekliyor olacak.”

Laurel başını sallayıp gülümsüyor ve mutfaktan çıkıyor. Merdivende Floyd’la karşılaşılıyor. Duşunu almış, temiz, saçları nemli ve geriye doğru taranmış, dünkü sakalını tıraş ettiği cildi pembe görünüyor. Koluyla Laurel’in beline sarılıyor ve yüzünü onun omzuna gömüyor.

“Poppy’yle tanıştım,” diyor Laurel sessizce. “Ona evde eğitim verdiğinden bahsetmemiştin.”

“Öyle mi?”

“Hayır.” Laurel başka bir şefkat girişiminden sıyrılıyor. “Duş alacağım,” diyor. “Bütün gece babasını becermiş yaşlı bir yollu gibi kokarak kızınla oturup sohbet edemem.”

Floyd gülüyor. “Nefis kokuyorsun,” diyor ve eli kadının bacaklarının arasına giriyor. Laurel kendini ona sertçe bastırmakla adamın elini itmek arasında kararsız kalıyor.

“Kes şunu,” diyor sevgiyle ve adam gülüyor.

“Benim Poppy’mi nasıl buldun?” diyor Floyd.

“Büyüleyici,” diyor Laurel. “Acayip tatlı.”

Floyd’un yüzü sevinçle aydınlanıyor. “Öyle, değil mi? O gerçekten de muhteşem değil mi?”

Uzanıp kadını dudaklarından nazıkçe öpüyor ve merdivenden inip mutfığa doğru ilerliyor. Laurel onun, kızını, “Günaydın, akıllı kızım. Bugün nasılsın bakalım?” sözleriyle selamladığını duyuyor.

Merdivenden yukarı çıkmaya devam ediyor ve âşığının banyosunda uzun, yavaş bir duş alıyor. Bir yandan da nedenini tam olarak çözemediği bir tuhaflık ve yanlışlık hissediyor.

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde Laurel, Hanna’nın dairesini temizlemeye gidiyor. Kimileri masanın üzerindeki çiçek dolu bir vazanın altına sabitlenmiş otuz poundu biraz tuhaf bulabilirler. Laurel, kızının dairesini temizlemek için para almanın pek de normal olmadığına farkında ama her ailede kendine has âdetler vardır ve bu da onlarınki. Günün birinde henüz doğmamış torunlarını hediyeler ve dışarıda gezintilerle şımartmak için kullanmak üzere her hafta otuz poundu özel bir banka hesabına yatırıyor.

Paraları katlayıp çantasına koyuyor. Daha sonra, Hanna her gece evinde uyumayı bıraktığından beri yapmaya başladığı dedektiflik taramasını yapıyor. Hanna’nın geç vakitlere kadar gezmeler, yatıya kalmalar, ani partiler ve iyi vakit geçirmeler konusundaki açıklamasına hâlâ ikna olmadı. Bu, kesinlikle tanıdığı kız değil. Hanna eğlenmeyi hiçbir zaman sevmeyi ki.

Çiçekler özellikle ilgi çekici: Aceleyle satın alınan bir demet Sainsbury lalesi veya Stargazer zambakları değil, doğru düzgün bir buket. Koyu renk güller, çöven otu, leylak ve okaliptüs.

Saplar hâlâ ortada, sicimin onları birbirine bağlayacağı yerde spiral şeklinde bir arada duruyor.

Mutfakta temizlik malzemelerini çıkarıyor ve çalışma yüzeylerini inceleyerek ipuçları arıyor. Mısır gevreği kâsesinin ve makyaj malzemelerinin olmayışının bir kez daha kanıtladığı gibi Hanna önceki gece evde değilmiş. Laurel'in görebildiği sorun şu ki eğer bir erkek varsa Hanna tüm zamanını onun evinde geçiriyor, dolayısıyla evinde bulunacak hiçbir kanıt olmayacak. İçini çekiyor ve yarısı dolu poşeti çıkarmak için çöp kutusuna doğru eğiliyor. Hanna'nın bir hayatı olmadığı için poşetin her zaman olduğu gibi hiçbir ağırlığı yok. Poşete düğüm atmak için onu eziyor ve paket kâğıdının hissettirisini fark ediyor. Elini hızla poşete sokup çiçek ambalajını buluyor. Onu çıkarıp açıyor. Üzerine bantlanmış küçük bir kart var, bir çiçekçinin dağınık el yazısıyla bir mesaj karalanmış:

*Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum.
Lütfen geç kalma!
Seni çok seviyorum,
T x*

Laurel kartı başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor ve bir süre ona bakıyor. Daha sonra onu çöp torbasına geri koyuyor ve bir düğüm atıyor. *Vay be*, diye düşünüyor, *demek öyle. Hanna yoluna devam etmiş. Hanna'nın hayatında bir erkek var. Ama neden benimle bu konuda konuşmuyor*, diye merak ediyor.

ON SEKİZ

Laurel, Ellie'nin cenazesinden beri Paul'ü görmedi. Orada yan yana durmuşlardı. Paul, Bonny'yi getirmemişti, getirip getiremeyeceğini bile sormamıştı.

Evet, o iyi bir adam.

Her bakımdan iyi bir adam.

O gün, o kutuyu gördüğünde Keane'in "Somewhere Only We Know" şarkısı kulaklarında uğuldarken dizlerinin bağı çözümlünce Paul ayakta durmasına yardım etmişti. Daha sonra annesinin evinde ona çay ikram etmiş, ardından da onu bahçenin bir köşesinde bulmuş ve kocaman bir kadeh buzlu Baileys –en sevdiği içecek– vaadiyle onu eve geri sokmuştu. Herkes gittikten sonra birlikte oturmuş, bardaklarının içindeki buzları yuvarlayıp birbirlerini güldürmüşlerdi. Laurel'in duyguları çarpık, karmaşık, hem aydınlık hem karanlık, altın rengi ve gri bir şeye dönüşmüştü. Paul bir kez olsun telefonunu kontrol etmemiş ya da Bonny'ye geç kalmaktan endişe etmemişti. Saat onda onunla birlikte annesinin evinden çıkmış, dışarıdaki caddede homurdanan mini taksilere doğru ilerlemişlerdi. Laurel onun kendisine sıkıca sarılmasına izin verdi, yüzünü adamın göğsüne

bastırdı. Onun temiz, tanıdık kokusu, Jermyn Sokağı'ndan alınmış eski gömleğinin yumuşaklığı... Laurel az kalsın yüzünü çevirip onu öpecekti.

Ertesi gün sanki dünyası altüst olmuş ve akla gelebilecek her şekilde yeniden düzenlenmiş gibi hissederek uyandı. O zamandan beri de Paul'le konuşmadı.

Ama şimdi tüm bu belirsizliğin ortadan kaybolduğunu hissediyor. Artık temiz bir sayfa açtı ve onunla bir kez daha yüzleşebilir. Bu yüzden Hanna'nın evinden döndüğünde onu arıyor.

"Merhaba, Laurel," diyor adam sıcak bir tavırla. Çünkü Paul her şeyi sıcak bir sesle söyler. Ellie'nin kayıp olduğu yıllarda Laurel'in ondan nefret etmesine neden olan pek çok şeyden biri de buydu. Polislere, muhabirlere, gazetecilere, meraklı komşulara içtenlikle gülümseyişi, sıcak elleriyle insanlara uzanıp ellerini avucunun içine alması, göz teması kurması, onların hatırlarını sorması, kendi kâbusunu küçümsemesi, sürekli olarak herkesin her konuda iyi hissetmesini sağlamaya çalışması... Laurel öyle zamanlarda ellerini onun yumuşak boğazına dolayıp onu nefessiz bırakana kadar sıktığını hayal ederdi.

Ama şimdi o ses tonu kendi ruh hâliyle eşleşiyor. Artık onu yeniden takdir edebilir. Tatlı, sevimli Paul Mack. Çok iyi bir adam.

"Nasılsın?" diyor Paul.

"İyiyim, teşekkür ederim," diyor Laurel. "Sen nasılsın?"

"Ah, bildiğin gibi."

Laurel biliyor. "Merak ediyorum da," diyor, "gelecek hafta benim ve Hanna'nın doğum günü. Belki bir şeyler yapabiliriz diye düşünüyordum. Hep birlikte? Belki?"

Hanna, Laurel'in yirmi yedinci yaş gününde gece yarısını iki dakika geçe dünyaya gelmişti. Herkesin özel ânını çalmaya kararlı olarak doğması, ailece kanıksanan bir bilgiydi.

"Yani hepimizi mi kastediyorsun? Sen, ben, çocuklar mı?"

“Evet. Çocuklar. Partnerler de. Eğer istersen.”

“Vay canına. Evet!” Bedava bisiklet teklif edilen küçük bir çocuğa benziyor. “Bence bu harika bir fikir. Çarşambaydı, değil mi?”

“Evet. Daha Hanna’ya sormadım. Belki de işi vardır. Ama düşündüm ki şeyden sonraki yıl, biliyorsun, yani Ellie’yi bulduktan, onunla vedalaştıktan sonra, öyle parçalanmış durumdayız ki belki de artık zamanı gelmiştir...”

“Tekrar bir araya gelmenin,” diye aklındakini tamamlıyor. “Bu harika bir fikir. Çok isterim. Bonny’yle konuşacağım.”

“Tamam,” diyor Laurel, “önce ben çocuklarla konuşayım da. Bu çok zor, biliyorsun, çok meşguller. Ama şansımızı deneyelim...”

“Evet. Kesinlikle. Teşekkür ederim, Laurel.”

“Bir şey değil.”

“Uzun bir yolculuktu, değil mi?”

“Zorlu.”

“Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim. Ve Paul...”

“Evet?” diyor.

Laurel bir an duraksayıp zorlukla yutkunuyor ve sonra Paul’e söyleyeceğini hiç düşünmediği kelimeyi çekip çıkarmak için kendi derinliklerine uzanıyor. “Üzgünüm.”

“Ne için?”

“Ah, biliyorsun, Paul. Rol yapmak zorunda değilsin. Sana karşı kaltağın teki gibi davrandım. Öyle olduğumu biliyorsun.”

“Laurel.” İçini çekiyor. “Sen hiç de kaltak falan değildin.”

“Hayır,” diyor, “kaltaktan beterdim.”

“Sen sadece bir anneydin, Laurel. Hepsi bu.”

“Başka anneler çocuklarını kaybedince kocalarını da kaybetmeyebiliyor.”

“Sen beni kaybetmedin, Laurel. Hâlâ seninim. Her zaman senin olacağım.”

BİR ANDA YOK OLDU

“Şey, bu doğru sayılmaz, değil mi?”

Paul tekrar iç çekiyor. “Önemli olan kısımlarda,” diyor. “Çocuklarının babası olarak, bir arkadaş olarak, seninle aynı yolu paylaşan biri olarak, seni seven ve önemseyen biri olarak. Bunların hepsi olmak için seninle evli olmama gerek yok. Bunlar evlilikten daha derin şeyler. Bunlar sonsuza kadar sürecek.”

Şimdi Laurel iç çekiyor, ağzının kenarlarında tuhaf bir gülümseme beliriyor. “Teşekkür ederim, Paul. Teşekkür ederim.”

Bir süre sonra aramayı sonlandırıyor ve telefonunu bir süre kucağında tutuyor. Şefkatle, dümdüz ileriye bakıyor, bir daha hissedebileceğini hiç düşünmediği bir huzur duygusu sarıyor içini.

* * *

Hanna bunun sorulmasına bile sinirlenmiş gibi.

“Hepimiz derken neyi kastediyorsun?” diye soruyor.

“Yani ben, sen, baban, Jake, Bonny, Blue.”

“Aman Tanrım,” diye inliyor kız.

Laurel geri adım atmayacak. Hanna’nın bu fikre balıklama atlamayacağını biliyordu. “Dediğin gibi,” diye açıklıyor, “hepimizin önümüze bakma vakti. Artık hepimiz iyileşiyoruz ve bu da sürecin bir parçası.”

“Eh, senin için belki. Yani Bonny’yle tanışmadın bile. Bu ne kadar garip olacak?”

“Garip olmayacak çünkü ben ve baban bunun garip olmasına izin vermeyeceğiz.” Bu kelimeleri kullanmayalı ne kadar zaman olmuştu? *Ben ve baban*. “Artık hepimiz yetişkiniz, Hanna. Artık bahane yok. Neredeyse yirmi sekiz yaşındasın. Ben neredeyse emeklilik yaşındayım. Ellie’yi gömdük. Babanın görüştüğü biri var. Onu seviyor. Bunu kabullenip onu bu ailenin bir parçası olarak kucaklamalıyım. Jake ve Blue için de aynı şey geçerli. Ve elbette senin için...”

“Benim için?”

“Evet. Sen. Ve sana o güzel çiçekleri kim gönderdiyse.”

Gergin bir sessizlik uğulduyor. Sonra, “Ne çiçeği?” diyor kızı.

“Mutfak masandaki buket.”

“Buket muket yok.”

“Ah, peki o zaman içinde hayali pembe güllerin olduğu hayali buket. *O işte.*”

Hanna öflüyor. “O bir buket değil. Sadece bir demet. Onu kendim aldım.”

Laurel içini çekiyor. “Ah,” diyor neşeli ve samimiyetsiz bir sesle. “Ben yanılmışım o hâlde. Üzgünüm.”

“Benim için bir erkek arkadaş icat etmeyi bırakır mısın anne? Erkek arkadaşım yok, tamam mı?”

“Tamam. Evet. Üzgünüm.”

“Ayrıca bu büyük aile yemeği fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum. Fazla tuhaf.”

“Senin işin var mı?”

Cevap vermeden önce duraksıyor. “Var.”

“Öyle mi?”

“Şey, gerçek doğum günümde olmaz. Doğum *günüümüzde* yani. Ama gelecek hafta başka bir gün yapabilirim.”

“Peki gerçek doğum günüümüzde ne yapıyorsun?”

“Ah, bilirsin, işten sonra bir şeyler içeceğim. Özel bir şey yok.”

Laurel yavaşça gözlerini kırptıştırıyor. Kızının yalan söylediğini biliyor. Bu “T” onu özel bir yere götürecektir. Ama hiçbir şey söylemiyor. “Peki o zaman,” diyor ölçülü bir tavırla, “cuma gününe ne dersin?”

“İyi,” diyor Hanna. “İyi. Ama eğer bunların hepsi korkunç bir felakete dönüşürse hayatımın geri kalanında seni suçlayacağım.”

Laurel gülümsüyor.

Sanki bu yeni bir şey olurdu da.

* * *

Laurel, perşembe gecesi için Floyd’la tekrar sözleşiyor. Bu sefer endişelenmesine ve gerilmesine gerek yok. Çarşamba sabahı Floyd’un evinden çıktıktan yarım saat sonra adam ona mesaj attı.

Bu, şimdiye kadar çıktığım en iyi randevuydu. Ve
Poppy sana bayıldı. Seni tekrar görebilir miyim?
Lütfen? Yarın?

Mesaj telefonuna metro tüneline çıkıp Doğu Finchley’de gün ışığına kavuştuğunda ulaşmıştı. Laurel gülümsemesine hâkim olup cevap yazmıştı: Belki. Tabii bir engel çıkmazsa... ☺

Laurel akşam yemeği için onun evine gelmek isteyip istemediğini sordu. Floyd bunun çok güzel olacağını, SJ’den gece evde kalmasını isteyeceğini söyledi.

İşte şimdi Laurel o akşam yemeği için alışveriş yapıyor; yapmak zorunda kaldığı seçimlerin sayısı karşısında paniğe kapılıyor ve neşeleniyor. Uzun zamandır her şeyi zorunluluktan, ezbere yapıyordu. Aynı reyonlardan aldığı aynı malzemelerle pişirilen aynı yemekleri yemişti. Bütün yemekleri kabaca kalori kontrollü. Kahvaltı için üç yüz, öğle yemeği için dört yüz ve akşam yemeği için üç yüz. İş yerinde bir çikolata ya da bisküviye, günün sonunda iki kadeh şarap içmeye yetecek kadar hakkı kalıyor. Yiyecekleri böyle görüyor: Kalori olarak.

Ellie’nin kaybolduğu gün Paul ve çocuklar için yemek yapmayı bıraktı. Yavaş yavaş buzdolabının, ardından derin dondurucunun içindekileri bitirmişlerdi ve bir noktada Paul ile Hanna, Asda’ya giderek dev bir arabayı ağzına kadar “temel malzemeler”le (makarna, konserve balık, sos, dondurulmuş et) doldurmuşlardı. Ve Paul, herhangi bir resmî devir veya anlaşma olmaksızın mutfağı devralmıştı. Sağ olsun berbat bir aşçıydı –tat duygusu yoktu, dengeli beslenme konusunda hiçbir fikri de– ama sıkıcı, iyi niyetli yiyecekler ortaya çıkmıştı ama aile

yemişti. Kimse raşitizme yakalanmamış ya da yetersiz beslenmeden ölmemişti ve Laurel önemli olanın bu olduğunu sanıyordu.

Oysa şimdi bir erkeğe yemek pişirmesi gerekiyor. Seks yaptığı bir adama. Tekrar seks yapacağı bir adama. Kızını küçükken bir Doğu Afrika restoranına götüren bir adama. İpin ucunu tamamen kaçırmış gibi hissediyor.

Jamie Oliver'ın jambalaya tarifinin bilgisayar çıktısını tutuyor. Pilav. Ne kadar zor olabilir?

Biber, soğan, tavuk ve sucuk alıyor. Ama onu korkutan diğer unsurlar. Mezeler. Aperitifler. Pudingler. Şarap. Hiçbir fikri yok. Hem de hiç. Arabasına pide ekmeği ve mercimekten yapılmış, tuhaf isimli cipslerden dolduruyor, sonra da garanti olsun diye biraz tuzlu Walkers'ı arabaya atıyor. Ardından da birkaç kap tarama, humus, cacıki. Gerçi Amerikan mutfağına uymadığını anlayınca hepsini geri bırakıyor. Peki Amerikan yemeklerinin yanına ne gider? New Orleans'ta akşam yemeğinden önce ne yiyorlar? Hiçbir fikri yok ve bir öğrencinin ev partisi için satın alabileceği bir şeye benzeyen Tex-Mex sos seçim paketini alıyor.

Tatlı için her ihtimali düşünüyor. Adam Amerikalı, bu yüzden New York tarzı bir cheesecake seçiyor ama aynı zamanda bir İngiliz hayranı, bu yüzden de yapışkan karamelli puding alıyor. Peki ya tatlıya yeri kalmazsa? Peki ya tatlı *sevmiyorsa*? Bir kutu After Eight naneli çikolata satın alıyor, *Eh, After Eight naneli çikolata yemeden gerçekten İngiliz sayılmazsın*, türünde bir konuşma hayal ediyor. Her şeyin parasını ödedikten sonra rahat bir nefes alarak hepsini arabasının bagajına yüklüyor.

Laurel'in evi başka bir mücadele. Aslında fena durumda değil. Ne çok dağınık ne de aşırı toplu. Evi genellikle tamamen bakımlı görünmeye on dakikalık bir elektrik süpürgesi ve bir çöp torbası uzaklığında olur. Ama Laurel'i endişelendiren şey kişilik eksikliği. Dairesi şık ama ruhsuz. Parlak, yeni, alçak tavanlı, küçük pencereli, özelliksiz. Çocukların eski evdeki

eşyaların çoğunu almasına izin vermişti. Hayır kurumlarına da çok şey dağıtmıştı. Yanında çok az eşya getirmişti. Şimdi buna pişman. Sanki kısa bir süreliğine burada olacağını, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar burada kaybolup gideceğini düşünmüş gibi.

Duş aldı, tüylerini tıraş etti, temizlendi. Kıyafetleri kokmasın diye pijamalarıyla yemek pişiriyor. Doğrama, tartma, ölçme, kontrol etme, tatma, karıştırma işlemlerini beklediğinden daha keyifli buluyor ve bunu eskiden de yaptığını hatırlıyor. Bunu her gün yapardı. İlginç, lezzetli, sağlıklı yemekler pişirirdi. Her gün. Bazen günde iki kez. Ailesine onları sevdiğini göstermek, onları sağlıklı ve güvende tutmak için yemek pişirirdi. Derken kızı ortadan kaybolmuş ve sonra küçük bir kemik yığını olarak bulunmuştu. Laurel'in neredeyse on altı yıl boyunca beslediği vücut vahşi hayvanlar tarafından parçalanmış, nemli bir orman zeminine dağılmıştı ve tüm bunlar Laurel'in onun için hazırladığı o güzel yemeklere rağmen gerçekleşmişti.

İşte o yüzden. Ne anlamı vardı?

Ama şimdi hatırlıyor. Yemek pişirmek sadece yiyeni beslemez, aynı zamanda pişireni de besler.

Saat yedide giyiniyor. Siyah kolsuz bir gömlek, kırmızı bir etek ve evden çıkmayacağı, onlarla yürümek zorunda kalmayacağı zamanlar için bir çift kırmızı stiletto. Yedi çeyrekte telefonu mesaj sesiyle ötüyor.

Felaket. SJ bizi ekti. Ya Poppy'yi de getirmem gerek ya da başka zamana erteleyebiliriz. Sen karar ver.

Laurel derin bir nefes alıyor. İlk tepkisi kızgınlık. Yoğun bir kızgınlık. Bütün o çabası. Tüyleri alması falan. Yatak çarşaflarını değiştirmesi de cabası.

Ama bu his geçiyor ve aslında neden olmasın diye düşünüyor. Neden Floyd ve kızıyla bir akşam geçirmesin? Neden

kızı biraz daha yakından tanıma fırsatını değerlendirmesin? Ayrıca çarşafların zaten değişmesi gerekiyordu.

Gülümsüyor ve mesaj atıyor. Lütfen Poppy'yle gelin. Benim için zevk olur.

Floyd hemen yanıt veriyor.

Harika. Teşekkür ederim. Küçük bir şey.

Başkalarının fotoğraflarına takıntılıdır. Ellie'nin fotoğrafı varsa belki kaldırmak isteyebilirsin. Ona Ellie'den bahsetmedim ve bilmemesinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Umarım sorun yoktur. 😊

ON DOKUZ

Poppy, dizlerine kadar inen siyah kadife bir elbise, kırmızı bir bolero ceket ve fiyonklu kırmızı ayakkabılar giymiş. Laurel, kızın giyim tarzı karşısında yine tedirginliğe kapılıyor. Kıyafetleri akran etkisinin ve anne dokunuşunun eksikliğini haykırıyor resmen. Ancak tedirginliği bir kenara bırakıyor ve Floyd ile Poppy'yi, mumların titreşerek çıplak beyaz duvarlarda dans eden gölgeler oluşturduğu, sehpanın üzerinde cips kâselerinin ve cam tabaklara dökülmüş Tex-Mex soslarının bulunduğu salona alıyor. Yumuşak fon müziği küçük kare odanın sert kenarlarını törpülüyor, soğutucuda bir şişe Cava duruyor, kadehler mum ışığında parıldıyor.

“Ne güzel bir ev,” diyor Floyd, ona bir şişe şarap uzatırken. Poppy'yi elinde tuttuğu zambak demetini ona vermesi için teşvik ediyor.

Laurel, “Fena değil,” diyor. “İşlevsel.”

Poppy bir süre etrafına bakınıp pencere pervazlarındaki ve dolaplardaki aile fotoğraflarını inceliyor. Hanna'nın altı ya da yedi yaşlarındaki bir fotoğrafına bakarken, “Bu senin küçük kızın mı?” diyor.

“Evet,” diyor Laurel. “O Hanna. Ama artık küçük bir kız değil. Önümüzdeki hafta yirmi sekiz olacak.”

“Bu da oğlun mu?”

“Evet. O Jake. En büyüğüm. Ocak ayında otuz olacak.”

“Hoş görünüyor,” diyor. “Hoş biri mi?”

Laurel şarabı buzdolabına koyuyor ve Poppy’ye dönüyor. “O... şey, evet. Çok hoştur. Ne yazık ki bugünlerde fazla görüşemiyoruz. Devon’da yaşıyor.”

“Kız arkadaşı var mı?”

“Evet. Adı Blue ve bahçede tavukların olduğu küçük bir zencefilli kurabiye kulübesinde birlikte yaşıyorlar. Jake bir arazi eksperisi. Blue’nun ne iş yaptığından emin değilim. Sanırım örgü örmekle alakalı bir şey.”

“Ondan hoşlanıyor musun? Sanki pek hoşlanmıyor gibisin.”

Laurel ve Floyd bir kez daha bakışıyorlar. Laurel, onun Poppy’yi biraz geri çekmesini, dizginlemesini bekliyor. Ama adam hiç oralı değil. Sanki kızının ne kadar ileri gideceğini görmek için bekliyormuş gibi hayranlıkla onu izliyor.

“Onu neredeyse hiç tanımıyorum,” diyor Laurel, sesini yumuşatmaya çalışarak. “İyi biri gibi görünüyor. Belki biraz *kontrolcü*.” Omuz silkiyor. “Ama Jake yetişkin bir adam, başka bir insan tarafından kontrol edilmek istiyorsa sanırım bu onun seçimi.”

Onları oturup biraz cips yemeye davet ediyor. Floyd öyle yapıyor ama Poppy hâlâ odanın etrafında dolaşıp araştırıyor. “Eşinin bir fotoğrafı var mı?” diyor.

“Eski eşim,” diye düzeltiyor Laurel, “ve hayır. Ortalıkta yok. Ama bir yerlerde vardır eminim.”

“Adı ne?”

“Paul.”

Poppy başını sallıyor. “Nasıl biri?”

Laurel kurtarılmayı beklercesine Floyd’a gülümsüyor ama Floyd da Paul hakkında bilgi edinmek konusunda kızı kadar

istekli görünüyor. “Ah,” diyor Laurel. “Paul mü? Aslında çok hoş biri. O gerçekten hoş bir adamdır. Çok naziktir. İncedir. Biraz da şaşkın.”

“O hâlde neden ayrıldınız?”

Ah. İşte orada. Doğruca içine yürüdüğü çıkmaz sokağı görmemiş olması ne kadar aptalca. Floyd hâlâ onu kurtarmak için bir şey yapmıyor, cipsini biraz sosa daldırıp ağzına atıyor.

“Biz, şey... ııı, biz sadece değiştik. Farklı şeyler istedik. Çocuklar büyüüp evden ayrıldılar ve biz de hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istemediğimizi fark ettik.”

“Başka biriyle evlendi mi?”

“Hayır. Sayılmaz. Ama kız arkadaşı var. Birlikte yaşıyorlar.”

“Güzel mi? Ondan hoşlanıyor musun?”

“Onunla hiç tanışmadım. Ama çocuklarım tanıştı. Onun çok tatlı biri olduğunu söylüyorlar.”

Poppy sonunda tatmin olmuş gibi görünüyor ve babasının yanına oturuyor. O da sanki *kadının canına iyi okudun* der gibi hızlı ve sert bir hareketle kızının dizini sıkıyor. Sonra sehpaye doğru eğilip elini Cava şişesine koyuyor ve “Eee, açalım mı?” diyor.

“Evet. Lütfen. Buraya nasıl geldiniz? Araba kullanacak mısınız?”

“Hayır. Metroyla geldik. Fazladan bir kadehin var mı?”

Laurel’in bir an kafası karışıyor ve sonra onun Poppy için fazladan kadeh istediğini fark ediyor. “Ah,” diyor. “Kusura bakma. Düşünemedim. Fransız usulü, değil mi?”

Poppy, “Fransız usulü nedir?” diye soruyor.

“Çocukların içki içmesi,” diye açıklıyor Laurel. “Diğer ülkelerde pek görülen bir şey değil.”

Floyd, “Yalnızca şampanya,” diyor. “Sadece bir yudum. Ve yalnızca çok özel günlerde.”

Laurel, Cava’yı dolduruyor. Kendilerine, Poppy’ye, gelmeyip Poppy’nin geç saatlere kadar uyanık kalmasına ve güzel elbisesini giymesine imkân tanıyan SJ’e kadeh kaldırıyorlar.

Laurel konuyu açabileceğini hissederek, “Elbisen gerçekten çok hoş,” diyor. “Kıyafet alışverişine kiminle çıkıyorsun?”

“Babamla,” diye yanıtlıyor. “Çoğunlukla birlikte internetten alışveriş yapıyoruz. Ama bazen Oxford Caddesi’ne de gidiyoruz.”

“Peki en sevdiğin giyim mağazası hangisi?”

“Öyle belli bir yer yok aslında. Sanırım Marks & Spencer gerçekten iyi. John Lewis’e de sık gideriz.”

“Peki ya H&M? Gap?”

“Ben pek o tarz bir kız değilim,” diyor. “Kot pantolonlar, kapüşonlular falan hoşuma gitmiyor. Şey görünmeyi seviyorum... şık.”

Floyd’un eli tekrar kızın dizine gidiyor ve cesaret verir gibi, *İşte benim kızım*, dercesine sıkıyor.

“Pekâlâ,” diyor Laurel. “Bana evde eğitimden bahseder misin? Nasıl oluyor?”

“Tıpkı gerçek eğitim gibi,” diye yanıtlıyor kız. “Oturup öğreniyorum. Ve işim bitince de dinleniyorum.”

“Günde kaç saat ders çalışıyorsun?”

“İki ya da üç,” diyor. “Yani babamla iki ya da üç saat. Sonuçta çalışması gerekiyor. Geri kalan zamanda tek başıma.”

“Peki hiç yalnız hissetmiyor musun? Ya da kendi yaşında çocuklarla takılmak istemiyor musun?”

“Haaaayır,” diyor başını vurgulamak ister gibi sallayarak. “Hayır, hayır, asla.”

Floyd hayranlıkla, “Poppy aslında kırk yaşında,” diyor. “Hani, kırk yaşına geldiğinde birdenbire tüm hayatın boyunca endişelendiğin aptalca şeyleri umursamayı bırakırsın ya. Eh, Poppy oraya çoktan vardı.”

“Kendi yaşındaki çocuklarla birlikteyken gözlerimi sık sık deviriyorum ve onlara delirmişler gibi bakıyorum. Bu pek de iyi gitmiyor. Benim bir pislik olduğumu düşünüyorlar.” Poppy omuz silkip gülüyor ve Cava’dan kocaman bir yudum alıyor.

Laurel sadece başını onaylar gibi sallamakla yetiniyor. Bu kendinden emin çocuğun diğer çocuklara nasıl görünebileceğini görebiliyor. Ama bu pek sağlıklı bir şey değil. Poppy akranlarıyla vakit geçirmekten hoşlanmayı, onlara gözlerini devirmemeyi ve onlardan uzak durmamayı öğrenebilir. *Bilmiyor*, diye düşünüyor Laurel, *büyümenin böyle bir şey olmadığını bilmiyor*. Fiyonklu parlak ayakkabılar giymenin ve diğer çocuklara gözlerini devirmenin bir olgunluk belirtisi değil, olgunluğa giden yolda bir dizi adımı kaçırdığının işareti olduğundan habersiz.

Laurel aniden karnına bir tekme atılmışçasına bu çocuğun bir anneye ihtiyacı olduğunu hissediyor. Ve bu annenin de bir çocuğa ihtiyacı olduğunu kabul ediyor. Üstelik Poppy, Ellie'ye çok benziyor. Güzel yüzünün hatları ve çizgileri, saç çizgisinin ve kafatasının şekli, kulaklarının başına yapışma şekli, ağzının hareket ederken oluşturduğu şekiller, dudaklarının keskin açısı, bunlar matematiksel olarak neredeyse bire bir aynı.

Farklılıklar da var elbette. Kaşları daha kalın, boynu daha uzun, saçları farklı yerden ayrılıyor ve kahverenginin farklı bir tonunda. Ellie'nin gözleri ela kahverengiyken Poppy'ninkiler çikolata rengine. Aynı değiller. Ama bir şey var, endişe verici ve dikkat çekici bir şey; Laurel'in görmezden gelemeyeceği bir benzerlik.

"Belki ikimiz birlikte alışverişe gidebiliriz?" diyor Laurel neşeyle. "Bir gün? Bunu ister miydin?"

Sonunda Poppy önce onayını almak için babasına bakıyor, sonra da Laurel'a dönüp, "Bunu kesinlikle çok isterim," diyor. "Evet, lütfen!"

* * *

Laurel cuma günü işe gidiyor. Pazartesi, salı ve cuma günleri evinin yakınındaki alışveriş merkezinde çalışıyor. Pozisyonu "pazarlama koordinatörü". Aptalca bir iş, bir anne işi, birkaç

saatini dolduran ve kıyafet falan gibi ıvır zıvırlar için para kazanmasını sağlayan küçük, yerel bir şey. Gidiyor, gülümsüyor, telefon görüşmeleri yapıyor, e-postalar yazıyor ve umursuyormuş gibi görünmek için para aldığı şeyler hakkında toplantılarda oturuyor. Sonra eve gidiyor ve o kapıdan geçeceği bir sonraki mesai gününe kadar bunların hiçbirini düşünmüyor.

Ama bugün orada olduğu için mutlu. Sadece yüzeysel de olsa kendisini seven ve tanıyan bildik insanlarla çevrili olmaktan mutlu. Önceki akşam tuhaf ve rahatsız edici geçmişti. Sabah uyandığında rüya görüp görmediğinden şüphe etti bir an. Akşam yemeğine gelen misafirlerin ardından dairesi gerçekten ona ait değilmiş gibi garip gelmişti. Kanepedeki minderler Poppy'nin ortalığı toparlama girişiminin bir sonucu olarak yanlış sıradaydı. Yiyecekler buzdolabının yanlış yerlerine yerleştirilmişti ve lavabodaki bulaşıklıkta bir yığın yıkanmış tabak vardı. Poppy bulaşıkları elde yıkamak için ısrar etmişti. Laurel buna ihtiyacı olmadığı, her şeyin bulaşık makinesine gireceği konusunda onu ikna etmeye çalışmasına rağmen dinlememişti. Yemek masasının üzerindeki zambaklar tuhaf, ölümcül bir koku yayıyor ve Floyd, üzerinde Ted Baker etiketi bulunan, koyu bir duman bulutu gibi kancadan sarkan, yumuşak, gri atkısını koridorda bırakmış.

Laurel dün geceyle arasına biraz mesafe koymak için evinden ayrılmış olmaktan memnun. Ama bilgisayarını açıp kahvesindeki tatlandırıcıyı karıştırırken, telesekreterdeki sesli mesajları dinlerken bile karanlık bir yankı gibi orada. Doğru olmayan bir şeyler var. Floyd ve Poppy'yle ilgili bir şey. Tam olarak ne olduğunu çözemiyor. Poppy'nin hem büyüleyici derecede saf hem de rahatsız edici derecede kendinden emin, garip bir çocuk olduğu açık. Olması gerektiğinden daha zeki ama aynı zamanda düşündüğü kadar da zeki değil.

Üstelik baş başa oldukları zamanlarda neredeyse mükemmel bir adam olan Floyd, kızıyla birlikteyken çok daha karmaşık bir

şeye dönüşüyor. Laurel, meslektaşı Helen’la akşamı tartışırken nihayet konu kafasında daha netleşiyor.

“Sanki,” diyor, “bir arkadaşınla bir şeyler içmeye gidecekken onun partnerini de yanında getirmesi ve kendini bir anda bir üçgenin sivri ucunda bulman gibi bir şeydi, anlatabildim mi?”

Akşam aslında “Floyd ve Poppy Şov”du. Poppy başroldeydi ve Laurel biraz şaşkın bir seyirciydi. Floyd ve Poppy’nin mizah anlayışı aynıydı ve birbirlerine espriler yaptılar. Floyd’un merak ve gururla parlayan gözleri sürekli erken gelişmiş çocuğundaydı. Poppy’nin ve onun fikirlerinin yer almadığı tek bir konuşma ya da Laurel’in kendisini ondan daha önemli, özel ya da ilginç hissettiği bir an bile olmamıştı.

Gece yarısı kapıyı arkalarından kaparken kendini bitkin ve biraz da sersemlemiş hissediyordu.

Helen, “Klasik tek çocuk sendromu varmış gibi görünüyor,” diyor ve konuyu sindirilebilir bir lokma büyüklüğünde bir sağduyu yığınınına indiriyor. “Ayrıca bazı babalar ve kızları arasında bu tür şeyler vardır, değil mi? Babasının biricik kızı durumu. Büyüyünce sadece erkeklerle arkadaş olabilen kadınlara dönüşürler.”

Laurel minnetle başını sallıyor. Evet, bunların hepsi çok mantıklı. Babalar ve kızları arasındaki bu bağı daha önce de görmüştü. Kendi kızlarıyla değil. Ellie hem annesinin hem de babasının sevgili kızıydı. Hanna ise oldu olası kendi başına takılmıştı. Belki de Laurel’in hissettiği şaşkınlık Floyd ve Poppy’dan değil de kendi sorunlarından kaynaklanıyordur. Poppy kaba bir şekilde eğlenceli ve Floyd ise açıkça harika, şefkatli ve sevgi dolu bir baba.

Laurel saat beş buçukta ofisten çıkıp yer altı otoparkındaki arabasına bindiğinde nihayet aklını başına topladığını hissediyor.

Floyd’u tekrar görmek için sabırsızlanıyor.

Laurel ve Floyd bir sonraki hafta sonunun tamamını birlikte geçirdiler. Bu şekilde planlanmamıştı ama Floyd'un evinden ayrılmasını gerektirecek bir şey olmadı. Cuma gecesi dışarıda akşam yemeği yediler, cumartesi sabahı geç bir kahvaltı yaptılar, o öğleden sonra Poppy'yle sinemaya gittiler, ardından yeni iç çamaşırı ve diş fırçası almak için M&S'e gittiler, cumartesi akşamı Çin yemeği söylediler ve ardından pazar günü köşedeki bir kafede brunch yaptılar. Sonunda Laurel kendini oradan kurtarıp pazartesi sabahı işe gitmek üzere pazar akşamı evine geri döndü.

Laurel ofiste sanki derisinin döküldüğünü, bir şekilde yeniden doğduğunu ve bu geçişi dönüm noktası niteliğinde değerlendirmesi gerektiğini hissediyor.

Hanna'yı arıyor.

"Şey olsa nasıl hissederdin?.." diye tereddütle başlıyor, "Yeni erkek arkadaşımı doğum günü yemeğimize davet etsem?"

Sessizlik yoğun ve ağır.

Laurel onu dolduruyor. "Hayır dersin kesinlikle sorun olmaz. Tamamen anlarım. Sadece dedim ki madem hepimiz hayatımıza devam ediyoruz... Hani cesur yeni dünya ruhuyla..."

Sessizliğin derinliği ve karanlığı büyüyor.

"Erkek arkadaşın mı?" diyor Hanna sonunda. "Ne zamandan beri erkek arkadaşın var?"

"O adam," diyor Laurel, "sana bahsettiğim o adam vardı ya? Floyd."

"O *adamı* biliyorum," diye yanıtlıyor Hanna. "Sadece erkek arkadaş statüsüne girdiğinin farkında değildim."

"Evet, eğer telefonuna cevap vermiş olsaydın..."

Hanna içini çekiyor. Laurel da iç çekiyor ve her zaman asla yapmayacağına dair kendine söz verdiği şeyi yaptığını fark ediyor. Çocuklar küçükken, Laurel'in annesi ara sıra telefon görüşmelerinin ve ziyaretlerin seyrekliği hakkında küçük, kaba gözlemler yapar, bu da Laurel'in vicdanından acı verici küçük

parçalar koparırdı. *Çocuklarım yetişkin olduklarında onlara asla sitem etmeyeceğim, onlara kendilerini suçlu hissettirmeyeceğim,* diye yemin etmişti. *Hiçbir zaman onların verebileceklerinden fazlasını beklemeyeceğim.*

“Üzgünüm,” diyor. “Dırdır etmek istemedim. Sadece evet, işler oldukça hızlı ilerliyor. Çocuklarıyla tanıştım. Evinde kaldım. Sık sık konuşuyoruz. Bütün hafta sonunu birlikte geçirdik. Ben sadece...” Aniden bunun çok saçma olduğunu fark ediyor. Gülünç bir fikir. “Ama bundan bahsettiğimi unut. Yani henüz Floyd’a gelmek isteyip istemediğini sormadım bile. Muhtemelen ayağını kırmayı tercih eder. Söylediklerimi unut.”

Bir sessizlik daha. Bu sefer daha yumuşak. “Her neyse,” diyor Hanna. “Onu davet et. Umurumda değil. Zaten her şey o kadar berbat olacak ki neden cümbür cemaat olmasın?”

* * *

Floyd evet diyor. Floyd elbette evet diyor. Floyd, ikinci buluşmalarının ardından eve döndüğü andan itibaren, kendilerini tamamen ilişkilerine adadığını ve oyun oynamakla veya elde edilmesi zor şeylerle ilgilenmediğini açıkça belirtti.

“Bunu çok isterim,” diyor. “Tabii ailenin buna itirazı yoksa?”

Paul bunu onaylamıştı. Çok şaşırmıştı ama sorun etmedi. Jake de kabul etti. Kimse sevinçten havalara uçmadı ama kimse bunun bir hata olduğunu da söylemedi.

“Peki ya Poppy?” diye ekliyor Laurel. “Poppy de gelmek ister mi?”

İçten içe onun hayır diyeceğini umuyor.

Floyd, “Çok sevinecek,” diyor. “Çocuklarıyla tanışmayı ne kadar çok istediğini söyleyip duruyor.”

“Ve eski kocamla. Ve eski kocamın kız arkadaşıyla.”

“Bütün kabileyle.”

Bütün kabile. Cümbür cemaat.

Islington, Upper Street'in dışındaki Arnavut kaldırımllı dar bir ara sokakta yer alan efsanevi, havalı bir restoranda sekiz kişilik bir masa ayırıyor.

Delirmiş olmalıyım, diyor kendi kendine. Evet, kesinlikle delirmiş olmalı.

YİRMİ

Laurel, doğum gününde Floyd'dan kocaman bir demet mor sümbül ve defne² alıyor. Paul de buketlerine her zaman defne yaprağı koyardı. Yine de bu, sevincini, adamın düşünceli jestinin yarattığı şaşkınlığı ortadan kaldırmıyor. Hem Laurel'in onu eski kocasıyla karşılaştırması kötü bir şey değil ki, hiç de değil.

Floyd daha sonra onu Covent Garden'da Şampanya & Peynir adında, adının vadettiğini sunan bir bara götürüyor. Akşam boyunca Laurel etrafına bakınıp duruyor. Doğum günü planlarını sorduğunda "arkadaşlarıyla şehirde bir yerlere gideceğini" söyleyen Hanna'yı bir an olsun görürüm umuduyla tetikte. Ancak Hanna'yı hiçbir yerde göremiyor ve böylece "T" adlı adamın gizemi devam ediyor.

"Senin doğum günün ne zaman?" diye soruyor Floyd'a, bıçağıyla bir kanepeyi keserken.

"Otuz bir temmuz," diye yanıtlıyor adam. "Kabaca."

"Kabaca mı?"

2 (İng.) Laurel, defne anlamına gelir. -ç.n.

Floyd omuz silkiyor ve gülümsüyor. “Ben doğduğumda işler biraz karışıkmiş.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ailem için zorlu bir yolmuş. Çukurlardan yıldızlara.”³

“Çukur derken?..”

Floyd gözlerini kısıyor ve hafifçe nefes alıyor. “Ben doğduğumda annem on dört yaşındaymış. Babam on altı. Kimse bilmek istememiş. Bir süre evsiz kalmışlar. Sanırım umumi bir tuvalette doğdum. Bir parkta. Beni bir hastaneye götürmüşler... ve orada bırakmışlar.”

Laurel’in nefesi kesiliyor.

“Mavi bir takımım varmış ve bezim yeni değiştirilmiş, bir battaniyeye sarılmışım. Yumuşak bir şapkam ve eldivenlerim varmış. Minderle kaplı bir kutunun içindeymişim. Adımı bir kâğıda yazmışlar. *Bu Floyd, lütfen ona iyi bakın.* Annemle babam üç gün sonra beni almaya gelmiş. O zamana kadar acil koruyucu bakıma alınmışım. Terk edilmiş bir bebeği hiçbir desteği olmayan bir çift sıksa gence geri vermelerinin imkânı yokmuş. Beni geri almaları neredeyse bir yıl sürmüştü. Annemle babamın hırsını körükleyen şeyin bunu yapmak için verdikleri mücadele olduğunu düşünüyorum.”

“Peki bunu nasıl öğrendin? Onlar mı anlattı?”

“Evet, onlar söyledi. Tanrım, söylemekten usanmadılar üstelik. Sürekli. Ne zaman yaramazlık yapsam başlarıydı: *Seni orada, hastanede bırakmalıydık. Seni oraya geri götürelim mi?*” Floyd’un yanağında bir kas seğiriyor.

“Peki sen bununla ilgili bir şey hatırlıyor musun?” diye soruyor Laurel. “O günlere dair bir şey var mı?”

“Hiçbir şey,” diye yanıtlıyor. “İlk anım babamın eve plastik bir araba getirmesiydi. Küçük bir kontağı vardı” —anahtarı

3 Oscar Wilde’in ünlü sözüne atıfta bulunulmuştur. “We are all in the gutter, but some of us are looking at the stars.” (Hepimiz çukurun dibindeyiz ancak bazılarımız yıldızlara bakıyor.) —ç.n.

çeviriyormuş gibi yapıyor— “ve çevirdiğinde bir ses çıkar, motor çalışırdı. O arabada bir saat, belki daha fazla oturduğumu, kontağı defalarca çevirdiğimi hatırlıyorum. O zamanlar yaklaşık dört yaşındaydım ve Boston’da balkonu olan, şehrin karşı yakasına, parlak ışıklara ve okyanusa bakan bir dairede yaşıyorduk. Yani hayır, kötü günleri hatırlamıyorum. Hiç hatırlamıyorum.”

“Biliyor musun,” diyor Laurel, “hayatım boyunca doğum gününü bilmeyen ilk tanıdığımısın.”

Floyd gülümsüyor. “Evet. Benim için de aynısı geçerli.”

Laurel etrafına bakıyor. Uzun zamandır hikâye oydu: Kızı kaybolan kadın, basın toplantısındaki kadın, gazetelerdeki kadın, kızını küçük parçalar hâlinde gömmek zorunda kalan kadın. Ama şimdi karşısında korkunç bir hikâyesi olan başka bir insan var. Onu çevreleyen başka hangi hikâyeler var acaba? Peki bunca yıldır kendi hikâyesine bu kadar kapılmışken kaç hikâyeyi kaçırdı?

“Annenle baban harika insanlar gibi duruyor,” diyor.

Floyd gözlerini kırpıştırıp üzgün bir edayla gülümsüyor. “Birçok açıdan öyle olduklarını düşünüyorum,” diyor. Ama sesinde soğuk bir tını var; Laurel’in adını koyamadığı hüznü ve karanlık bir buz parçası. Ama sorun değil. Onu zorlamayacak. Her şeyin sohbet konusu olmadığını, her şeyin paylaşmaya uygun olamayacağını Laurel’dan iyi kimse bilemez.

* * *

Akşam yemeğinden sonra Floyd’un evine dönüyorlar. Sara-Jade yine büyük koltuğa kıvrılmış, dizlerinin üzerinde bir dizüstü bilgisayar, kulaklıkları takılı. Laurel, Floyd’la birlikte odaya girerken kız hafifçe sıcıyor.

Fısıltılı sesiyle, “Doğum günün kutlu olsun,” diyor. “Eğlendiniz mi?”

Laurel beklenmedik söz karşısında şaşkına dönüyor. “Evet,” diyor, “evet, teşekkür ederim. Eğlendik.”

Floyd, Laurel’in omzunu sıkıyor ve “Ben bir tuvalete gideyim, bir dakikaya dönerim,” diyor. Laurel, onun uzaklaşmasının kasıtlı olduğunu biliyor. Floyd, SJ’le ikisinin sonunda bir bağ kurma şansı olabileceğini umuyor.

“Biraz çakırkeyifim,” diyor SJ’e. “Şampanya ve peynir restoranına gittik. Peynirden çok şampanya götürdüm.”

SJ kararsızca gülümsüyor. “Kaç yaşındasın?” diyor. “Sormamın sakıncası yoksa?”

“Hayır, elbette yok. İnsanların yaşlarından utanmalarını hiçbir zaman anlamadım. Sanki bir tür başarısızlıkmiş gibi. Elli beş yaşındayım,” diyor. “Ve birkaç saatlik.”

SJ başını sallıyor.

Laurel, “Burada kalacak mısın?” diye soruyor.

“Yok,” diyor SJ. “Hayır. Sanırım eve gidip kendi yatağında uyuyacağım. Yarın çalışacağım.”

“Ah,” diyor Laurel. “Ne tür bir iş yapıyorsun?”

“Ufak tefek şeyler. Bebek bakıcılığı. Köpek gezdirme.” Dizüstü bilgisayarın kapağını indiriyor ve bacaklarını açıyor. “Yarın modellik yapacağım. Canlı çizim dersi için.”

“Vay canına. Giyinik mi, yoksa?..”

“Çıplak,” diyor SJ. “Tıpkı yaşlanmanın utanılacak bir şey olmadığını söylediğin gibi, ben de çıplak olmanın utanılacak bir şey olmadığını düşünüyorum. Ve,” diye devam ediyor, “madem plajda haşema giymeyi yasaklamıyoruz, o zaman aslında tam çıplaklığın da yasaklanmaması gerektiğini düşünmüyor musun? Mesela bir vücudun hangi kısmının toplum içinde görülüp görülmemesi gerektiğine kim karar veriyor? Bir kadının yasal olarak memelerini ve bacaklarını kapatması gerektiğini söylüyorsanız, başka bir kadına bacaklarını veya kollarını kapatmasının yasak olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? Yani bunun neresi mantıklı?”

Laurel başını onaylar gibi sallayıp gülüyor. “İyi bir noktaya değindin,” diyor. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Hayır,” diyor. “Bugünlerde kimse hiçbir şeyi doğru dürüst düşünmüyor. Herkes Twitter’daki insanların onlara inanmalarını söylediklerine inanıyor. Her ne kadar liberal sağ düşünce kisvesine bürünmüş olsa da bunların hepsi propaganda. Biz koyunlardan oluşan bir milletiz.”

Laurel birden kendini çok sarhoş hissediyor ve *meee* deme isteğine direnmek zorunda kalıyor. Bunun yerine ciddiyetle başını sallıyor. On yılı aşkın süredir başka birinin fikrini zar zor özümsemişti. O, koyun falan değil.

SJ, sanki Laurel’in düşüncelerinin değişen yönünü okumuş gibi, “Kızın Ellie Mack’ti,” diyor.

Laurel şaşkınlıkla, “Evet,” diye yanıtlıyor. “Baban mı söyledi?”

“Hayır,” diyor. “Seni Google’da araştırdım. İnternette bununla ilgili her şeyi okudum. Gerçekten çok üzücü.”

Laurel da aynı fikirde. “Evet, çok üzücü.”

“Gerçekten çok güzelmiş.”

“Teşekkür ederim. Evet, öyleydi.”

“Poppy’ye çok benziyormuş, sence de öyle değil mi?”

Laurel aniden ve keskin bir biçimde ayılıyor ve kendini neredeyse savunmacı bir tavırla, “Hayır, pek değil,” derken buluyor. “Yani, belki biraz, ağız bölgesi. Ama insan insana benzer, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtlıyor SJ, “benzer.”

YİRMİ BİR

Laurel ertesi gün annesini ziyaret ediyor. Geçen perşembe günü yaptığı ziyarette kadın biraz daha neşeli görünüyordu, Laurel'in aşk hayatıyla ilgileniyordu, elini avucunda tutuyordu, kara gözleri parlıyordu. Ölümden söz etmiyordu. Boş bakışlar yoktu. Laurel onu bugün de benzer bir ruh hâlinde bulacağını umuyor.

Ancak ziyaretleri arasındaki günlerde neşesi tükenmiş gibi, yeniden gri ve içi boş görünüyor. Laurel'a söylediği ilk sözler, "Sanırım artık fazla zamanım kalmadı," oluyor. Sözler kesintisiz, duraklamadan veya tereddüt etmeden çıkıyor dudaklarından.

Laurel hızla onun yanına oturuyor ve "Ah, anne, kendini daha iyi hissettiğini sanıyordum?" diyor.

"Daha iyi," diyor annesi. Sonra başını onaylar gibi sallıyor. "Daha iyi."

"O zaman neden yine ölmekten bahsediyoruz?"

"Çünkü..." Sert parmaklarıyla köprücük kemiğine bastırıyor. "...yaşlı."

Laurel gülümsüyor. "Evet," diyor, "yaşlısın. Ama içinde daha çok hayat var."

BİR ANDA YOK OLDU

Annesi hayır dercesine başını iki yana sallıyor. “Hayır. Hayır. Hayat yok. Ve s... se... sen... Mutlu. *Artık.*”

Laurel derin bir nefes alıyor. Annesinin sözlerinin anlamını hissediyor. “Burada benim için mi kalıyordun?” diye soruyor, gözyaşları boğazında birikirken.

“Evet. Se... se... senin... için. Evet.”

“Artık mutluyum diye gitmeye hazırsın, öyle mi?”

Annesinin yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor ve Laurel’in elini sıkıyor. “Evet. Evet.”

Laurel’in yanağından iri bir gözyaşı süzülüyor. “Ah,” diyor. “Ah, anne. Sana hâlâ ihtiyacım var.”

“Hayır,” diyor annesi. “A... ar... artık... yok. Ellie bulundu. Mutlusun. Ben...” Köprücük kemiğini dürtüyor. “Gidiyorum.”

Laurel elinin tersiyle gözyaşını silip kendini gülümsemeye zorluyor. “Bu senin hayatın, anne,” diyor. “Seni ne zaman bırakacağımı ben seçemem.”

“Hayır,” diyor annesi. “K... kim... kimse yapamaz.”

* * *

O öğleden sonra Laurel, Poppy’yi alışverişe götürüyor. Yağmur yağıyor, bu yüzden Oxford Caddesi’ne alternatif olarak Brent Cross’u öneriyor.

Poppy onu şık bir pantolon, yeşim yeşili yuvarlak yakalı bir hırka ve çiçekli bir yağmurlukla ön kapısında karşılıyor. Saçları her iki omuzunda olmak üzere iki örgülü. Yağmurun altında Laurel’in caddenin karşısındaki arabasına doğru koşarken kız, Laurel’in koluna giriyor. Arabaya binince penceresini indiriyor ve kapı eşiğinde çoraplı ayaklarıyla durup ona el sallayan babasına çılgınca el sallıyor.

“Nasılsın?” diye soruyor Laurel, hareket ederken dönüp ona bakarak.

“Çok heyecanlıyım,” diyor.

“Güzel,” diyor.

“Peki sen nasılsın?”

“Ah, iyiyim sanırım. Dün gecedan sonra biraz daha kötü durumdayım.”

“Şampanyayı fazla mı kaçırdın?”

Laurel gülümsüyor. “Evet. Çok fazla şampanya. Az uyku.”

“Eh,” diyor Poppy, Laurel’in elini okşayarak, “ne de olsa doğum günündü.”

“Evet. Öyleydi.”

Yağmur çok şiddetli. Laurel farlarını yakıp silecekleri son hızda çalıştırıyor.

Poppy, Laurel’in hızla alışmaya başladığı yaşından büyük tavrıyla devam ediyor. “Bu sabah neler yaptın?”

“Hımm,” diye yanıtlıyor kadın, “pekâlâ, annemi görmeye gittim.”

“Annen mi var?”

“Evet, elbette! Herkesin bir annesi vardır!”

“Benim yok.”

“Şey, belki görebileceğin bir yerde değil. Ama senin de bir annen var. Bir yerlerde.”

“Bir şeyi göremiyorsan o şey yoktur.”

“Bunun bir anlamı yok.”

“Gayet mantıklı.”

Laurel yolcusuna kaşlarını çatıyor. “Peki ya New York? Onu göremiyorum. Sen de göremiyorsun. Bu, onun var olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Bu sayılmaz. Şu anda New York’u binlerce web kamerasında görebiliriz. New York’tan birini arayıp *lütfen bana New York’un bir fotoğrafını gönder*, diyebiliriz. Ama annemi bir web kamerasında veya fotoğrafta göremiyorum, onu arayamıyorum, gidip mezarlıktaki kalıntılara bile bakamıyorum. Yani annem yok.”

Laurel bir anlığına sarsıldığını hissederek keskin bir nefes alıyor. “Onun var olmasını ister miydin? Onu özleyiyor musun?”

BİR ANDA YOK OLDU

“Hayır. Onu hiç düşünmüyorum bile.”

“Ama o senin annendi. Mutlaka ara sıra onu düşünüyor-sundur, değil mi?”

“Asla. Ondan nefret ediyordum.”

Laurel, bakışlarını önündeki yola çevirmeden önce hızla Poppy’ye bakıyor. “Ondan neden nefret ediyordun?”

“Çünkü o benden nefret ediyordu. Kötü, çirkin ve ihmalkârdı.”

“Senin gibi güzel bir kızı olduğuna göre o kadar çirkin olamaz.”

“Bana hiç benzemiyordu. Korkunçtu. Tek hatırladığım bu. Korkunçtu ve cips kokuyordu.”

“Cips mi?”

“Evet. Saçları...” Yağmurdan ıslanmış ön camdan bakıyor. “Kırmızıydı. Ve cips kokuyordu.”

Laurel tam olarak bir yanıt oluşturamıyor. Yağlı saçlı bu berbat kadın, bu kendine güvenen, bakımlı ve pırıl pırıl parlayan kız için anne olarak hayal edebileceği her şeyden çok uzak görünüyor. Floyd’un romantik partneri olması bir yana. Ama sonra internetten bulduğu, Floyd’un daha genç ve daha keyifsiz görüldüğü zamanlardaki fotoğrafları hatırlıyor ve herkesin hayatının farklı bir noktasında güzelleştiğini hatırlıyor: Floyd şu anda çiçek açıyordu ve belki de hayatı bir zamanlar çok çok daha karanlıktı.

“Babanın şimdi o zamana göre daha mutlu olduğunu söyleyebilir misin, Poppy?”

Bu yönlendirici bir soru ama bir cevaba ihtiyacı var. Floyd’u yalnızca birkaç haftadır tanıyor. Kelimenin tam anlamıyla bir pastaneye giren ve hayatını tepeden tırnağa değiştiren bir adam. Uzun süredir olayın içinde olan birinden biraz fikir almak hoşuna giderdi.

Ancak aldığı şey beklediği gibi değil. Poppy yumuşak güvenceler vermek yerine, “Mutluluğun ne alakası var?” diyor.

“Bak, hiçbir sebep olmadan buradayız. Bunu biliyorsun, değil mi? İnsanlar daha büyük bir amaç, gizli bir anlam olduğunu, her şeyin *bir anlamı olduğunu* anlatmaya çalışırlar. Ama öyle değil. Biz bir grup ucubeyiz. Hepsi bu kadar. Bir sürü aptal, önemsiz ucube. Mutlu olmak zorunda değiliz. Normal olmak zorunda değiliz. Hayatta olmamıza bile gerek yok. Eğer istemiyorsak yok yani. Kimseye zarar vermediğimiz sürece istediğimizi yapabiliriz.”

Laurel sesli bir nefes veriyor. “Vay canına,” diyor. “Felsefen bu demek.”

“Bu bir felsefe değil. Hayat bu. Dünyaya nasıl bakılacağını öğrendiğinde, her şeyi anlamlandırmaya çalışmayı bıraktığında, her şey kör edici derecede bariz.”

Laurel hızla Poppy’ye bakmak için dönüyor. “Sen çok sıra dışı bir kızsın, değil mi?”

Poppy kesin bir tavırla, “Evet,” diyor. “Öyleyim.”

* * *

Alışveriş merkezinde bir şeyler yemek için doğrudan Nando’s’a gidiyorlar. Laurel, annesini gördükten sonra öğle yemeğini atladığından şimdi açlıktan ölüyor.

Oturup yemeklerin gelmesini beklerken, “SJ’in annesiyle aran nasıl?” diye soruyor.

“Kate mi?”

“Adı bu mu?”

“Evet. Kate Virtue. Hoş biri. Ondan hoşlanıyorum. Çok zeki değil ama çok tatlı ve nazik.”

“Ya SJ? Siz ikiniz yakın mısınız?”

“Eh işte. Yani biz çok farklıyız.”

“Hangi açıdan?” diye soruyor Laurel, ikisinin de kesinlikle oldukça tuhaf olduğunu düşünerek.

“Eh, o içe dönük, bense dışa dönüğüm. O, sanatta iyi. Ben matematikte. O her şeyi dert ediyor. Ben hiçbir şeyi umursamam.

Onun mizah anlayışı yok. Ben çok komiğim. O, babamla yakın değil. Ben babamla acayip yakınım.” Gülümsüyor.

“Peki neden öyle olduğunu düşünüyorsun?”

Omuz silkiyor. “Sanırım ben daha çok ona benziyorum. Hepsi bu.” Yiyecekleri servis edilirken konuşmayı bırakıyorlar. Laurel bir an onu izliyor, bir şişe ketçaba yoğunlaşmasını, alnında beliren çizgileri inceliyor ve aniden kendi sürekliliğinin dışına çıkıp geçmişinden bir ânın içine fırlatıldığını hayal ediyor. O burada, tam da bu noktada, Ellie’yle birlikte. Bu izole hikâyede Jake ve Hanna’nın nerede olduğunu bilmiyor; belki Ellie’nin okulunda bir seminer günüdür? Ama o burada ve Ellie orada oturuyor. Her şey tamamen aynı ama tamamen farklı. Bir anlığına başı dönüyor, masanın kenarını tutuyor ve kendine gelmek için derin bir nefes alıyor. Gözlerini kırıştırıp tekrar Poppy’ye bakıyor ve o artık Poppy. Kesinlikle Poppy. Ellie değil.

Poppy, Laurel’in bedensel olmayan zaman yolculuğuyla ilgili kısa ânını fark etmiyor. Akması için ketçap şişesine vuruyor ve kapağını kapatıyor.

“Yarın akşam ailenle tanışmayı gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum,” diyor. “Sence benden hoşlanırlar mı?”

Laurel yavaşça gözlerini kırıştırıyor. “Umursamana şaşırdım,” diyor kuru bir sesle.

Poppy, “Umursamıyorum,” diye yanıtlıyor. “Sadece senin fikrinle ilgileniyorum. Umursamak ve ilgilenmek çok farklı iki şey.”

“Evet,” diyor Laurel gülümseyerek. “Evet. Senden hoşlanacaklar. Onların havasını değiştireceksin.”

“Güzel,” diyor Poppy. “Bu güzel. Başkalarının aileleriyle birlikte olmayı seviyorum. Bazen diyorum ki keşke...”

Laurel ona sorarcasına bir bakış atıyor.

“Yok bir şey,” diyor Poppy. “Yok bir şey.”

* * *

Laurel, Poppy'yi New Look'a götürüyor. Sonra Gap'e. Oradan da H&M, Zara, Top Shop ve Miss Selfridge'e. Ancak Poppy modaya uygun herhangi bir şey seçmeyi reddediyor. Sonunda kendilerini Poppy'nin kararlı adımlarla baskılı jarse elbiselerle dolu bir rafa doğru ilerlediği John Lewis çocuk giyim bölümünde buluyorlar.

"Bunlar," diyor. "Bunları beğendim."

Laurel, kızın o hafta sonu giydiği bir kıyafeti düşünerek, "Ama zaten böyle bir elbisen yok mu?" diye soruyor.

Poppy elbiseyi askıda kenara çekerek, "Evet," diye yanıtıyor. "Bu bende var. Ama başka desenlisini yapmışlar. Bak." Askıdan başka bir elbise çıkarıyor. "Bu bende yok."

Laurel iç çekiyor ve elbisenin kumaşına dokunuyor. "Çok güzel," diyor, "ama belki de seni her zamanki tarzından biraz uzaklaştırırız diye düşünmüştüm."

Bu kez Poppy iç çekiyor. Kederli bir ifadeyle elbiseye, ardından Laurel'a bakıyor. "Öyle demiştik, değil mi?"

Laurel evet dercesine başını sallıyor.

"Ama bütün o diğer şeyler. Diğer mağazalardaki. Hepsi çok ucuz ve pasaklı."

"Ama sen gençsin ve bu, genç olmanın *en güzel tarafıdır*. Her şeyi giyebilirsin ve içinde muhteşem görünürsün. Pasaklılık gençken harika görünür. Ucuz şeyler de öyle. Ve değersiz. Tüm ciddi şeyleri benim yaşıma geldiğin zamana saklayabilirsin. Hadi," diye ısrar ediyor. "H&M'e bir daha göz atalım mı? Benim için?"

Poppy gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tamam," diyor. "Peki."

Desenli tayt, yırtık yakalı yumuşak bir *sweatshirt*, kareli, pazen bir gömlek, bıyık baskılı, bedene oturan bir tişört, şifon etekli ve jarse korsajlı gri bir parti elbisesi seçiyorlar.

Laurel, hayatının bu kadar yılı boyunca pek çok kabinin dışında durup perdenin açılmasını beklediği gibi kabinin dışında duruyor. Poppy, tayt ve tişörtün içinde sert ve kararsız görünüyor. "İğrenç görünüyorum," diyor.

“Hayır,” diyor Laurel, elleri hemen taytın bel kısmına gide-
rek onu ortalıyor ve tam oturmasını sağlıyor. “Tamam.” Pazen
gömleği askısından çıkarıyor ve Poppy’nin kollarını gömleğe
geçirmesine yardım ediyor. “Böyle,” diyor. “İşte.” Sonra Popp-
y’nin örgülerinin uçlarındaki düzgün tokaları çıkarıyor, çözüyor
ve dalgalı saçlarını omuzlarına doğru sallıyor.

“İşte,” diyor tekrar. “İnanılmaz görünüyorsun. Baksana...”

O anda arkasını dönmesi gerekiyor. Dönüp yumruğuyla
ağzını kapatması. Ne yaptığının farkına varıyor çünkü. Bu
çocuğu ölen kızı gibi giydirdi ve sonuç tamamen sinir bozucu.

“Çok hoş görünüyorsun,” derken sesi biraz titrek. “Ama
eğer kendini rahat hissetmiyorsan sorun değil. John Lewis’e
geri dönelim. Sana o elbiseyi alırız. Hadi...”

Ancak Poppy, Laurel’in önerisini kabul etmiyor. Ayağa
kalkıp aynada kendine bakıyor. Bir yandan diğer yana hafifçe
dönüyor. Ellerini taytın kumaşında gezdiriyor, gömleğinin kol-
larıyla oynuyor. Bir poz veriyor, sonra bir tane daha. “Aslında,”
diyor. “Bu hoşuma gitti. Alabilir miyiz?”

Laurel gözlerini kırpmıştırıyor. “Evet. Elbette alabilirsin.
Emin misin?”

“Tamamen eminim,” diyor. “Farklı olmak istiyorum. Eğ-
lenceli olacak.”

“Evet,” diyor Laurel. “Öyle olacak.”

“Belki sen de farklı olabilirsin?”

“Farklı mı? Ne şekilde?”

“Sen de her zaman gri ve siyah giyiyorsun. Bütün kıyafetlerin
üniformaya benziyor. Belki sana da havalı bir şeyler bulmalıyız.”

“Havalı mı?”

“Evet. Veya renkli. Dantelli, çiçekli bir şey. *Güzel* bir şey.”

Laurel gülümsüyor. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

YİRMİ İKİ

Laurel cuma akşamı Hanna'nın evine gidiyor ve oradan da birlikte bir Uber'e binip Islington'daki restorana gidiyorlar.

Hanna evin kapısını açarken, "Vay canına," diyor. "Anne, muhteşem görünüyorsun."

Laurel yeni elbisesinin eteğini sallıyor. Oryantal kuş ve çiçek desenli siyah bir elbise. Halter yaka, önü düğmeli ve ipekli kumaştan. "Teşekkür ederim!" diyor. "Ellie seçmeme yardımcı oldu."

Aralarına yankılanan bir sessizlik çöküyor.

"Ah," diyor Laurel. "Az önce Ellie mi dedim?"

"Evet, öyle dedin."

"Poppy demek istedim. Tabii ki. Üzgünüm. Genç bir kızla alışveriş yapmak zaman algımı bozdu herhâlde."

"Herhâlde," diyor Hanna.

Laurel, "Sen de çok hoş görünüyorsun," diyor kırdığı potu mümkün olduğu kadar geride bırakmaya çalışarak. "Saçını mı yaptırdın?"

"Evet, çarşamba günü kestirip fön çektirdim."

Laurel, *T'yle geçireceğin büyük romantik gece için kesin*, diye düşünüyor ama bir şey demiyor. “Çok güzel. Bu uzunluk hoşuma gidiyor.”

Taksinin arkasında dostane bir sessizlik içinde oturuyorlar. Hanna eskiden beri böyledir zaten. Nadiren konuşma ihtiyacı hisseder. Laurel’in, bunun bir anne olarak kendi başarısızlıklarının belirtisi olduğuna dair inancını aşması uzun zaman aldı.

Restoranın önünde Laurel derin bir nefes alıyor. İki dakika erken geldiler ve içeride ne olduğuna, o masada kimin oturduğuna dair hiçbir fikri yok. Herhangi bir sayıda tuhaf insan kombinasyonu olabilir; bunlardan en dayanılmaz olanı Paul, Bonny, Floyd ve Poppy olurdu. Bunu düşündükçe tüyleri diken diken oluyor. Keşke Floyd’la ilk önce başka bir yerde buluşmayı düşünmüş olsaydı.

Ancak restoranda cam odadaki masalarına doğru götürülürken, yalnızca Floyd ve Poppy’nin oturduğunu görüyor ve rahat bir nefes alıyor.

Floyd ikisini de selamlamak için ayağa kalkıyor. Bu gece inanılmaz derecede çekici. Mürekkep mavisi bir takım elbise giymiş ve ince siyah bir kravat takmış. Kır saçları bir çeşit saç ürünüyle alnından geriye doğru taranmış. Poppy ise jarse elbisenin üzerine giydiği yeni kareli gömleği ve siyah deriden, bağcıklı çizmeleriyle neyse ki normal görünüyor. *Tam kararında görünüyorlar*, diye düşünüyor Laurel, *bize benziyorlar*.

Floyd, “Seninle tanışmak çok hoş,” diyor, gözleri gerçek bir zevkle parlayarak elini Hanna’ya uzatırken.

Hanna da elini uzatıyor. “Aynı şekilde,” diyor.

Daha sonra Poppy de aynısını yapıyor. “Çok güzelsin,” diyor. “Tanıştığımıza çok sevindim.”

Hanna, açıkça söylenen bu iltifat karşısında hafifçe kızarak Laurel’in duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor.

Yerlerine oturuyorlar. Paul, Bonny, Jake ve Blue geldiğinde hepsi tekrar ayağa kalkıyor. Laurel ellerini yumruk hâline ge-

tirmiş ve yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirmiş. Her iki çocuğu da ona endişelenmemesi gerektiğini, Bonny'nin iyi biri olduğunu, ondan hoşlanacağını, tatlı olduğunu söylemişti ama yine de bu çok büyük bir an. Kendi erkek arkadaşının varlığı ve yaklaşan tanışmalarla gerilim on kat daha da büyümüş durumda. Laurel bir an için sanki sıvıya dönüşüp de yere yayılacakmış gibi hissediyor.

Ama insanlar onu kendisinden kurtarıyor. Bonny doğrudan Laurel'a yöneliyor, gözlerinin içine bakıyor, ellerini Laurel'ın kollarına bastırıyor, sonra onu menekşe ve talk pudrası kokan yumuşak, davetkâr kollarının arasına alıyor ve sigara içmiş, sarhoş olmuş, ağlamış ve şarkı söylemiş bir kadının sesiyle, "Oh be sonunda! Nihayet yani!" diyor.

Bu arada Floyd, elini sıkmak ve onunla tanışmanın ne kadar büyük bir onur olduğunu anlatmak için doğrudan Paul'un yanına gidiyor. Neredeyse aynı giyindiklerini ve aslında bire bir aynı Paul Smith çorapları giydiklerini fark ettiklerinde hafif neşeli bir an yaşıyor.

"Bakın," diyor Paul, Floyd'a doğru yaslanarak. "İkiz olduk!"

Laurel, eski eşler, yeni partnerler, eski partnerler ve çeşitli çocuklar arasındaki zorlu tanışmalar ölçeğine göre zirvede olduklarını düşünüyor.

Floyd ve Bonny'nin arasında oturuyor. Paul, Bonny'nin diğer tarafında. Hanna masanın başında, Jake, Poppy ve Blue da karşıda. Blue orada olmaktan mutsuz ve tiksiniş görünüyor. Laurel, onu bu akşam getirebilmek için Jake'in giriştiği duygusal tartışmayı hayal dahi edemiyor. Blue'ya kalsa kulübelerinden asla ayrılmazlardı.

Ancak Blue, oradaki tek karanlık nokta. Laurel masaya bakıyor ve en iyi senaryoyu görüyor. Dışarıdan bakan biri bunun ne kadar garip, ne kadar olağanüstü olduğunu asla tahmin edemez. Hanna bile babasıyla sohbet ederken ve onun verdiği hediyeyi açarken gülümsüyor.

Garson, önceden sipariş edilen iki şişe şampanyayı getiriyor ve tüm kadehleri dolduruyor. Sanki birinin ayağa kalkıp doğum günü kızlarına kadeh kaldırması gerekiyormuş gibi geliyor ama tereddüt oluyor çünkü kim kalkacak? Floyd olmasaydı Paul bariz aday olurdu. Ne de olsa birinin babası, diğerinin eski kocası. Ancak Floyd konusunda durum o kadar net değil ve tereddütler giderek artıyor. Ta ki Poppy aniden, beklenmedik bir şekilde ayağa kalkıncaya kadar.

Yarım kadeh şampanyayı ellerinin arasına alıyor ve tek tek masadaki herkese bakıyor, odağı hiç değişmiyor. Mükemmel diksiyonu ve hatasız duruşuyla, “Laurel’ı yalnızca birkaç haftadır tanıyorum,” diye başlıyor. “Ama bu süre zarfında onu gerçek ve güzel bir arkadaş olarak göreceğ kadar iyi tanıdım. Çok nazik ve cömert biri. O, hayatımızda olduğu için babam ve ben çok şanslıyız. Ve artık ailesindeki tek sevilesi insanın o olmadığını görebiliyorum. Hepinizle daha yeni tanıştığımı biliyorum ama birbirinizi ne kadar sevdiğinizi hissedebiliyorum ve tüm bunların bir parçası olmaktan onur duyuyorum. Laurel’a” –kadehini kaldırıyor– “ve Hanna’ya. Ve mutlu ailelere!”

Kısa –ama Poppy’nin mükemmel konuşmasındaki tuhaflığı, mutlu aileler hakkındaki yorumunun ironisini idrak etmeye yetecek kadar uzun– bir an süren kırılgan bir sessizlik oluyor. Sonra herkes kadehlerini kaldırıp “Hanna’ya, Laurel’a, iyi ki doğdunuz!” diyor.

Paul masanın diğer ucunda Laurel’la göz göze geliyor ve tuhaf ama keyifli bir *bu da nesi* bakışı atıyor. Laurel ona gence gülümsüyor. Paul’ün alaycı yargılarına katılmak istese de tuhaf bir şekilde Poppy’ye sadık hissediyor. O daha çocuk. Annesi yok. Okula gitmiyor. Bilmiyor.

Herkes kadehlerini bırakırken Bonny ona dönüyor ve şöyle diyor: “Umarım bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyordursundur.”

Bonny'nin asi bir yüzü var. Aynı anda her yöne hareket eden geniş bir ağız, burnunda bir eğiklik ve kavis, diğerinden daha yüksekte duran bir kaş ve çenesinde bir yara izi. Ama bir şekilde hepsi birbirine uyuyor ve Laurel onun güzel olduğunu görebiliyor.

"Evet," diyor Laurel. "Biliyorum. Daha önce hazır olmadığım için üzgünüm. Asla seninle bir ilgisi olmadı. İnan bana."

Bonny elini onunkinin üstüne koyuyor. Tırnakları kısa ve kırmızı ojeli. "Elbette biliyorum. Ayrıca Paul senden hep olumlu ve övgü dolu bahseder. Her zaman anladım. Şimdi de anlıyorum. Hayatına devam ediyorsun çünkü bunu artık yapabiliyorsun. Daha önce yapamıyordun. Her şeyin doğru bir zamanı vardır. Sence de öyle değil mi?"

Laurel başıyla onaylayarak gülümsüyor ve *Belki de öyle değildir*, diye düşünüyor. *Belki, çocuğunuzu kaybetmek için doğru zaman diye bir şey yoktur.* Ama bunu söylemiyor çünkü karşısındaki hoş kadın elinden geleni yapıyor ve bu önemli bir konuşma; hayatının geri kalanında sürebilecek bir ilişkinin gidişatını belirleyecek bir konuşma.

Paul uzanıp Laurel'a paketlenmiş bir hediye uzatıyor. "Doğum günün kutlu olsun," diyor.

Laurel cık cıkıyor. "Ah Paul," diyor, "ne zahmet ettin? Bu sadece..."

"Küçük bir şey."

"Şimdi açayım mı?"

Omuz silkiyor. "Evet. Neden olmasın?"

Laurel kâğıdı açınca bir kitap görüyor. Donna Tartt'ın *Saka Kuşu*.

"Umarım okumamışsındır?"

"Hayır," diyor, arka kapağını okumak için çeviriyor. On yıldır kitap okumadı.

Poppy, "Aaa, bu kitap *harika*," diyor.

"Ah," diyor Paul, "okudun mu?"

“Evet,” diye yanıtlıyor. “Haftada iki kitap okuyorum. En az.”

“Vay canına,” diyor Paul. “Peki, hoşuna gitti mi?”

“Bayıldım.” Kitabı alıp ellerinin arasında tutuyor ve yanlarını sevgiyle okşuyor. “Müzeye giden bir çocuk hakkında. Annesi bombayla havaya uçuyor. O kaostun ortasında çocuk küçük bir tablo çalıyor ve hayatının geri kalanında onu herkesten saklamaya çalışıyor. Hikâye New York’ta geçiyor.”

Laurel, “Kulağa harika geliyor,” diyor.

Poppy başıyla onaylıyor. “Gerçekten öyle.” Konuşurken yüzü parlıyor.

“Söylemeliyim ki,” diyor Laurel, “insanlığın can sıkıcı bir hata olduğunu düşünen bir kıza göre romanlara epey düşkünsün. Kurguda en çok hoşuna giden şey ne?”

Poppy’nin elleri kitaba düşüyor. “Hikâyeler,” diyor, “bu dünyada gerçek olan tek şey. Geriye kalan her şey sadece bir rüya.”

Laurel ve Paul gülümseyerek başlarını sallıyorlar. Daha sonra birbirlerine dönüp bakıyorlar. Bu sefer alaycı değil, huzursuzluk dolu bir bakış.

Ellie de haftada iki kitap okurdu ve kafasını sürekli kitaplara gömmesi konusunda onunla dalga geçtiklerinde şöyle derdi: “Kitap okuduğumda sanki gerçek hayattaymışım gibi geliyor ve kitabı elimden bıraktığımda da rüyaya dönüyordum gibi oluyor.”

Laurel şampanyasını alıp Poppy’ye doğru kaldırıyor. “Buna içilir, Poppy,” diyor, “buna içilir.”

* * *

Akşam oldukça keyifli. Başarılı. Poppy sohbete biraz fazla karışıyor olsa da masadaki en genç kişi olduğundan ve herkes bu gergin ortamı idare edecek bir sosyal birleştirici aradığından, gevezeliği yanına kâr kalıyor.

Saat on birde restorandan çıkarken Paul, Laurel'ın kulağına, "Ne hoş bir kız," diye fısıldıyor. "Sence de tuhaf bir şekilde şeye benzemiyor mu?.."

Laurel daha o isim ağzından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyor. "Evet," diyor. "Evet, bazı açılardan. Gerçekten öyle."

"Kitaplarla ilgili mesele. Gerçeklik ve rüyalar." Merakla başını iki yana sallıyor.

"Biliyorum. Biliyorum. Garip."

"Tipi de biraz benzemiyor mu?"

"Biraz," diye kabul ediyor Laurel. "Evet."

Vestiyeerden paltosunu alırken, "Komik," diyor Paul, "kendini benzer bir ailede bulman."

"Ne?"

"Eh, o da biraz bana benziyor, değil mi?"

Sesi yumuşak ama Laurel'ın yüzü bembeyaz.

"Ee, hayır," diyor, "hiç de değil. Sadece saç. Ve kıyafetleri."

Paul ona sevgiyle bakıyor ve çok iyi bildiği birçok çizgiden birini aştığını fark ediyor. "Evet," diyor. "Bu doğru. Onu sevdim," diye ekliyor uzlaşmacı bir tavırla. "İyi bir adama benziyor."

"Eh," diyor Laurel hızlı bir şekilde, "daha başındayız. Göreceğiz, değil mi?"

"Evet." Paul gülümsüyor. "Elbette tam bir psikopat olduğunu kanıtlaması için hâlâ bolca vakti var. Bir sürü zamanı."

Laurel gülüyor. Onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyan biriyle konuşmak güzel. Paul'le konuşmak güzel.

"Biliyorsun," diye devam ediyor Paul, "bunu hak ettiğini biliyorsun, değil mi? Buna hakkın olduğunu?"

Laurel burnunun direğinde bir sızlama hissederek omuz silkiyor. "Belki," diyebiliyor sessizce. "Belki."

YİRMİ ÜÇ

Laurel ertesi sabah saat sekizde Floyd'un yatağından kalkıyor. Adam inleyip baş ucundaki çalar saate bakmak için dönüyor. "Geri dön," diye homurdanıyor, kolunu yatağın üzerine atarak. "Hafta sonundayız. Daha çok erken!"

"Eve gitmem gerekiyor," diyor Laurel, elini buruşuk çarşafın üzerinde duran Floyd'un elinin üstüne koyarak.

"Hayır, gerekmiyor."

Gülüyor. "Evet, gerekiyor! Sana söylemiştim, hatırlasana. Arkadaşlarımla evine öğle yemeğine gideceğim."

Floyd yenilmiş numarasıyla kendini tekrar yastığına atıyor. "Beni seks için kullan, sonra da terk et," diyor. "Çok umurumda sanki."

"Daha sonra tekrar gelebilirim?" diyor Laurel. "İhanetimden sonra bana izin verebilecek gibi hissedersen."

Floyd soluk çıplak vücuduyla yatağın üzerinde kıvrılıp Laurel'in ellerini avuçlarının içine alıyor, dudaklarına çekip sırayla parmaklarının her birini öpüyor. "Daha sonra tekrar gelmeni çok ama çok isterim. Biliyor musun," diyor ellerini yanaklarındaki yumuşak kirli sakalda gezdirirken, "sensiz-yaşayamam

bölgesine oldukça yaklaşıyorum. Gerçekten çok çok yakınım. Bu acınası bir şey mi?”

Açıklama hem şaşırtıcı hem de tamamen tahmin edilebilir. Laurel bunu yeterince hızlı sindiremiyor ve küçük ama belirgin bir sessizlik oluyor.

“Aman Tanrım,” diyor Floyd, “içine mi ettim? Bir yerlerde birinin flört hakkında yazdığı ve benim bilmediğim bir kuralı mı çiğnedim?”

“Hayır,” diyor Laurel, adamın ellerini dudaklarına götürüp sertçe öpüyor. “Sadece, konu gönül meseleleri olduğunda biraz kötümserimdir. Bazı şeyleri hissedebiliyorum ama asla söylemiyorum. Ve bir şeyleri istiyorum ama sonra onları istemiyorum. Ben...”

“Gıcığın teki misin?”

“Evet.” Laurel rahatlayarak gülümsüyor. “Evet. Tam olarak böyleyim. Ama ne olursa olsun, bensiz yaşamak istememene kesinlikle izin var. Bununla hiçbir sorunum yok.”

“Eh,” diyor, “sanırım burada sabırla geri dönüşünü bekleyeceğim ve geri döndüğünde senin de bensiz yaşayamayacağını umuyorum.”

Laurel gülerek ellerini onunkilerden kurtarıyor.

“Bak,” diyor Floyd, “ellerini benimkilerden çektin. Bizim için her zaman böyle mi olacak? Ellerini benimkilerden sen mi çekeceksin? Kapıyı kaparken arkana bakacak mısın? Telefonu önce sen mi kapatacaksın? Önce sen mi gideceksin? Son sözü sen mi söyleyeceksin? Ben senin arkanda mı kalacağım?”

“Belki,” diyor Laurel. “Böyle bir insan olduğumdan oldukça eminim.”

Floyd yatağın kendi tarafına dönüp yorganı tekrar üzerine çekerken, “Eh, payıma ne düşerse alacağım,” diyor. “Payıma ne düşerse.”

* * *

Alt katta ev sessiz ve sabah güneşi içeri vurmuş. Laurel başını mutfak kapısından uzatıyor; Poppy orada değil. Yürürken dün geceki külotlu çoraplarının tabanları yumuşak döşeme tahtalarındaki kıymıklara takılıyor. Laurel su ısıtıcıyı çalıştırıyor. Mutfak penceresinin ötesinde, bahçe duvarında bir kedi oturmuş onu izliyor. Tezgâhın üzerinde bir somun ekmek var, yarısı yenmiş beyaz ekmek. Bir dilim kesiyor ve buzdolabında tereyağı arıyor. Dolapta Floyd ve Poppy'nin o burada olmadığı zamanlarda yaşadığı hayatın kanıtları var: Yarısı yenmiş yemeklerin kalıntıları, paket yemeklerden kalan alüminyum folyo kaplar, açık jambon, peynir ve ezme paketleri, yoğurt kapları. Tereyağını alıp ekmeğe kalın bir tabaka yayıyor. Sonra kendine bir fincan çay yapıp ekmeği ve çayı pencerenin yanındaki masaya götürüyor. Floyd'un açıklamasını düşünüyor. Bir yanı bunu bekliyordu. Bunu istiyordu. Ama şimdi duydu ya, bu konuyla ilgili endişeleniyor, kurcalıyor, fazla düşünüyor.

Neden beni istiyor ki? diye merak ediyor. Geçen ay o kafeye girdiğinde ne gördü, bu kadar beğendiği ne görmüş olabilir? Peki neden bensiz yaşayamıyor? Zaten bu ne anlama geliyor? Çocukları küçükken bazen, "Ben ölürsem ne yapardın?" diye sorarlardı. O da, "Ben de öldürdüm çünkü sensiz yaşayamam," diye cevap verirdi. Sonra çocuğu öldü ve akılalmaz bir şekilde onsuz yaşayabildiğini, yüz gün, bin gün, üç bin gün boyunca her sabah uyandığını ve onsuz yaşadığını keşfetti.

Belki de Floyd'un demek istediği, onsuz hayatının pek bir anlam ifade etmediğini hissettiği idi ve eğer kastettiği buysa o zaman belki, evet, belki o da öyle hissediyordu. Paul hiçbir zaman bu tür sözler söylememişti. Duygularının derinliğini basit bir "seni seviyorum" cümlesiyle ifade etmişti. Yine de Laurel karşılık vermeden önce onu aylarca bekletmişti.

Tabaktaki kırıntıları sıyırıp çöp kutusuna atıyor, kupasını lavaboya koyuyor ve çantasıyla paltosunu alıyor. Dün geceki topuklu ayakkabılarını koridorda buluyor. Keşke düz bir ayakkabı

da getirmeyi düşünseydim diyerek onları giyiyor. Tam çıkmak üzereyken mutfakta duran doğum günü hediyelerini hatırlıyor: Paul'ün kitabı, Jake ve Blue'dan bir kolye, Hanna'dan en sevdiği parfümden bir şişe. Koridora geri döndüğünde ön kapının arkasında bir gölge görüyor ve ardından metal takırtılarıyla bir deste zarf posta kutusundan ittirilip paspasın üzerine düşüyor. Laurel onları alıp konsolun üzerine yerleştiriyor.

Tam gidecekken gözü üstteki mektuba takılıyor. Resmî, muhtemelen finansal görünüyor. Kalın beyaz bir A4 zarf.

"Bayan Noelle Donnelly."

İsim tanıdık.

Bir an için tamamen yabancı birine gönderilen postaların neden buraya geldiğini merak ediyor. Ama sonra fark ediyor. Elbette. Noelle Donnelly, Poppy'nin annesi olmalı.

Ön bahçede başını kaldırıp baktığında Floyd'un, yatak odasının penceresinde durduğunu, üzgün bir yüzle, elleri cama dayalı olduğunu görüyor. Laurel gülümseyerek ona el sallıyor. O da gülümsüyor ve el sallıyor, ona bir öpücük gönderiyor, nefesiyle pencere camına bir kalp çiziyor.

Paul'ün haklı olduğunu düşünüyor, sevmeye hakkı var. Sadece buna nasıl inanacağını çözmesi gerekiyor.

* * *

O gün Jackie ve Bel'in evinde Laurel'ı bekleyen başka hediyeler de var. İkizler ona, bazıları diğerlerinden daha çok yer mantarına benzeyen bir kutu çikolatalı trüf yapmışlar. Jackie ve Bel, Hadley Wood'daki bir spa için ona hediye çeki almış. Pasta da yapmışlar; doğum gününün ilk pastası. Sünger kek, Laurel'in en sevdiği. Mumları üflüyor ve oğlanlar "Mutlu Yıllar Sana!" şarkısını söylediğinde gülümsüyor. Bir kadeh şampanya içerken arkadaşlarına önceki akşamla ilgili her şeyi anlatıyor. Dinlerken ikisi de heyecan içinde. Ona ışık saçtığını, saçlarının

parladığını, gözlerinin ışıldadığını, hiç bu kadar güzel görünmediğini söylüyorlar. Gelecek hafta onları –Laurel’i, Floyd’u ve belki Poppy’yi de– öğle yemeğine davet edeceklerini, arkadaşlarının dünyasına yeniden ışık getiren bu adamla tanışmak için sabırsızlandıklarını söylüyorlar.

Laurel bunun Jackie ve Bel’de normal bir cumartesi gibi geldiğini ama aynı zamanda Jackie ve Bel’de normal bir cumartesi gibi olmadığını da düşünüyor. Çünkü yıllardır ilk kez kendi bedeninin dışında bir yerde bir enerji var, ondan kaynaklanmayan ama ona ait olan bir enerji. Onu çağırıyor, çekiyor. Normalde yaptığı gibi, çay ve kekin ardından oyalanmak ya da en eski arkadaşlarıyla geçirdiği zamandan olabildiğince normallik çıkarmaya çalışmak yerine, saat beşe doğru elini çantasının üzerinde buluyor. Ağzından teşekkür ve veda sözleri çıkıyor. Arkadaşları ona koridorda sımsıkı sarılıyor. Her şeyin değiştiğine dair ortak bir his var aralarında. Yıllar önce Jackie ve Bel ona çift olduklarını söylediklerinde, Ellie ortadan kaybolduğunda, ikizler doğduğunda ve Paul gittiğinde olduğu gibi. İhtiyaç ve öncelikler değiştikçe işler yeniden yoluna giriyor ve Laurel burada cumartesi günlerine eskisi kadar ihtiyaç duymayacağını biliyor.

Arabasına biniyor ve olabildiğince hızlı sürerek Floyd’un evine doğru ilerliyor.

* * *

İçeri girdiğinde mektup hâlâ konsolun üzerinde, ancak biri adresin üzerini çizmiş ve üzerine “Gönderene İade/Bu adreste bulunmuyor” yazmış.

İsim yine bir şeyler çağrıştırıyor.

Noelle Donnelly. Noelle Donnelly.

Bu ismi neden biliyor?

Floyd, “Öğle yemeğin nasıldı?” diye soruyor.

“Harika,” diyor, “gerçekten çok güzeldi. Bak,” –ona ev yapımı trüf kutusunu gösteriyor– “çocuklar benim için yapmış. Çok tatlı, değil mi? Ve önümüzdeki hafta sonu çift olarak davetliyiz. Tabii sen de gitmek istersen?”

“Çok isterim,” diyor, önce Laurel’in paltosunu, sonra da atkısını onun için asarken.

Poppy, Laurel’in sesini duyunca aşağıya koşuyor ve kollarını ona doluyor.

“Ah!” diyor Laurel. “Ne hoş!”

“Bu sabah seni özledim,” diyor. “Seni göreceğimi sanıyordum.”

“Üzgünüm,” diyor Laurel. “Öğle yemeğine hazırlanmak için aceleyle eve gitmem gerekti.”

Floyd mutfakta bir şişe şarap açmış. Mutfak tezgâhının üzerinde onu bekleyen büyük bir kadehe Laurel için dolduruyor.

“Ne tuhaf,” diyor Laurel dalgın dalgın tabureye otururken. “Eskiden bu evde yaşayan birini tanıyor olabilirim.”

Floyd şarap şişesini tekrar buzdolabına koyarken tek kaşını kaldırarak ona dönüyor. “Ya, öyle mi?”

“Evet. Konsolun üstünde bir mektup var. Noelle Donnelly için. Nereden bildiğimi bir türlü çıkaramadım ama kesin tanıyorum. Düşündüm ki...” Dikkatlice devam ediyor. “Bir an için Poppy’nin annesi olabileceğini düşündüm.”

Floyd hareket etmiyor. Bir dakika sonra buzdolabına doğru dönüyor ve “Aslında öyle,” diyor.

Laurel gözlerini kırıştırıyor. Poppy’nin, annesinin kızıl saç ve yağ kokusuyla ilgili söylediklerini hatırlıyor. “İrlandalı mıydı?” diye soruyor.

“Evet. Noelle, İrlandalıydı.”

Laurel kadehine, sıvının yüzeyindeki halojen ışıkların dalgalı yansımalarına bakıyor. Bilincinin altında kıvranan bir şeyler var. İsmi, saç renginin ve İrlanda aksanının birleşimiyle ilgili bir şeyler. Bu kadını tanıyor. *Onu kesin tanıyor.*

“Başka çocuğu var mıydı?” diye soruyor. “Daha büyük çocukları mesela?” Belki de okuldaki annelerden biriydi.

“Hayır. Sadece Poppy.”

“Buralarda mı çalışıyordu? Bölgede yani?”

Floyd, “Şey, sayılır,” diyor. “Öğretmendi. Matematik. Sanırım burada pek çok çocuğa özel ders vermiştir.”

“Ah!” diyor Laurel. “Elbette. İşte bu! Ellie’ye ders vermiş olmalı. Ellie bir süre özel ders aldı. Kısa bir süre. Şeyden hemen önce...” Sözleri siliniyor.

“Ya,” diyor Floyd. “Ne olağanüstü bir tesadüf! Gerçekten öyle. Yollarımızın kesişmeye bu kadar yaklaştığını düşünmek. Ramak kalmış desene.”

“Evet,” diyor Laurel, şarap kadehini daha sıkı kavırıyor. “Ne tesadüf.”

* * *

Pazartesi günü Hanna’yı aradığında ona bundan bahsediyor. “Hatırlıyor musun,” diyor, “Ellie özel ders alıyordu. Kaybolduğu sene?”

“Hayır,” diyor Hanna.

“Hatırlıyorsundur canım. İrlandalıydı; uzun boylu bir kadındı, kızıl saçlı? Salı öğleden sonraları gelirdi?”

“Olabilir.”

Laurel konuşurken kızının klavyede bir şeyler yazdığını duyabiliyor. Büyük bir öfkeyi yutkunarak bastırıyor. “Eh, tuhaf şey,” diye devam ediyor, “ama meğer o kadın Poppy’nin annesiymiş.”

“Kim?”

“Öğretmen! Matematik öğretmeni!”

Kısa bir sessizlik oluyor ve ardından Hanna, “Ah, evet,” diyor. “Evet. Onu hatırlıyorum. Ellie ondan nefret ederdi.”

Laurel gergin bir şekilde gülüyor. “Hayır,” diyor, “ondan nefret etmiyordu. Harika olduğunu düşünüyordu. Onun kur-tarıcısıydı.”

“Eh,” diyor Hanna, “ben öyle hatırlamıyorum. Garip ve ürkütücü olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Dersleri bu yüz-den bıraktı.”

“Ama...” Laurel anılarını sıralamak için duraklayarak söze başlıyor. “Bana öyle bir şey söylemedi. Öbür konuları çalışmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ya da buna benzer bir şey.”

“Eh, *bana* da ondan hoşlanmadığını ve ürkütücü olduğunu söyledi.” Hanna’nın ses tonunda bir zafer havası vardı. O ve Laurel her zaman Ellie’nin dikkatini çekmek için yarışmışlardı.

“Her neyse,” diyor Laurel. “Bu tuhaf değil mi? Dünya ne kadar küçük!”

Tembel klişelerle konuşuyor, huzursuzluğunu tam olarak karşılamayan kelimeler kullanıyor. Noelle Donnelly’nin Poppy’nin annesi olduğunu öğrendiğinden bu yana geçen saatlerde Laurel, onun hakkında giderek daha fazla şey hatırladı: Hafif kambur sırtını, bayat kokulu elbisesini ve koridordaki karo zeminde gıcırdayan kauçuk tabanlı ayakkabılarını, sinirli otoriterliğini, taranmadan tokalarla arkada toplanmış güzel kızıl saçlarını. O kadını, belki klasik anlamda yakışıklı bir adam olmasa da bakımlı, şık, hoş kokulu ve temiz Floyd’la bağdaştıramıyor. Nasıl bir araya geldiler? Nasıl tanıştılar? Nasıl uyum sağladılar? Ve her şeyden öte nasıl oldu da bir bebek yaptılar?

Ama bunların hiçbirini Hanna’ya söylemiyor. İçini çekiyor. Her zamanki gibi bazı şeylere gereğinden fazla kafa yoruyor ve artık gücü tükendi. “Cuma gecesi nasıldı?” diye soruyor. “Eğlenceliydi, değil mi?”

“Evet. Evet. İyiydi. Aslında hoştu. Böyle birlikte olabilmek. Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

BİR ANDA YOK OLDU

“Organize ettiğin için. Bunu önerdiğin için. Ellie kaybolduğundan beri bu ailede cesurca bir şey yapan ilk kişi olduğun için.”

“Ah,” diyor Laurel, şaşkınlıkla. “Teşekkür ederim. Ama sanırım Floyd’a teşekkür etmen gerekiyor. Bana cesaret veren oydu. Beni değiştiren oydu.”

“Hayır,” diyor Hanna. “Seni sen değiştirdin. Yoksa onunla çıkmazdın. Senin adına gerçekten çok sevindim, anne. Gerçekten sevindim. Bunu hak ediyorsun.”

“Ondan hoşlandın mı, Hanna?”

“Floyd’dan mı?”

“Evet.”

“Evet,” diyor Hanna. “Evet. İyi birine benziyor.”

Ve bu laf Hanna’nın ağzından duyulduğunda gerçekten bir övgü demek.

YİRMİ DÖRT

Laurel o akşam Floyd'u görmedi. Ama adam tam da söylediği gibi saat yedide onu arıyor ve Laurel ufak bir rahatsızlık hissine kapıldığı için şaşkın.

"Seni yedide arayacağım," demişti. Sahiden de tam yedide onu arıyor. Birkaç dakikalık hoşgörölü beklenti olsa hoşuna giderdi. Bir an telefonuna cevap vermeme fikrini aklından geçirse de kendine hâkim oluyor. Bunu yine yapıyor işte, kendini fazla geride tutuyor. İşte tam da bu yüzden o ve Paul, Ellie'nin ortadan kaybolduğu yıllarda beraber kalamamışlardı; *Laurel* yüzünden. Çünkü Laurel ilişkiye kapılma iznini kendine asla vermemiş, Paul'ün onu bu kadar derinden ve sorgusuz sualsiz sevmesini onaylamamıştı. Paul'ün ona karşı hislerinin yoğunluğu yüzünden hafifçe boğulduğunu hissetmişti. Karşılıklı çaresizliğin ilk ânında, yıllardır bilinçli olarak boş tuttuğu kendi içindeki sığınağa kaçmıştı.

"Merhaba," diyor Laurel neşeyle, "nasılsın?"

"Gerçekten çok iyiyim. Ah, şu anda olman gereken yerde, kalbimdeki kocaman boşluk dışında elbette."

BİR ANDA YOK OLDU

“Kes şunu,” diyor Laurel alaycı bir tavırla ama içten içe bunu yapmasını diliyor da.

“Senin kalbinde kocaman bir delik yok mu, Laurel?”

“Hayır,” diyor. “Yok. Ama seni özlüyorum.”

Floyd, “Bununla yetineceğim,” diyor. “Ne yapıyorsun?”

“Eh, elbette bir kadeh şarabım var.”

“Giyinik misin?”

“Evet. Tamamen. Hatta terlik bile giyiyorum.”

“Terlik, evet, devam et. Başka?”

“Kocaman bir hırka.”

“Aah, evet. Kocaman bir hırka. Hırkan tam olarak ne kadar büyük?”

“Çok büyük. Devasa. Ellerimi saran upuzun kolları var. Ve etek kısmında bir delik var.”

“Ah, o zaman yırtık pırtık mı? Eskimiş bir hırka?”

“Çok yırtık pırtık. Korkunç derecede yırtık pırtık.” Gülüyor.

“Hayır, hayır, durma!” diye şaka yapıyor Floyd. “Bana büyük, yırtık pırtık hırkandan biraz daha bahset!”

Laurel tekrar gülüyor ve başka bir aramanın geldiğini duyunca telefonuna bakıyor. Arayan Jake. Ama oğlu onu yalnızca çarşamba günleri arar. Laurel bir anda ilkel bir endişeyle sarsılıyor ve “Floyd, seni sonra ararım. Arkadan Jake arıyor,” diyor.

“Çabuk, çabuk! Ne renk? Bana kahverengi olduğunu söyle? Lütfen.”

“Hayır,” diyor, “siyah! Şimdi kapat! Seni ararım.”

“Jake,” diyor onun aramasına geçerek.

“Hayır,” diyor bir kadın sesi. “Ben Jake değilim. Blue.”

“Ah,” diyor Laurel. “Selam. Her şey yolunda mı? Jake iyi mi?”

“Evet. Jake iyi. Yanımda oturuyor.”

Kalp atışları yavaşlayan Laurel kanepesine yaslanıyor.

“Senin için ne yapabilirim, Blue?”

“Bak,” diyor kadın. “Bütün hafta sonu bununla boğuştum. Başka bir şey düşünemez oldum. Erkek arkadaşın...”

Laurel'in kalp atışları yeniden hızlanıyor.

"Bende, nasıl desem... şey var... altıncı his gibi bir şey. Ve erkek arkadaşın... onun aurası tamamen yanlış. *Karanlık*."

"Pardon?" Laurel sanki kulağından bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe iki yana sallıyor.

"Bende öyle bir yetenek var, insanların ruhlarını görebiliyorum. Yüksek bilinç duvarlarının ötesini. Bilinçaltılarını. Gerçekten üzgünüm ama oturup onu orada gördüğüm anda, göz teması kurduğumuz anda anladım."

"Neyi anladın?"

"Bir şeyler saklıyor. Seninle yakın olmadığımızı biliyorum, Laurel ve bunun temelde benim yüzümden olduğunu da biliyorum çünkü kendimi fazla koruyorum. Ama seni önemsiyorum, sen sevdiğim adamın annesinin ve güvende olmanı isterim."

Laurel tepkisini vermeden önce bir an bekliyor. Cevabı biraz kaba, aşağılayıcı bir kahkaha olarak çıkıyor. "Vay canına," diyor. "Jake'i verebilir misin? Lütfen."

Blue, "Jake de aynısını düşünüyor," diyor. "Bütün hafta sonu konuştuğumuz tek şey bu. Benimle tamamen aynı fikirde. O..."

"Telefonu ona ver lütfen, Blue. Şimdi."

Blue'nın cık cıklandığını ve ardından oğlunun, "Merhaba, anne," diyen sesini duyuyor.

"Jake," diyor. "Cidden. Hadi ama. Bu saçmalık da ne?"

"Bilmiyorum. Bu sadece..."

"Ne, Jake? Ne?"

"Bunu gerçekten açıklayamam. Blue öyle söyledi."

"Ah, hadi ama Jake. Seni tanıyorum. Sen onun gibi değilsin. Sen bu değilsin... Senin... altıncı hissin falan yok. Sen bir kızın senden hoşlandığını bile asla fark etmeyen çocuksun. Büyükanne Deirdre keçileri kaçırmaya başladığında ailede bunu fark etmeyen tek kişi sendin. İnsanları okumakta hiçbir zaman iyi olmadın. O yüzden bana bunlarla gelme. Neler oluyor?"

“Hiçbir şey, anne. Ondan kötü bir elektrik aldık. Floyd ya da adı her neyse.”

“Hayır!” diye parlıyor Laurel. “*Blue* ondan kötü elektrik aldı. Sen *Blue*’nun sana almanı söylediği elektriği aldın çünkü sen onun küçük kucak köpeğisin.”

Jake sessizleşiyor ve Laurel nefesini tutuyor. Jake ve *Blue*’nun birlikte olduğu süre boyunca onların tuhaf dinamiklerini onaylamadığını hiç ifade etmemişti.

“Anne...” diye başlıyor Jake. Ama sızlanıyor ve Laurel yetişkin oğlunun sızlanmalarını dinleyecek durumda değil. Şimdi, her şey bu kadar iyi giderken, nihayet kendini mutlu hissederken olmaz.

“Hayır, Jake. Üzgünüm, onun kız arkadaşın olduğunu ve evreninin merkezi olduğunu biliyorum. Ve onu gerçekten ama gerçekten sevdiğini de biliyorum. O senin dayanağın; anlıyorum. Ama çok uzun zamandır üzgün ve kırgındım. Sonunda iyi bir şeye, özel bir şeye rastladım ve kaçık kız arkadaşınla ikinizin bana bunun yanlış olduğunu söylemenize izin *vermiyorum*. Baban onu sevdi, Hanna da sevdi ve bu benim için fazlasıyla yeterli.”

Jake, “Üzgünüm, anne,” diyor.

Ama Laurel hâlâ onun sesindeki sızlanmayı duyabiliyor ve buna dayanamıyor. Çok kısık bir sesle, “Şimdi gidiyorum, Jake. Kapatacağım. *Blue*’ya iyi niyetli olduğunu bildiğimi ama onun tuhaf teorilerini daha fazla duymak istemediğimi söyle,” diyor.

Telefonu kapadığında titriyor ve midesi bulanıyor. Şarap kadehini alıp büyük bir yudum içiyor. Floyd’u aramalı ama yapamıyor. Ne diyecek ki? *Ah, oğlumun sevgilisi az önce bana senin karanlık bir auran olduğunu söyledi ve şu anda seninle hırkalar hakkında şakacı konuşmalar yapamayacak kadar sinirlerim bozuk mu?*

Bunun üzerine oturuyor ve bir saat boyunca, yavaşça ve kasıtlı olarak şarabını yudumluyor. Ta ki ellerinin titremesi Floyd’a bir mesaj gönderecek kadar durana dek:

Kusura bakma. Jake'in söyleyecek çok şeyi vardı.
Artık yorulduğum ve yatmaya gidiyorum. Gri penye
pijama giyeceğim. Eski sayılır 😊.

Cevap birkaç saniye sonra geliyor:

Bu bana geceyi atlatabilmem için bolca malzeme
verdin. İyi uykular, mükemmel kız.
Yarın konuşuruz x.

Laurel telefonunu kapayıp televizyonu açıyor, izleyecek anlam-
sız bir şey buluyor ve kendine bir kadeh şarap daha dolduruyor.
En azından bir saat boyunca unutkanlığa doğru sürükleniyor,
tatlı bir uyuşukluğun, üzerine ağır bir pelerin gibi yayıldığını
hissediyor. Daha sonra hiçbir şey hissetmeyecek raddeye gelince
nihayet yatağa gidiyor.

* * *

Ertesi akşam Floyd'un evinde mutfığa giren Laurel, "Ah," diyor.
"Merhaba, SJ. Seni görmeyi beklemiyordum."

SJ elinde bir bardak suyla lavabonun yanında. "Gelmeyecek-
tim aslında," diyor. "Dün gece annemle büyük bir kavga ettik."
Omuz silkiyor, sol ayağını sağ ayağının üstüne, sonra da sağ
ayağını solun üstüne koyuyor. Siyah eşofmanın üstünde siyah
dantelli bir üst var, ayaklarında da aşınmış gümüş renkli tenis
ayakkabıları. Kulak memelerinde halkalardan ve damlalardan
oluşan bir takımyıldız parlıyor. Laurel'a küçükken çocuklara
okuduğu kitaptaki perilerden birini hatırlatıyor. Perinin adı Sil-
vermist'ti, gümüş saçları ve gümüş dudakları vardı. Her zaman
siyah giyinirdi. Hüzünlü bir periydi. Androjen. Sırları vardı.

Floyd, Laurel'in ardından içeri giriyor ve iç çekiyor. "Açık olmak gerekirse," diyor sanki Laurel bir şey söylemiş gibi, "Kate ve SJ'in küslüğü üzerinden çok uzun zaman geçti."

SJ, "Biz küs değiliz," diye çıkışıyor.

"Eh, kavga ettiniz, her neyse."

Laurel, "Hangi konuda kavga ettiniz?" diye soruyor. "Yani bana söylemek zorunda değilsin tabii eğer sen..."

Sara-Jade uzun kirpikli bakışlarını yere çeviriyor ve "Yeni erkek arkadaşından hoşlanmıyor," diyor.

Floyd, Laurel'in arkasında garip bir ses çıkarıyor ve Laurel ona soru soran bir bakış atıyor.

SJ, "O kırk dokuz yaşında," diyor.

Floyd bir ses daha çıkarıyor ve manidar bir ifadeyle Sara-Jade'e, Laurel'a, sonra tekrar Sara-Jade'e bakıyor.

Sara-Jade, "Evli," diyor. "Yani, evli sayılır. Uzun süreli bir ilişki içinde."

"Ah," diyor Laurel, keşke sormamış olsaydı.

"Dört çocuğu var. En küçüğü sekiz yaşında."

"Ah," diyor Laurel tekrar.

"Buraya gelip de onay bekleme dedim ona. Ya da ahlaki kurallardan muaf tutulmayı."

"Hayır," diyor Laurel. "Hayır. Ben..." Bakışlarını çevirecek bir yer bulmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Sonra SJ ağlamaya başlıyor ve ince kollarını göğsünde birleştirerek mutfaktan dışarı koşuyor.

Laurel kapıdan Floyd'a ve tekrar kapıya bakıyor.

Floyd yavaş ve sakin bir sesle, "İstersen peşinden gidebilirsin," diyor. "Ben konuyla ilgili söylemem gereken her şeyi söyledim."

Laurel, koridora doğru bakıyor. SJ de Hanna gibi hassas ama Hanna asla ağlamaz. Bazen ağlayacak gibi görünür ama gözleri kuru kalır ve Laurel ona dokunma, sarılma, onu besleme fırsatını elinden geçirir. Yani onu mutfaktan çıkarıp, SJ'in palto-

sunu portmantodan kaptığı ve kontrolsüzce hıçkırıldığı koridora gönderen şey, uzun süredir kullanılmayan bir annelik özlemi.

“Sara,” diye başlıyor. “SJ. Benimle oturma odasına gel. Hadi. Konuşabiliriz.”

“Konuşacak ne var ki?” diye sızlanıyor kız. “Ben kaltağın tekiyim. Ben *kötüyüm*. Söylenecek başka bir şey yok.”

“Aslında,” diyor Laurel, “bu doğru değil. Ben...” Nefes alıyor. “Gel ve yanıma otur. Lütfen.”

SJ paltosunu yeniden asıyor ve Laurel’in peşinden gidiyor. Oturma odasında koltuğa kıvrılıp ıslak kirpiklerinin arasından Laurel’a bakıyor.

Laurel onun karşısına oturuyor. “Bir zamanlar evli bir adamla ilişkim vardı. Ben çok gençken.”

SJ gözlerini kırptırıyor.

“Dürüst olmak gerekirse çocuğu yoktu. Ve sadece bir yıldır evliydi. İlişkimiz iki yıl sürdü. Ben üniversitedeyken.”

“Öğretmen miydi?”

“Hayır. Öğretmen değildi. Sadece bir arkadaş.”

“Peki sonra ne oldu? Senin için ondan ayrıldı mı?”

Laurel gülümsüyor. “Hayır. Ayrılmadı. Üniversiteyi bırakıp Londra’ya taşındım ve birbirimiz olmadan yaşayamayacağımızı ve taşra otellerinde çılgınca romantik randevular yaşayacağımızı düşündük. Tabii ki altı hafta içinde tamamen sona erdi. Görünüşe göre o ve karısı aynı yıl ayrılmışlar. Aslında evlenmek için çok gençlerdi. *Hepimiz* çok gençtik. Beynin karar vermeyeyle ilgili bölümlerinin yirmi beş yaşına gelene kadar tam olarak gelişmediğini biliyor muydun?”

SJ omuz silkiyor.

Laurel, “Kim o?” diye soruyor.

SJ, “Modellik yaptığım sanat okulunun sınıf lideri,” diyor.

“Ne zamandır devam ediyor?”

SJ çenesini göğsüne indiriyor ve “Birkaç aydır,” diye mırıldanıyor.

“Peki onu ne sıklıkta görüyorsun?”

“Çoğu gün,” diyor.

“Nerede?”

“İşte. Ofisinde.” Omuz silkiyor. “Bazen kardeşi şehir dışındayken onun evinde.”

“Seni hiç dışarıda bir yere götürüyor mu? Bir şeyler içmeye? Akşam yemeğine?”

SJ hayır dercesine başını sallıyor ve eşofmanının iplerini çekiştiriyor.

“Yani mesele sadece seks mi?”

SJ hızla başını kaldırıp, “Hayır!” diye haykırıyor. “Hayır! Bundan çok daha fazlası! Sürekli konuşuyoruz. Ve beni çiziyor. Ben onun... şeyiyim...”

“İlham perisi.”

“Evet. Ben onun ilham perisiyim.”

Laurel içini çekiyor. Klişe üstüne klişe üstüne yine klişe.

“Sara-Jade,” diye dikkatle söze başlıyor Laurel. “Sen çok güzel bir kızsın.”

“Hıh.”

“Sen çok güzel ve çok özelsin. Bu adam... adı neydi?”

“Simon.”

“Simon’ın çok iyi bir zevki var. Kaliteden anlıyor. Eminim harika bir adamdır.”

“Öyle,” diyor SJ. “Gerçekten öyledir.”

“Elbette. Öyle olmasaydı sen onunla birlikte olmazdın. Karısını terk edeceğini mi söyledi?”

“Partnerini.”

“Partnerini. Karısı da olsa önemli değil. Çocukları var. Bir evi paylaşıyorlar. Onu senin için bırakacağını söyledi mi?”

Başını hayır dercesine iki yana sallıyor.

“Sen bunu yapmasını istiyor musun?”

Bu kez evet anlamında başını sallıyor. Sonra tekrar iki yana. “Hayır. Tabii ki. Yani, biliyorsun işte, *çocukları*, özellikle

de küçük olanı. Ben de bunu yaşadım. Bu yüzden nasıl bir his olduğunu biliyorum.”

“Annenle baban ayrıldığında kaç yaşındaydın?”

“Altı,” diyor. “Neredeyse Simon’ın oğluyla aynı yaşta. Bu yüzden...”

“Yani senin için kadını bırakmasını istemiyorsun?”

“Hayır. Sadece kimsenin incinmeyeceği bir yol olsaydı belki.”

“Peki ya kadın öğrenirse? Partneri? Ya öğrenirse? Ve yine de onu terk ederse?”

“Öğrenmeyecek.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü tedbirliyiz.”

“SJ, burası modern dünya. Artık mahremiyet diye bir şey kalmadı. Herkes her şeyi biliyor. Her zaman. Baksana tanıştıktan sonra beni ne kadar çabuk Google’da arattın. Ellie’yi öğrendin. Bir yerlerde biri neler olduğunu öğrenecek ve bunu Simon’ın partnerine anlatacak. O zaman her şey bozulacak. Onarılamayacak şekilde. Ve bu durumu önlemenin tek yolu oradan uzaklaşmak. Onu durdurmak.”

SJ burnunu çekiyor ve ipine düğüm atıyor.

“Onu seviyor musun?”

“Evet.”

“Onu, incinmeyi hak etmeyen bir sürü kişiyi incitecek kadar mı seviyorsun?”

“Buna nasıl cevap vermemi bekliyorsun?”

“Bu zor bir soru ama cevaplaman gerekiyor. Şimdi değil ama önümüzdeki saatlerde ve günlerde. Şimdi karşına geçip, *on yıl sonra geriye baktığında aklından ne geçiyormuş diyeceksin*, diye atıp tutamam. Hatırlıyorum da ben de yirmi bir yaşındayken kişiliğimin sapasağlam olduğuna, ‘ben’in taş gibi değişmez görüldüğüne, o an hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi hayatım boyunca hissedeceğime ve inanacağıma emindim. Ama şimdi biliyorum ki ‘ben’ akışkan ve şekli değişiyor. Yani şu

an ne hissedersen hisset, bu geçici. Ama babalarının ihanetini öğrenirlerse o ailenin yaşayacaklarının yankıları sonsuza kadar kalacak. Aldıkları hasar iyileşmeyecek.”

SJ’in gözlerinin kenarlarında iri yaşlar birikiyor ve ağır bir şekilde yanaklarına düşüyor. Laurel başını onaylarcasına salladığını görür gibi oluyor ama pek emin değil.

“Sen eski eşinden neden ayrıldın?”

“Ellie yüzünden. Çünkü yeterince acı çektiğini düşünmüyordum. Çünkü beni her şeyin yolunda olacağına inandırmaya çalıştı ve ben her şeyin yolunda olmasını istemedim.”

“Ayrılmanız çocuklarınıza zarar verdi mi? Senden nefret ediyorlar mı?”

Bu soru Laurel’ı şaşırtıyor. Senden nefret *ettiler* mi değil senden nefret *ediyorlar* mı? Aklına dün akşam Blue ve Jake’le yaptığı korkunç telefon görüşmesi geliyor. Hanna’nın onunla çok sığ düzeyde insani etkileşim dışında herhangi bir konuda iletişim kurmayı reddetmesini ve her iki çocuğunun da onu belli bir mesafede tutmasını düşünüyor. Bunu hep her ikisi de savunmasız bir yaştayken kız kardeşlerini kaybetmeye verdikleri tepkiye bağlıyordu. Paul’ün evden taşınmasına nasıl tepki verdiklerini hatırlamıyor bile. Ayrılık o kadar yavaş oluştu ki gerçekte ne zaman bittiğini belirlemek zordu. Ağlamaklı suçlamaları hatırlamıyor, çocuklarının incindiğini ya da en azından zaten hissettiklerinden daha fazla incindiklerini hatırlamıyor.

“Bilmiyorum,” diye yanıtlıyor. “Belki. Ama zaten parçalanmış bir aileydik.”

SJ başını sallıyor. Sonra uzuvlarını açıyor, sandalyesinde öne doğru oturuyor ve Laurel’la tamamen farklı bir düzeyde etkileşime giriyor. “Bu konuda pek çok şey okudum. Ellie’yle ilgili. İnternette.”

“Öyle mi?”

“Evet. Demek istediğim, 2005’te henüz çocuktum, dolaşısıyla Ellie Mack’in adını daha önce hiç duymamıştım. Ama

şimdi, burada, babamın evinde olman ve herkesin öylece başına gelmeyecek bu iğrenç, korkunç şeyin senin başına gelmesi biraz tuhaf. Ve düşünmeye devam ediyorum...” Duraklıyor. “Sen onun kaçtığına inanıyor musun?”

Laurel, sorunun beklenmedikliği karşısında neredeyse fiziksel olarak geriye itildiğini hissediyor.

“Hayır,” diyor yumuşak bir sesle. “Hayır, inanmıyorum. Ama sonuçta ben onun annesiyim. Onu tanıyordum. Ne istediğini, nereye gittiğini ve onu neyin mutlu ettiğini biliyordum. Ve onun yeterlilik sınavları konusunda stresli olmadığını *biliyorum*. Yani hayır, aslında onun kaçtığına inanmıyorum. Ama inanmak zorundayım çünkü tüm kanıtlar ortada.”

“Hırsızlığı mı kastediyorsun?”

“Evet, hırsızlık. Ama bunu bir hırsızlık olarak düşünmüyorum. Anahtarını kullandı. Bir şeyler toplamak için eve geldi. Hepsi bu.”

“Ama... çanta. Çantayı hiç merak etmiyor musun?”

“Çanta mı?”

“Evet. Ellie’nin sırt çantası. Ormanda buldukları şey. Bilmiyorum ama bunca yıl kaçak yaşadıktan sonra içinde bazı farklı şeyler olacağını düşünmüyor musun? Sadece evden kaçarken sahip olduğu şeyler dışında?”

Laurel’in içini bir ürperti kaplıyor. O sırada aynı soruyu kendine sorarak geçirdiği saatleri düşünüyor. Sonunda, tıpkı Laurel’in, Ellie’nin kayıp olduğu yılların çoğunda kızın yatak odasına dokunmadığı gibi, Ellie’nin de bir çeşit güvenlik battaniyesi olarak evden aldığı eşyaların bulunduğu çantayı kasıtlı olarak sakladığı teorisiyle barışmıştı.

“Ve biliyorsun,” diye devam ediyor SJ, “başka bir şey daha var, gerçekten tuhaf bir şey, Poppy’nin annesiyle ilgili...” Konuşmayı bırakıyor ve kapının açılma sesiyle ikisi de dönüyor. Bu Floyd. Elinde iki fincan çay var ve Laurel’a minnettar bir bakış atıyor.

BİR ANDA YOK OLDU

“Alın bakalım,” diyor, kupaları masanın üzerine koyuyor ve Laurel’in yanına oturuyor. “Şifalı çay. Yıpranmış sinirler için. Her şey yolunda mı?”

Laurel, Floyd’un bacağına dokunuyor ve “Çok güzel sohbet ettik,” diyor.

“Evet,” diye katılıyor Sara-Jade. “Güzel bir sohbetti. Biraz düşüneceğim.”

Laurel ve Sara-Jade bakışıyorlar. Bitirilmesi gereken bir konuşma başlattılar. Ancak başka bir zamanı beklemesi gerekecek.

YİRMİ BEŞ

Ertesi sabah Laurel geç uyanıyor. Aklı rahatsız edici rüyalarla dolu. Çevresini algılaması biraz zaman alıyor. Rüyasında gördüğü bir şeylerle bağlantılı gibiler. Ancak bir saniye sonra Floyd'un yatağında olduğunu hatırlıyor. Günlerden çarşamba, saat neredeyse dokuz ve gerçekten ama gerçekten eve gitmek istiyor.

Duş alıyor, giyiniyor ve Floyd ile Poppy'yi kahvaltı masasında birlikte gazete okurken buluyor.

Floyd, "Günaydın," diyor. "Seni uyandırmadım. Çok huzurlu görünüyordun."

"Teşekkür ederim. İhtiyacım varmış demek. Günaydın, Poppy."

"Günaydın, Laurel!"

Klasik Poppy tarzına geri dönmüş: pembe kadife pantolon, siyah polo yakalı üst, saçlar her iki taraftan geriye doğru toplanmış.

Floyd ayağa kalkarak, "Gel sana kahvaltı hazırlayayım," diyor.

“Biliyor musun, sanırım eve gideceğim. Siz ikiniz gününüze devam edin. Hanna’ya gitmeden önce kendi işlerimi toparlayayım.”

Floyd onu kapıda uzun bir öpücük ve o akşam geri gelmesi planıyla uğurluyor. “Sana lezzetli bir şeyler yapacağım,” diyor. “Dana eti sever misin?”

“Dana etini severim.”

“Harika,” diyor Floyd, “sonra görüşürüz.”

Laurel arabasına binip motoru çalıştırdığında tuhaf bir rahatlama hissi duyuyor. Floyd’un daha uzun süre kalması için ona kendini suçlu hissettirmeye çalışabileceğini düşünmüştü ve bunu yapmadığına çok memnun. İçinden kaçmak geliyor. Poppy’nin annesinin Ellie’ye matematik dersi verdiğini keşfetmesi, Hanna’nın Ellie’nin Noelle Donnelly’yi ürkütücü ve tuhaf bulması hakkındaki yorumu ve dün gece Sara-Jade’le yaptığı konuşma kafasında bir sürü boşluk oluşturdu ve ürpermesine sebep oldu. Eve gidip kendi alanında nefes alması gerekiyor. Ve başka bir şey yapması gerekiyor, çok çok uzun zamandır yapmadığı bir şey.

* * *

Laurel kendine bir fincan çay hazırlayıp boş odaya götürüyor. Yatağın kenarına oturuyor ve bir koliyi kendisine doğru çekmek için uzanıyor. Ellie’nin kutusu. Eski evde onu doldurduğunu hatırlıyor. Uyuşmuş, bitkin düşmüştü ve bunu yapmak çok uzun sürmüştü. Bütün bir günü eşyalara dokunarak, onları okşayarak, tutarak ve koklayarak geçirmişti. Ellie’nin günlüklerini okumuştı. Bunlar, yıllar içinde oradan oraya atlayan şeylerdi ve yazdıklarına nadiren tarih attığından, neredeyse yarısında ne yazdığının anlaşılmasını zorlaştırıyordu. Laurel bunların bir kısmını atlamıştı, Theo’ya elle muamele yaptığını anlattığı yerde günlüğü bir kenara fırlatmıştı mesela.

O zamanlar o günlüklerde hiçbir şey yoktu; gizli bir hayata, gizli bir dosta, herhangi bir mutsuzluğa işaret eden hiçbir şey. O zamandan beri onlara bakmamıştı.

Ama şimdi bazılarını çıkarıyor ve kaybolmadan önceki aylarda yazılanları bulmak için içlerine göz atıyor. Dağınık kayıtlar bunlar. Karalamalar, karikatürler, orada burada ödevler ve notlar, tarihler, sayılar ve Oxford Caddesi gezisinde satın alınacak şeylerin listesi:

İyi bir nemlendirici

Yeni spor ayakkabılar (siyah veya beyaz değil)

Kitaplar: Kefaret, Cennetimden Bakarken

Spor çorabı

Babam için doğum günü kartı ☺

Rujlu öpücükler, mürekkep lekeleri ve ışıltılı çıkartmalar var. Aralarda da Ellie'nin günlerinin dağınık kayıtları. Ve kaçmadan önceki o günler ve haftalarda Ellie'nin dünyasında sadece iki şey vardı: Teo ve konu tekrarı. Teo ve konu tekrarı. Teo ve konu tekrarı.

Laurel, ocak ayına ait gibi görünen bir kısma yakından bakıyor. Ellie matematik sınavından aldığı nattan yakınıyor. B+. Oysa A istiyormuş. Theo A almış. Laurel içini çekiyor. Ellie, sanki önemli olan tek kriter oymuş gibi sürekli kendini Theo'yla kıyaslıyordu.

"Annemden özel öğretmen istedim," yazmıştı. "Ne olur tamam desin. Matematikte *çooooo* berbatım..."

Ve birkaç kısımdan sonra: "Öğretmen geldi! Biraz tuhaf ama harika bir öğretmen! Bekle beni A, işte geliyorum!"

Laurel sayfaları gittikçe daha hızlı çeviriyor. Bir şey arıyor ama ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Rüyalarının tüm gevşek parçalarını son birkaç günde ortaya çıkan gerçeklerle birbirine bağlayacak bir şey.

BİR ANDA YOK OLDU

Bugün öğretmen vardı. Bana verdiği kâğıttan %97 aldım. Bana bir dudak kremi seti verdi. Çok tatlı!

S'te öğretmen vardı. Bana kokulu bir kalem getirmiş. O çok tatlı!

S'te öğretmen vardı. Şimdiye kadarki en iyi öğrencisi olduğumu söyledi! Herhâlde yani!

S'te öğretmen vardı. Bugün biraz tuhaftı. Bana hayatta ne istediğime dair garip sorular sordu. Sanırım orta yaş krizi yaşıyor!

S'te öğretmen vardı. %100!! Kelimenin tam anlamıyla %100 aldım!!! Öğretmen benim bir dâhi olduğumu söylüyor. %100 haklı!

S'te öğretmen vardı. Bence artık yeter. Bazen beni gerçekten korkutuyor. Fazla baskıcı. Ve kokuyor. Annemden dersi iptal etmesini isteyeceğim. Bunu kendi başıma yapabilirim. Hayatımda takıntılı kaçıklara ihtiyacım yok.

Bu yazıdan sonra artık öğretmenden bahsedilmiyor.

Ellie hayatına geri dönüyor. Theo'yu görüyor. Çalışıyor. Yazı sabırsızlıkla bekliyor. Daha fazlası değil.

Ancak Laurel'in parmak ucu son yazıdaki "takıntılı kaçık" kelimelerinin karşısında duruyor. Bu ne anlama geliyor? Onun bu terimden anladığı, kendisini terk eden bir erkeği takip eden ve ona eziyet eden, reddedilmeyle baş edemeyen bir kadın. Belli ki Ellie'nin burada kastettiği tanım bu değil. Peki bu değilse ne? Noelle; Ellie'nin fazla mı üstüne gidiyordu? Belki ona takıntılıydı? Hatta belki fiziksel olarak ondan etkileniyordu?

Ellie'ye uygunsuz bir şekilde dokunmaya mı çalışmıştı? Ya da belki onu, gençliğini, güzelliğini ve tartışılmaz zekâsını kıskanıyordu? Belki onu küçümsüyor ve kendini kötü hissetmesine neden oluyordu? Peki, bu senaryolardan herhangi biri doğruysa bu ne anlama geliyordu?

Laurel gözlerini sımsıkı kapıyor ve ellerini yumruk yapıyor. Orada bir şey var ama ulaşamıyor. Ne olabilir ki?

Bir süre sonra karanlık dağılıyor ve hayat normal seyrine dönüyor. Ellie'nin günlüklerini yavaşça koliye geri koyup yatağın altına kaydırıyor.

* * *

O akşam yemeğinde Floyd'a, "Bana Noelle'den biraz daha bahsetsene," diyor.

Adamın yanağındaki bir kasın seğirdiğini fark ediyor. Bir an donduktan sonra, "Ah, Tanrım, mecbur muyum?" diyor.

"Üzgünüm. Onun en sevdiğin kişi olmadığını biliyorum. Ama merak ediyorum." Çatal bıçağını tabağına koyuyor ve şarap kadehini alıyor. "Bugün Ellie'nin eski günlüklerine baktım. Noelle hakkında ne yazdığını görmek istedim. Onun için şey demiş... Umarım gücenmezsin ama ona *takıntılı kaçık* demiş."

"Hah, hayır. Genel olarak onu özetleyen bir ifade olmuş. Çok muhtaç bir kadındı. Fazla ısrarcıydı."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Ah." Şarabından koca bir yudum alıp kadehini bırakıyor. "Şey, evet. Bu pek hoşuma gitmiyor. Ama o bir hayranımdı."

"Hayran mı? Hayranların mı var?"

"Şey, belki de onlara ateşli okurlar demek daha doğru olur. Matematik tutkunları. O tür bir şey."

Laurel sandalyesine yaslanıp Floyd'u alaycı bir tavırla süzerek "Bu kadar sıkı bir rekabetle karşı karşıya olduğumun farkında değildim," diyor.

“Ah, merak etme, o günler gerçekten bitti. Bir kitapla yıldırım parladı. Ben ona *faturaları ödeyen kitap* diyorum. Kafası basmayanlar için matematik de diyebilirsin. Ama açık açık böyle demiyorduk tabii. Bu kitapla biraz gösteriş yaptım ve bu bana biraz tuhaf, matematik takıntılı kadınlardan oluşan küçük bir hayran kulübü kazandırdı. Hiç tarzım değildi. Kısa süre sonra, romantik beklentileri olan kimsenin yanına yaklaşmayacağı büyük, ağır ciltlere geri döndüm.”

“Yani Noelle, senin hayranlarından biri miydi?”

“Evet. Sanırım öyle. Sara’nın annesinden yeni ayrılmıştım ve yalnızdım. O biraz çılgın ve biraz kararlıydı. Onun bana istediğini yapmasına izin verdim ve sonraki birkaç yılı pişmanlık duyarak geçirdim. Sülük gibiydi. Ondan kurtulamıyordum. Daha sonra hamile kaldı.”

“Senden mi?”

İçini çekiyor ve bakışları Laurel’in omzunun üzerine kayıyor. Sorusuna cevap vermiyor. “Onu o kadar çekici bile bulmuyordum. Ben sadece... Sanırım sadece nazik olmaya çalışıyordum.”

Laurel kuru bir sesle gülüyor. Hayatında hiç “sadece nazik olmak için” bir şey yapmadı. Ama o kişileri bilir. Paul de aynıdır. Bir başkasının beş dakikalığına kendini iyi hissetmesini sağlamak için en temel içgüdülerine ve duygularına karşı çıkar.

“Sonra mecburen onunla mı kaldın?”

“Evet. Gerçekten öyle oldu.” Parmak uçlarını şarap kadehinin üzerinde gezdirirken alışılmadık derecede dalgın görünüyor.

“Kim bitirdi? Sonunda?”

“Ben. İşte takıntılı kaçık kısmının devreye girdiği yer burasıydı. Savaşmadan beni bırakmaya hazır değildi. Bazı kötü geceler oldu. Gerçekten kötü geceler. Ve bir gün artık yeter dedi, Poppy’yi kapımın önüne atıp ortadan kayboldu.” Omuz silkiyor. “Gerçekten üzücü,” diyor. “Gerçekten üzücü. Üzgün bir kadın. Üzücü bir hikâye. Bilirsin.”

Akşamın havası kasvetli ve biraz rahatsız edici bir hâl alıyor.

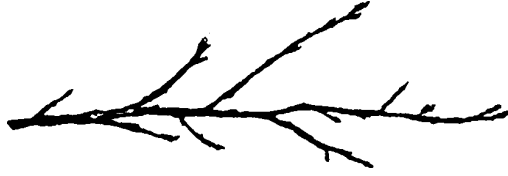
Laurel, “Özür dilerim,” diyor. “Seni üzmemek istemedim. Ben sadece... tuhaf küçük bir bağlantı, hepsi bu. Seninle benim aramda. Ve Ellie. Sadece biraz daha anlamak istedim.”

Floyd başını sallıyor. “Anlıyorum,” diyor. “Kesinlikle anlıyorum. Ama benim esas üzüldüğüm Poppy’nin bu şekilde terk edilmesi. Hiçbir çocuk, onu terk eden kişiyi pek umursamasa bile, istenmediğini hissetmek istemez. Ama” –hafifçe gülümüyor– “şimdi Poppy’nin hayatında sen varsın. Sen tam bir panzehirsin. Hepimiz için. Şerefe.” Bardağını onunkine doğru eğiyor ve hem kadehleri hem de bakışları buluşuyor.

Laurel dikkatini tabağındaki ete, kesilen buzağının pembe-gri etine çeviriyor. Eti kesince şarap rengi suyu tabağına akıyor.

İştahının kesildiğini fark ediyor ama nedenini bilmiyor.

YİRMİ ALTI

Ertesi gün Laurel arabasını Kings Cross'taki çok katlı bir otoparka park ediyor ve Granary Meydanı'ndaki St. Martin's Sanat Okulu'na gidiyor. Kahvaltı sırasında umursamaz bir tavırla sorduğunda Floyd ona SJ'in bugün orada çalıştığını söylemişti.

Her penceredeki Noel ışıkları ve süslemelerle biraz olsun aydınlanan gazete grisi, sıkıcı bir gün. Granary Meydanı geniş ve sessiz görünüyor, orada burada güvercinler var, dışarıda soğuğa göğüs geren birkaç kişi sabah kahveleriyle birlikte sigara içiyor.

Resepsiyonda Sara-Jade Virtue'yu soruyor. Sara'nın öğle yemeğine kadar çalıştığı söylenince yandaki restoranda oturuyor ve ikinci bir kahvaltı yapıyor, iki kahve ve bir nane çayı içiyor ve saat on iki buçukta dönüp onu dışarıda bekliyor.

Sara-Jade nihayet biri on geçte ortaya çıkıyor. Kocaman pembe bir suni kürk manto ve ona fazlasıyla büyük görünen çizmeler giyiyor. Laurel'i görünce afallıyor.

"Ah," diyor. "Merhaba."

"Selam! Kusura bakma habersiz geldim. Ben sadece... Aç mısın? Seni öğle yemeğine götürebilir miyim?"

SJ bileğine ve ardından gökyüzüne bakıyor. “Aslında bir işim...” diyecek oluyor ama vazgeçiyor. “Elbette,” diyor. “Olur. Teşekkür ederim.”

Yolun karşısındaki puba gidiyorlar. Her tarafında meydanın ve kanalın geniş manzarasının görülebildiği boydan boya camlarla kaplı yepyeni bir yer. Takım elbiseli insanlar ve öğrencilerle dolup taşıyor. İkisi de balık köftesi ve soda sipariş edip gönülsüzce ekmek sepetini alıyorlar.

“Nasılsın?” diyor Laurel.

“İyiyim.”

“İş nasıldı?”

“İyi, sorun yoktu. Biraz soğuk.”

“Evet, çıplak modellik için harika bir mevsimde olduğumuzu sanmıyorum.”

“Canlı modellik.”

“Evet. Pardon. Kaç öğrenci var? Seni çizen?”

“Bugün on iki civarıydı. Ama bazen otuz ya da kırk olabiliyor.”

“Peki, sen ne düşünüyorsun? Onca saat aynı pozisyonda otururken?”

SJ omuz silkiyor. “Hiçbir şey aslında. Eve döndüğümde yapmam gereken şeyler. Yaptığım şeyler, gittiğim yerler. Bazen düşüncelerimin bir yerden bir yere sıçramasına izin veriyorum. Kendimi yıllardır düşünmediğim yerlerde buluyorum; eski üniversitemin yakınındaki bir barda ya da on sekiz yaşımıdayken Prag’da gittiğim bir restoranda veya büyükannemle büyükbabamı ziyaret ettiğimde yürüdüğüm bir tren yolunda, yabani frenk maydanozlarının kokusu arasında...” Küçük bir parça ekmek alıp ağzına koyuyor. “O güvercinlere ne deniyordu? Tahtalı. Hani bir ses çıkarıyorlardı.” Gülümsüyor. “Eğlenceli sayılır.”

“Sonra birden bir grup yabancıнын önünde çıplak olduğunu mu hatırlıyorsun?”

SJ ona anlamaz bir bakış atıyor. Ağzı bir tepki vermeye çalışıyormuş gibi açılıyor ama sonra tekrar kapanıyor. Laurel, Poppy'nin kızın espri anlayışından yoksun olduğu konusunda söylediklerini hatırlıyor.

“Peki, bugün onu gördün mü? Simon’ı?”

SJ gergin bir tavırla soldan sağa bakıyor ve uyarırcasına elini kaldırıyor.

“Pardon,” diyor Laurel, “düşüncesizlik ettim. Hem dürüst olmak gerekirse buraya seni görmeye gelmemin nedeni bu değil. Ben sadece...” Yeniden bacak bacak üstüne atıyor. “Geçen akşamki konuşmamız... Ellie hakkında...”

“Evet. Bunun için gerçekten üzgünüm. Biraz duyarsız davrandım. Bazen öyle olabiliyorum.”

“Hayır. Hiç de değil. Sorun etmedim. Etmiyorum. Daha önce düşünmediğim bir şey değil. Emin ol, şimdiye kadar milyonlarca kez düşünmediğim tek bir yönü bile yok. Sırt çantası da dâhil. Ama geçen akşam Poppy'nin annesiyle ilgili bir şey söylemek üzereydin. Noelle hakkında.”

SJ uzun kirpiklerinin arasından ona bakıyor ve sonra bakışlarını tekrar önüne çeviriyor. “Ah, evet,” diyor.

“Eee?” Laurel onu cesaretlendiriyor. “Neydi? Ne diyecektin?”

“Ah, pek bir şey yok. Sadece biraz tuhaftı. Biraz ürkütücü.”

Laurel, “Biliyor musun, dün gece Ellie'nin eski günlüklerini okudum,” diyor. “Poppy'nin annesi hakkında yazmış. Ona *takıntılı kaçık* demiş. Ayrıca Noelle'in ona hediye verip durduğunu ve ona en iyi öğrencisi olduğunu söylediğini yazmış. Hepsi beni biraz düşündürdü...” Yorumunun devamı için çabalıyor. “Onunla çok bir arada olur muydun?”

“Hayır, pek sayılmaz. Küçükken sık sık babamın yanında kalırdım ve bazen o da olurdu ama her zaman değil. Benden nefret ediyormuş gibi davranıyordu.”

“Nasıl yani?”

“Ah, bilirsin, davranışlarım hakkında sert sözler falan. Yok, kontrolden çıkmışım. Yok, kendi ailesinde olsa böyle bir terbiyesizlik için sopayı yermiş. Babam odadan çıktığı anda da beni görmezden gelip orada yokmuşum gibi davranırdı. Bana *kız* diyordu. Kız orada olacak mı? Kız ne zaman eve gidiyor? O tür şeyler. Manyağın tekiydi.”

“Tanrım, ne korkunç. Hamile kaldığında dehşete düşmüş olmalısın.”

“Ağladım.”

“Hiç şaşırmadım.”

Garsonun tabakları bırakmasına izin vermek için bir anlığına birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Ona teşekkür edip sonra anlamlı bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlar.

“O doğduğunda Poppy hakkında ne hissettin?”

Sara-Jade çatal bıçağını alıp balık köftesini ortadan kesiyor. Bir iki saniye boyunca buhar çıkıyor. Çatal bıçağı tekrar bırakıp omuz silkiyor. “O çok, bilmiyorum... neyse. On iki yaşındaydım. O bir bebektir.”

“Ama büyüyüp küçük bir insan olunca? Kendini ona yakın hissettin mi?”

“Sanırım. Bir nevi. İlk başta onu pek fazla görmedim çünkü... yani aslında istemediğim için.”

“Ah,” diyor Laurel. “Kıskandığın için mi?”

“Hayır,” diyor kesin bir dille. “Hayır, kıskanamayacak kadar büyüktüm. İnanmadığım için onu görmek istemedim... Onun gerçek olduğuna inanmıyordum.”

Laurel ona sorgulayıcı gözlerle bakıyor.

“Açıklaması zor ama onun robot bir bebek gibi olduğunu düşündüm. Ya da uzaylı bir bebek. Noelle’in onu gerçekten doğurduğuna inanmıyordum. Ondan korkuyordum. Ödüm kopuyordu.”

“Vay canına,” diyor Laurel, “bu gerçekten tuhaf bir tepki.”

“Evet. Biraz delice.”

“Sence neden böyle hissediyordun?”

Sara-Jade bıçağını alıp parmakları arasında çeviriyor. “Bir şey vardı...” diye başlıyor ama sonra aniden duruyor.

“Bir şey mi?”

“Evet. Bir olay. Bir an. Ama bugün bile bunun gerçek mi hayal mi olduğunu bilmiyorum hâlâ. Ben biraz tuhaf bir çocuktum.” Alaycı bir tavırla gülüyor. “Hâlâ öyleyim. Bunu biliyorum. Duygusal zorluklardan dolayı bir süre okulda özel bir yardımcım vardı. Çılgın öfke patlamalarına yatkındım. Bazen gözyaşlarına. Ve bu şey, bu olay, tüm bu meselelerin benim için en zirvede olduğu sırada gerçekleşti. Ergenlik, hormonlar, sosyal kaygı, annemle babamın ayrılması yüzünden hâlâ kafamın karışması, tüm bunlar. Hiç hoş bir durumda değildim. Kolay bir çocuk da değildim. Dürüst olmak gerekirse tam bir kâbustum. Tüm bunların ortasında bir şey gördüğümü sandım.” Bıçağı yavaşça masanın üzerine koyuyor ve doğrudan Laurel’a bakıyor. “Noelle sekiz aylık hamileyken babamın yatak odasının kapısından içeri baktım. İçeri baktım ve...” Durunca bakışları masaya iniyor. “O çıplaktı. Ve hiç göbeği yoktu. Çıplaktı,” diye tekrarlıyor. “Ve hiç göbeği yoktu. Gerçekte ne gördüğümü bilmiyorum. Hiçbir zaman emin olamadım. Yeni bir bebek geleceği için endişelenen mızımız bir çocuk muydum yoksa gerçekten böyle bir şey oldu mu, hiç bilemedim. Ama üç hafta sonra o bebek doğduğunda çok korktum. Neredeyse bir yaşına gelene kadar onu görmedim.”

Laurel, SJ’in açıklamasından bu yana kılını kıpırdatmadı.

“Babana söyledin mi?”

SJ hayır dercesine başını sallıyor.

“Başka birine söyledin mi?”

“Anneme anlattım.”

“Ne dedi?”

“Bana deli gibi davranmayı bırakmamı söyledi.”

“Bebek nerede doğdu?”

“Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim.”

Laurel gözlerini kapıyor. Noelle Donnelly’nin yüzü bir anda sanki onu daha dün görmüş gibi net ve kesin bir şekilde bilincinin ön sıralarında belirliyor.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram’dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

ÜÇÜNCÜ KISIM

YİRMİ YEDİ

Pekâlâ, sıra bende, değil mi?
Tamam o zaman. Evet.

Adsız Alkolikler toplantısı gibi yapalım mı? *Benim adım Noelle Donnelly ve ben kötü bir şey yaptım.*

Mazeret uyduracak değilim ama büyürken zor zamanlar geçirdim. İki korkunç abim vardı. İki de benden küçük kardeşim. Bir de henüz sekiz yaşındayken ölen bir kız kardeş. Annem ve babam çocukların aile kurallarını çiğnemesini affetmezdi. Bir çocuğun, kendi fikri diyebileceğiniz bir fikre sahip olmak haricinde, her bakımdan yetişkin olması gerektiğine inanıyorlardı. O zamanlara ve oralara göre tuhaf ama pek dindar değillerdi. Pazar günü kiliseye gitmek, başkalarının çocuklarının onlarıkinden daha iyi durumda olduğunu öğrenmeleri için iyi bir fırsattı. İncil’de oraya buraya dehşet tohumu ekmek için kullanılabilecek bazı güzel alıntılar vardı. Başka hiçbir şeye inanmasak bile hepimiz cennete ve cehenneme inanıyorduk. Ve seks, evli olsun ya da olmasın, yalnızca iğrenç insanların yaptığı bir şeydi. Hiçbir zaman nasıl dünyaya geldiğimizi sormadık, bir şekilde tuğla duvarın ardından kurulan bir tür iffetli

birliktelik gibi bir şey hayal ettik. Çünkü annemle babamın yatak odaları ayrıydı.

Evimiz bir tepe üzerindeki on yatak odalı müstakil bir binaydı. Her tarafta koyunlar vardı, okula iki buçuk kilometre uzaklıktaydı, giderken yokuş aşağı, dönerken yokuş yukarı. Ailem bazen acil durumlarda yetimleri yanına alırdı. Gecenin kör vakti gözleri uykusuzluktan yanarak gelen bu kalabalık kardeş gruplarını tavan arasındaki yatakhane de barındırırdık. İçinde bir yetim kaldıktan çok sonra bile oraya “yetim odası” demeye devam etmiştik. Yani annemle babam tamamen de kötü sayılmazdı. Ama genel olarak evet, öylelerdi.

Biz akıllı bir aile olarak biliniyorduk. O aileleri bilir misin? Hepimiz biliriz. Piyanoları vardır. Sürüyle kitapları. A almayınca dersten kalmış sayılmalar... Tek konuştuğumuz buydu. Akademik başarı. Babam matematik öğretmeni idi. Annem tıp tarihiyle ilgili kitaplar yazıyordu. Hepimiz en iyi okullara gittik, herkesten daha çok çalıştık ve tüm ödülleri, tüm madalyaları, tüm bursları ve tüm kupaları kazandık. Yemin ederim kimseye bir kırıntı bile kalmamıştı.

Ben de onlara ayak uydurabilecek kadar akıllıydım, buna hiç şüphe yok. Ancak (a) ortanca çocuk olduğum, (b) kız olduğum ve (c) ölen kız olmadığım için dezavantajlı durumdaydım. Michaela. Olmadığım kişi oydu işte. Benden daha sevimli, daha iyi ve evet, doğal olarak benden daha akıllı olan Michaela. Ayrıca benden çok daha az hayatta. Bunun beni annem ve babam için daha da değerli kılacağını düşünür insan, değil mi? *Hiç olmazsa sevgili Noelle’imiz hâlâ bizimle.* Ama hayır.

Michaela kanserden öldü. Hepimiz soğuk algınlığı olduğunu düşünmüştük. Yanılmışız.

Her neyse, o bendim işte. Dört korkunç erkek kardeşi ve verdikleri sevgiden daha fazla yargılayan anne ve babasıyla birlikte daha az sevimli, daha az akıllı, daha az ölü kız kardeş.

Üstüme düşeni yaptım. Trinity'ye girdim. Matematik diplomam, Uygulamalı Matematik alanında doktoram var. Mezun olduktan kısa bir süre sonra Londra'ya taşındım ve bir süreliğine Donnellylerden biri değil de sadece *akıllı Noelle* olmak güzeldi. Çok zengin olmayı, spor bir araba alıp balkonlu bir dairede yaşamayı çok istediğimi düşünerek finans sektöründe şansımı denedim. Ama aslında benlik değildi, oradaki herkes bu işin benlik olmadığını biliyordu. Bu yüzden bırak arabayı, bir scootera yetecek kadar bile para kazanmadan oradan ayrıldım.

Biliyor musun, o zamanlara dönüp baktığımda kendime hayret ediyorum, gerçekten. Çok gençtim ve aşırı derecede bilgisizdim, tek bir kişiyi bile tanıımıyordum. Yine de metropolün fokurdayan göbeğindeydim, hem de Holland Park'taki bir apartman dairesinde bir odam vardı. O zamanlar o posta koduyla ne kadar yüksekte uçuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, İrlanda'dan Londra'ya gelen herkesin büyük düğün pastasına benzer evlerle dolu bir sokakta yaşadığını sanıyordum. Walthamstow'un var olduğunu bilmiyordum. Şimdi düşününce hoştum da. Manken tipi vardı bende; makyajsız yüzüm, küçük memelerim, uzun bacaklarım, dağınık saçlarım ve kocaman sulu gözlerimle. Kimse bana güzel olduğumu söylememişti, bir kez bile. Nedenini gerçekten bilmiyorum.

Bir süre lüks bir dergide çalıştım. Finans departmanındaydım ve tam üç yıl boyunca kelimenin tam anlamıyla görünmezdim. Sonra işten çıkarıldım ve güzel Holland Park'taki küçük odamdan vazgeçmek zorunda kaldım. Daha organik kelimesinin anlamı bilinmezken organik kasabı olan o geniş bulvara, konservelerde ıstakozlu bisküvi satan yiyecek dükkânına, portakal ağaçları ve çardaklarıyla parkın kendisine veda etmek zorunda kaldım. İşte o zaman Walthamstow'un var olduğunu keşfettim: Küçük kahverengi evleri, eski çamaşırhaneleri, kepenkleri kapatılmış taksi ofisleri ve tahtalarla kapatılmış binalarıyla E17.

Öğretmen olmak için yeniden eğitim almaya karar verdim.

BİR ANDA YOK OLDU

İçime ne girdi bilmiyorum. Hiçbir iddiamın olmadığını, hiçbir şekilde dikkatleri üzerime çekemediğimi zaten kendime kanıtlamıştım. Düşük çeneli otuz gençten oluşan bir sınıfa cebir ilkeleri konusunda ders verebileceğimi nasıl düşündüm, aklım almıyor.

Öğretmen olmaya hak kazanmıştım ama asla kendi sınıfıma ders vermedim. Cesaretimi kaybettim. Bunu düşününce bile midem bulanıyordu. Böylece otuz yaşında yerel gazeteye bir ilan verdim ve özel ders vermeye başladım. Bu işte çok iyiydim ve tüm o *smoothie* yapan anneler bu haberi yaydı, adımı bir restoran tavsiyesi gibi ağızdan ağıza yaydılar ve Walthamstow'daki küçük evdeki küçük odamdan çıkıp evlerin kısmen daha büyük olduğu –ama çok da değil– Stroud Green'de bir ev satın alacak kadar para kazandım. Ve hepsi bu. Uzun zaman bu böyleydi. Ah, bu arada –bahsetmiş miydim?– bu noktada hâlâ bakireydim.

Hayır, cidden öyleydim.

İrlanda'da bir süreliğine, on dört ila on beş yaşları arasında bir erkek arkadaşım vardı. Tony. Bu yüzden öpüşme olayını aradan çıkarmıştım, gerisinin sonra geleceğini düşünmüştüm. Ama asla gelmedi.

Sonra TES'te bir kitap hakkında bir yazı okudum. “Matematikten anlamadığını” düşünen insanları hedef alıyordu ve inan bana, dünya matematikten anlamadığını düşünen insanlarla dolu, bunu anlamak için çok çabalamam gerekiyor çünkü gerçekten anlamıyorum. Nasıl oluyor da insanlar başkalarıyla dolu bir odaya girip konuşacak bir şeyler buluyorlar ama sayıların nasıl çalıştığını anlayamıyorlar? Bunu idrak edemiyorum. Neyse kitabın adını şu an hatırlayamıyorum. Hatta *Matematikte Kötüyüm* bile olabilirdi. Evet doğru, öyleydi. *Matematikte Kötüyüm*. Aldım ve okudum. Daha önce hiç düşünmediğim şeylere gözlerimi açtı. Ama dahası, beni güldürdü. Genel olarak kitap okumayı seven biri değildim ve bunu sadece TES'te

olduğu için okudum ve bu yüzden matematikle ilgili bir kitapta bu kadar mizah beklemiyordum. Ama işte oradaydı. Mizah. Sayfalar dolusu. İç kapağında koyu renk saçlı, hoş bir adamın güler yüzlü fotoğrafı.

Senin fotoğrafın.

Kitabını okumadan önce hiçbir şeyin hayranı değildim. Beğendiğim TV programları vardı; *Brookside* özellikle favorimdi, son bölümüne kadar izledim. Ve genel olarak daha çok klasik müzik hayranı olmama rağmen radyoda Take That çıktığında her zaman neşeleniyordum. Ve *elbette* yıllar boyunca tutulduklarım oldu. Bir sürü. Ama bu farklıydı.

Sen farklıydın.

İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Hatırlıyorsun, biliyorum. NEC'deki Eğitim Fuarı'nda, yayıncının standında kitap imzalıyordun. Her yıl giderim. Özel ders vermek yalnız bir dünyadır ve ara sıra kendini fişe takıp herkesin aldıklarına yetişmen gerekir. Hele Kuzey Londralı anneler söz konusu olduğunda dünkü modada kalamazsın. Her şeyi takip etmen gerekir.

Ama esas olarak orada olmamın sebebi senin de orada olacağını bilmemdi. Hazırlanırken özel bir çaba sarf etmiştim: Bir etek ve ince çorap giymiş, saçlarımın kıızıllığını, gözlerimin maviliğini ortaya çıkaran elma şekeri renginde bir ruj sürmüştüm. Kırk bir yaşındaydım. Gençliğimin sonbaharı. Tanrım, neredeyse kışı. Ve evet, hâlâ bakireydim.

Yüksek bir masada yüksek bir taburede oturuyordun, önünde küçük bir kitap yığını vardı. Orada kimse yoktu, kuyruk yoktu, arkandaki duvarda "Yazar Floyd Dunn Bugün Saat 13.00'te *Matematikte Kötiyüm* Kitabının Kopyalarını İmzalayacak" yazan küçük bir afiş vardı. Yanında da bir fotoğraf, kitabın içindeki o fotoğrafın. Saatlerce baktığım, saçlarının kulaklarının etrafına nasıl düştüğünü, ciddi bir gülümseme esnasında ağzının oluşturduğu çizgiyi ezberlediğim fotoğraf.

Gözüm fotoğraftan sana, sonra tekrar fotoğrafa gitti. Hayal ettiğimden daha zayıftın. Belki biraz göbek bekliyordum. Neden bilmem.

Yaklaştığımda sanki biri seni fişe takmış ve çalıştırmış gibi, “Merhaba!” dedin. “Merhaba.” Ne kadar gergin olduğumu bilemezdin. Tahmin edemezdin. Çok çok soğukkanlı davrandım.

“Merhaba,” diye yanıtladım, ellerimi sayfaları kıvrılmış kitabıma sımsıkı sarmıştım. “Kendi kopyam var. Benim için imzalar mısınız?”

Kitabı sana uzattım ve sen o gülüşünle gülümsedin; gözlerini ruhumda pat pat patlayan havai fişeklere dönüştüren o gülümsemeyle.

“Eh,” dedin, “bu çok sevilen bir kopya olmuş.”

Sana bunu otuz kez okuduğumu söyleyebilirdim. Kitabının beni bir hafta içinde, onu okumadan önceki yılda güldüğümünden daha fazla güldürdüğünü söyleyebilirdim. Sana tamamen hayran olduğumu söyleyebilirdim. Ama beni eşitin olarak görmeni istedim. Ben de basitçe şöyle dedim: “Çok faydalı bir araçtı. Ben matematik öğretmeniyim.”

“Pekâlâ,” dedin, “bunu duyduğuma çok sevindim.” Kitabı elimden aldın ve kalemmini başlık sayfasının üzerine tuttun. “Size mi imzalayayım?”

“Evet,” dedim. “Lütfen. Noelle.”

“Noelle,” dedin. “Çok hoş bir isim. Noel bebeği miydiniz?”

“Evet. Yirmi dört aralık.”

“En güzel Noel hediyesi, ha?”

“Hayır,” diye yanıtladım, “görünüşe göre hayır. Görünüşe göre herkesin Noel Günü’nü mahvettim.”

O zaman kahkaha attın. Senin hiç kahkaha atarken hayal etmemiştim. Fotoğrafında geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar gıdıklanırsan kıkırdamaya kadar gidebilecekmişsin gibi görünüyordun. Ama hayır, ağzının genişçe açıldığı, başının

boynuna doğru eğildiği ve şiddetli bir gök gürültüsünü andıran gerçek bir kahkaha attın. Çok hoşuma gitti.

Adımdan sonra bir şey yazmıştın, ne olduğunu görmek istedim ama fazla umursuyormuş gibi görünmek istemedim.

“Amerikalısınız,” dedim.

“Belli bir dereceye kadar,” dedin. “Siz de İrlandalı mısınız?”

“Evet. Mümkün olan son dereceye kadar.”

Küçük şakamı beğendin ve yine güldün. Sanki biri kadife eldivenli elleriyle karnımın içine masaj yapıyormuş gibi hissettim.

“Neresinden?”

“Dublin yakınlarından,” diye yanıtladım. “Wicklow. Bütün koyunların yaşadığı yer.”

Üçüncü kez güldün ve hayatımda daha önce hiç hissetmediğim şekilde cesaretlendiğimi hissettim. Biz konuşurken kuyruk oluşup oluşmadığını kontrol etmek için arkama baktım. Ama yine de tamamen bana kalmıştın.

“Yarın yine burada mısınız?” diye sordum.

“Hayır. Hayır. Bundan sonra beni Londra’ya giden bir trene bindirecekler. Kalkışı, şey,” saatine baktın, “yaklaşık iki saat sonra. Muhtemelen bu işi birazdan bitirmeliyim.”

“Çok kitap imzaladınız mı?”

“Ah, evet, yüzlerce.” Kaleminin kapağını tekrar kapadın ve bana çarpık bir tebessüm attın. “Şaka yapıyorum,” dedin. “Yirmi civarında.”

“Yirmi kitap imzalamak için fazla uzun bir yolculuk.”

“Aynı fikirdeyim.”

Kalemi ceketinin cebine soktun ve benden öbür tarafa döndün, şüphesiz seni alıp götürecektirini arıyordun.

“Peki,” dedim. “Gitmenize izin vereceğim. Umarım Londra’ya güvenli bir yolculuk geçirirsiniz. Nerede yaşıyorsunuz?”

“Kuzey Londra.”

“Ah,” dedim, Oscar’ı hak eden bir sahtekârlıkla, “şansa bakın. Ben de öyle.”

“Ya!” dedin. “Neresinde?”

“Stroud Green.”

“Vay canına. Ne tesadüf. Ben de.”

“Ne? Stroud Green’de mi yaşıyorsunuz?” Bunu bilmiyordum. Bunun mümkün olabileceğine asla inanmazdım.

“Evet! Latymer Yolu. Orayı biliyor musunuz?”

“Evet,” dedim, sevinç âdeta kulaklarımdan, gözlerimden ve burun deliklerimden fışkırıyordu. “Evet, biliyorum. Sizden sadece birkaç cadde uzaktayım.”

“Bakın şu işe. Belki o zaman yollarımız tekrar kesişir?”

“Evet,” dedim. Yollarımız tekrar kesişirse bu, tüm umutlarımın ve dünyevi hayallerimin doruk noktası değilmiş de sadece eğlenceli bir tesadüf olacakmış gibi. “Belki de kesişir.”

İki hafta sonra kesişti de.

YİRMİ SEKİZ

Seni takip ettiğimi söylemek abartı olur. Sonuçta birbirimize iki yüz metre uzakta yaşıyorduk. Yine de doğruya doğru, normalde olduğundan biraz daha fazla dışarı çıkmışımıdır. Buzdolabında bitmek üzere olan bir süt şişesi görmek beni çok sevindirirdi mesela. *Ah, bak sen şu işe, köşedeki dükkâna gitmem gerekecek.* Sonra eve döndüğümde gazete almam gerektiğinin de farkına varırsam dünyanın sonu olmuyordu. Paltomu geçirdiğim gibi ana caddeye dönerdim. Bir gözüm seni bir tarafta ararken diğeri öbür tarafı kolaçan ederdi. Latymer Yolu'ndan geçmemi sağlayan her şey benim için özel bir avantajdı.

Derken bir akşam markette, üzerinde mavi bir yağmurluk ve kot pantolon, elinde bir şişe kırmızı şarapla kahvaltılık gevrekleri dikkatle inceliyordun. “Floyd Dunn,” dedim.

Döndün ve beni hemen hatırladın. Hatırladığımı biliyordum. Bunu beklemiyordum. Hiç kimse beni hemen hatırlamazdı. Ama sen gülümsedin ve “Seni tanıyorum,” dedin. “Sen NEC’deydin.”

“Evet, gerçekten öyleydin. Noelle.”

Sana elimi uzattım ve tokalaştık.

“Noelle. Elbette. İstenmeyen Noel hediyesi. Nasılsın?”

“Gerçekten harikayım, teşekkür ederim. Peki sen?”

“Eğer mümkünse orta derecede harikayım.”

“Ah, evet,” dedim. “Harika olmanın pek çok seviyesi var.”

O zaman küçük bir an yaşandı diye hatırlıyorum. Muhtemelen garipti ancak o noktaya kadar bütün hayatım az biraz garip olduğu için derecesini kestirmekte zorlandım. Ama sen o âna adım attın, onu kurtardın ve işte o zaman anladım.

Dedin ki –bunu hiçbir zaman unutmayacağım çünkü benim için çok önemliydi– “*Rice Krispies* mi yoksa *Mini Shredded Wheats* mi?”

Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama benim için asıl önemli olan, o ânın ne *olmadığıydı*. Bir reddetme değildi. Saatine bir bakış değildi ve *Ah, saat kaç olmuş, artık gitmeliyim* değildi. Senin hayatından çok fazla şey aldığımı, manzarayı kapattığımı dair bir ima değildi. Bu, çene çalmaya bir davetti.

Bu yüzden elbette ona tutundum. “*Rice Krispies*,” dedim, “lezzetli ama beş dakika sonra tekrar acıkıyorsun. Hava yemiş gibi...”

Gülümsedin. Çarpık dişlerin hoşuma gitti.

“Hava yemiş gibi,” diye tekrarladın. “Komiksin.”

“Hayır. Sadece İrlandalıyım.”

“Doğru,” dedi. “Mizah söz konusu olduğunda doğal bir avantajınız var. Yani.” Kahvaltılık gevreklerle geri döndün. “Yedi yaşında bir kız. Annesi sağlık konusunda takıntılı, o yüzden şekerli şeyler yemiyor. Neyi seçerdin?”

Yedi yaşında bir kız mı? Ama biyografinde yedi yaşında bir kızıdan bahsedilmiyordu. Küçük kızlardan pek hoşlandığımı söyleyemem. “Bahsettiğimiz kişi senin kızın mı?”

“Evet. Sara. Annesi ve ben yakın zamanda ayrıldık ve artık hafta sonu babasıyım. Bu yüzden herhangi bir hata yapmayı göze alamam. Eşim zaten onu bir yerde unutacağımı ya da elini mutfak robotuna sokmasına izin vereceğimi düşünüyor. Bu tür evhamlar işte.”

“Weetabix o zaman,” dedim. “Tüm gevrekler arasında en az şeker oranı olan odur.”

Yüzün yumuşadı ve tekrar gülümsedin. “Bak,” dedin, “böyle şeyleri bildiğini biliyordum. Bundan emindim. Senin çocuğun var mı?”

“Hayır. Hem de hiç.”

O zaman bana baktın ve bir şey söyleyip söylememek arasında bocaladığını anladım.

Ben telaşlanmıyormuşum gibi davrandım ve sen de her söylemeye niyetlendiysen bundan vazgeçtin. Kelimeleri kendi içine yuttuğunu görebiliyordum. “Eh, çok yardımcı oldun. Teşekkür ederim, Noelle.”

Weetabix’i aldın. Hepsi bu kadardı.

Ama yeterliydi. Bir hafta sonra seninle bir daha karşılaştığımda, ucu açık bir şey yaşadık, küçük bir yakınlaşma. Hava durumu hakkında biraz sohbet ettik. Bir dahaki sefere, o sabah gazetelerde okuduğumuz tüm okulları mahvetmeye yönelik bir hükümet planı hakkında sohbet ettik. Eğitim Fuarı’ndan bir ay sonraya denk gelen dördüncü karşılaşmamızda şöyle dedin: “Hiç Doğu Afrika restoranını denedin mi? Metronun yanındaki?”

“Şey, hayır, denemedim.”

“Eh, harikadır. Oraya yıllardır gidiyorum. Denemelisin... Aslında...”

Ve işte geldi. Akşam yemeği davetin.

Evet, Floyd. *Senin akşam yemeği davetin.* Her şeyi çarpıtıp yeniden yazmaya çalıştığın gibi bunu da çarpıtıp yeniden yazmaya çalışacağını biliyorum ama *bunu senin başlattığını* ikimiz de çok iyi biliyoruz. Beni gördün, Floyd. Beni gördün ve beni istedin. Beni akşam yemeğine davet ettin. O akşam yemeğine zamanında geldin ve şık giyindin. Bana bakıp, “Bu çok büyük bir hataydı,” diyerek kaçmadın. İçeri girdiğimde gülümsedin, ayağa kalktın, omuzlarımdan tuttun ve yüzünü yüzüme bastır-

dın. “Çok hoş görünüyorsun,” dedin. Oturmadan önce benim oturmamı bekledin. Kesintisiz göz teması kurdun.

Sen yaptın. Kesinlikle, kesinlikle bunları sen yaptın.

Ve sonra adım atan yine *sendin*. Birkaç gün sonra beni sen aradın. (Beni terletecek kadar, arasam mı diye düşündürecek kadar uzun bir süreydi ama yapmadım. Aramadım.) Ve beni evine davet ettin.

Evet, öyle yaptın.

O gece amacın belliydi. Beni becermek istedin. Ama sorun değildi çünkü ben de senin tarafından becerilmek istedim. Akşam yemeğinin biraz formalite icabı olması umurumda değildi. Sahi neydi? Makarna sanırım, marketten alınmış bir tür hazır sosla birlikte. Onu yapman beş dakikanı almış olmalı. Yanlış hatırlamıyorsam güzel bir şişe şarap. Bir saat sonra da kendimizi senin kanepende bulduk. Sen kıyafetlerimi çekiştirip nefes nefeseyken ben de şöyle dedim: “İster inan ister inanma ama ben bâkireyim; muhtemelen türümün son örneğiyim.” Ama sen bu konuda çok nazıktın. Gülmedin ya da “Taşak geçiyorsun!” demedin. Geri çekilmedin, iç çekmedin ya da bana eve gitmemi söylemedin. Nazıktın. Ben bir damla gibi eriyene kadar her yerime dokundun, sonra yavaş ve sabırlı oldun. Canım acıdı. Evet, gerçekten acıdı. Ama bunu bekliyordum ve açıkçası sınıftaki en büyük oğlan değildin, anlarsın ya. Böylesi benim için büyük şanstı.

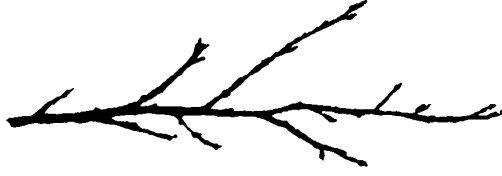
Biliyordum. Sanırım o andan itibaren aramızdaki ilişkinin esasen tamamen seks odaklı olduğunu gerçekten biliyordum. Olsun, bu benim için sorun değildi.

Ama aylar geçtikçe sana alıştım. Yastıklarına, mısır gevreği kâselerine, duş almadan önce saç derinin kokusuna, aradığında ya da mesaj attığında telefonumda adının görülmesine alıştım. Hayatımın büyük bir kısmını kapladın. Rakamlarla konuşacak olursak %30’unu. Ve muhtemelen bu %30’un %30’u seksti. Gerisi sadece yatağında uzanıp duş almanı dinlemek, aramanı

beklemek, yemek pişirmeni izlemek, yemek yemeni izlemek, koltuğunda oturup seninle televizyon izlemek, zaman zaman dışarıda yemek yemek, zaman zaman parkta yürümek, buluşmak için randevu ayarlamaktı. Sekse dayalı bir ilişkideki iki kişi için çok fazla ortak paylaşım anlamına geliyordu bu; seks yapılmayan çok fazla zaman. Bir bağın oluşması için fazlasıyla yeterli zaman. Seni sevdiğimi hiç söylemedim. Beni sevdiğini hiç söylemedin. Bazıları bunun, aramızda olup biten her şeyi hafife almak için yeterli bir gerekçe olduğunu söyleyebilir. Ama buna katılmıyorum.

Hem de hiç katılmıyorum.

YİRMİ DOKUZ

Sara-Jade'le tanıştığım da seninle bir yıldır görüşüyorduk. O zamanlar iki haftada bir senin evinde kalıyordu ve gelişlerimizi ayrı zamanlara denk getirmek kolaydı. Ama sonra eski karın işe girdi ve birdenbire Sara'yı sürekli sana bırakmaya başladı. Çoğu zaman son dakikada haber vererek ve sen beni zaten akşam için eve davet etmişken.

Eh, bana onun zor bir kız olduğunu, ayrılığınızı kabullenemediğini söylemiştin. Ben de, dediğim gibi, küçük kızlardan oldum olası hazzetmezdim. Bazen insana öyle bakıyorlar ki kalplerinin nefretle dolu olduğunu anlayabiliyorsun.

Üstelik Sara-Jade doğru düzgün insana bile benzemiyordu. Cildi o kadar ince ve soluktu ki damarlarını görebiliyordun. Ve o beyaz saç şoku. Sarışın değil, hayır; beyaz, yaşlı bir kadın gibi. Çelimsizdi de. Sekiz yaşındaki bir çocuktan çok beş yaşında birine benziyordu.

Nazik olmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Bunu biliyorsun. Sen de oradaydın, hatırladın mı?

"Ah, sen Sara-Jade olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini sıkmaya çalıştım. Bunu küçük çocuklarda hep denerim

çünkü onların yetişkinlerin ilgisini takdir edecek birileri olup olmadıklarını asla bilemezsin. Bazı çocuklar bu konuda başarılı oluyor; gözleri seni buluyor ve çekiyorlar: *Bana bak, beni etkileyici bul, diğer çocuklardan daha iyi olduğumu söyle*. Kimininse umurunda olmaz ve insani koşulların elverdiği hızda senden kaçmak isterler. Bu yüzden el sıkışmanın, onları telaşlandırmak ve görmezden gelmek arasında iyi bir uzlaşma olduğunu düşünüyorum. Bazen onların elini sıkkan ilk kişinin sen olduğunu anlarsın ve bu, ne açıdan bakarsan bak, hoş bir şeydir.

Sara-Jade elimi sıkmadı. Döndü ve ağlayarak odadan kaçtı. Tanrı aşkına.

Sen onun peşinden koştun. Seslerinizi duydum ve elim ağır bir şekilde yanımda asılı hâlde koridorda durdum.

Kendimi bir canavar gibi hissettim. Orada, kapının yanındaki sehpanın üstünde, duvarda asılı olan aynada kendime baktığımı hatırlıyorum. O sıralar kendimi biraz biraz beğenmeye başlamıştım. Negatif yerine pozitive odaklanıyordum. Senin gibi bir adam bana dokunmak, bana bakmak istiyorsa o kadar da kötü olamazdım değil mi? Ama o gün sen kapalı bir kapının ardında ağlayan kızını sakinleştirirken aynadaki o yüz, bakmak istediğim bir yüz değildi. Gözlerimin etrafındaki koyu renk halkaları, cildimin elmacık kemiklerimden çeneme doğru gerildiğini, paslı su rengini almış yüzüme göre fazla uzamış saçlarımı gördüm. Güzel değildim. Hiç güzel değildim.

Kızın bana bunu hatırlattı.

Ondan sonra da, eh, ondan hoşlanmak zor oldu.

Ondan sonra, uzunca bir süre kendimi beğenmek zorlaştı.

* * *

Bunu kişisel olarak algılamamalıydım, şimdi görebiliyorum. Sara-Jade çok gergin bir çocuktü ve sadece koridordaki kadından değil, pek çok şeyden korkuyordu. Ama bunu kişisel algıladım

ve bir daha o çocuğa karşı nazik olmaya kendimi ikna edemedim. Adil olmak gerekirse o, sana bile zor geliyordu. Mesafeli bir çocuktü ve korkunç, acayip öfke nöbetlerine yatkındı. Öfke nöbeti demek bile az kalır. O tarz şeylere inansaydım onun şeytan tarafından ele geçirildiğine inanabilirdim pekâlâ. Bir şeyleri fırlatır, bir şeyleri kırardı; seni öldürmek, bıçaklamak, bıçakla kafanı kesmek istediğini haykırırdı. Senden nefret ediyordu. Ah, Tanrım, evet senden nefret ediyordu. Bazen de içine kapanır ve muhtaç görünürdü. Kendi başına gitmekten korktuğu için tuvalete kadar onunla gitmeni isterdi. O uyuyana kadar, bazen yarım saatten fazla, odasının kapısında oturup belli bir şarkıyı söylemen için tuttururdu.

O aylarda onun hakkında çok konuştuk, geceleri yastıklarının arasında usulca mırıldandık, *ne yapılması gerektiğini*, bununla *nasıl başa çıkılabileceğini* düşündük. Sunacak hiçbir şeyim yoktu. Küçük çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Memlekette sürüyle kuzenim vardı ama bir tanesini bile görmemiştım. Hiç umurumda değildi. Ama doğru cümleleri kurdum. “Peki ya terapi?” diye önerdim. “Bunu düşündün mü?”

Ama hayır, görünen o ki *Kate*, mükemmel küçük Kate, dünyanın *en sinir bozucu eski karısı* (kusura bakma Floyd ama öyleydi ve sen de bunu biliyorsun; sen ona Sara-Jade’in kaba-hatlerini anlattığında çenesini indirip hırıltılı sesiyle, bebek gibi gözleriyle, “Ah, benim tatlı Jade’ciğim, baban seni yine çok geç mi yatırdı?” dediğinde onu ortadan ikiye kesmek isterdim, hem de öyle böyle değil!) hayır, Kate bunların hiçbirine yanaşmıyordu. “Çok fazla şeker yemiştir.” “Uykusunu yeterince alamamıştır.” “Okulda zor bir hafta geçirmiştir.” Falan filan. Kendi çocuğunun resmen bir sosyopat olduğunu göremiyordu.

Ama daha çok çabalamalıyım. Daha nazik olmalıyım. Eğer benim de üstleneceğim bir suç varsa o da bu olurdu. Ona sırt çevirmene neden oldum. Bunu yaptım. Biz ikimiz onu şeytanlaştırdık. Karşılıklı dehşetimiz ve güçsüzlüğümüz

üzerinden aramızda bir bağ kurduk. Sen ona düşman oldukça bana daha da yaklaştın. *Normal* olan ben oldum. *Aklı başında* olan. Ve bu yeni dinamığe iki elle sarıldım. Yüzde yüz.

Ve şimdi Floyd Dunn, şimdi bana bak, gözlerimin içine bak ve sen olmadığını söyle. Devam et. Yap da görelim. Söyle bana, bunu ilk söyleyenin sen olmadığını, bir gece seviştikten sonra yatakta bana dönüp iki elimi de ellerinin arasına alan, o elleri sertçe ve uzun uzun öpen ve “Belki bizim bir çocuğumuz olsaydı o benden hoşlanırdı,” diyenin sen olmadığını söyle kolaysa.

OTUZ

Laurel, King's Cross'tan doğruca Hanna'nın dairesine gidiyor ve burada daha öncekilerden çok daha gayretli bir temizliğe girişiyor. Temizlenecek bir şey kalmadığında Hanna'nın hayal kırıklığı yaratan yazların o pis kokusuyla dolu korkunç arka bahçesine gidiyor. Budama makasıyla her şeyi kestikten sonra geride kararmış ağaç iskeletleri, çamur ve Hanna'nın hiç kullanmadığı paslı bir barbekü kalıyor. Eldiven takmıyor, sonrasında elleri yara bere içinde kalıyor ama Laurel'in umurunda değil. Hanna'nın el kreminden biraz alıp ellerine sürüyor ve kremin tenine nüfuz edişinin tadını çıkarıyor.

Bugün evde çiçek yok. Ama açıkçası kızının gizli aşk hayatı artık Laurel'in umurunda değil. İstiyorsa gizli bir aşk hayatı olsun. Bir kız arkadaş, erkek arkadaş, yaşlı bir adam, genç bir kadın, iki genç kadın, bir köpek, ne istiyorsa olsun. Canı kimi, neyi istiyorsa. Hanna hazır olduğunda ona söyleyecektir.

Dün önemli görünen her şey artık önemini yitirdi. Laurel için artık önemli olan tek şey, şu anda zihnini tıkayan devasa yeni bilgi düğümünden çıkacak özü yakalayabilmek. Her şey birbirine karışmış durumda ve tüm bunların bir anlam taşı-

dığından emin. Ama bu, öyle olasılıksız ve tuhaf ki nereden başlayacağını bulamıyor.

Hanna'nın otuz poundunu çantasına tıkıyor, evin kapısını arkasından kilitliyor, arabasına biniyor ve hızla eve doğru sürüyor.

* * *

Google'a *Noelle Donnelly* yazmak çok sonuç getirmedi. Şaşırtıcı bir şekilde dünya, Noelle Donnelly adını taşıyanlarla dolu. Gerçi Noelle kasten ortadan kaybolmuş ve sonra Chicago'da fizyoterapist olarak ortaya çıkmış olsaydı, bunu tüm dünyaya internet üzerinden ilan etmezdi tabii, Laurel buna emin. *Noelle Donnelly Matematik Öğretmeni* yazıyor. Bu daha çok sonuç getiriyor. OgretmenBul.com ve Eniyiogretmen.com gibi sitelerde adı çıkıyor. Ancak her durumda kayıt ya da yeni referanslar yok.

Noelle Donnelly İrlanda'yı deniyor. Çok var ama hiçbiri aradığı Noelle değil. Sonunda *Noelle Donnelly Kayboldu*'yu deniyor. Yarım saat sonra, dünyanın Noelle Donnelly'nin ortadan kaybolmasını pek umursamadığı sonucuna varıyor. Kimse fark etmemiş gibi. Hiçbir şey yok.

Dizüstü bilgisayarını kapıyor ve bileklerini kaşıyor. Noelle'i kendisine ilk olarak kimin tavsiye ettiğini hatırlamaya çalışıyor. Bir komşuydu. Kadının yüzü gözünün önünde. İrlanda seteri cinsi iki köpeği vardı. Köpekler hep üstüne atlayıp kot pantolonunda çamurlu pati izleri bırakırdı. Ama kadının adını hatırlamıyor. Misafir odasındaki gardıroba gidiyor ve taşındığından beri açıp bakmadığı bir kutu eşya çıkarıyor. Eski adres defterinin burada olmasını umuyor; insanların adres defterlerinin olduğu, sayıları telefona tuşlamak yerine not ettiğiniz günlerden kalma bir hatıra.

İşte, kutunun ortalarında o defter. Bir zamanlar tanıdığı ve artık aklına bile gelmeyen insanların çokluğu karşısında hafiften dehşete düşerek sayfaları çeviriyor.

Adı Susie'ydi. Veya Sally. Sandy de olabilir. Onun gibi bir şey. Daha hızlı çeviriyor. Ve sonra aniden duruyor. "S" sayfasına yapışmış pembe bir not kâğıdı. Üzerine kendi eğri büğrü, aceleci yazısı. Ve *Noelle Donnelly* kelimeleri. Bir de numara. Sonra hatırlıyor. Sally, evet, Sally'ydi. Laurel bir sabah onu aramış ve "Ellie özel ders almak istiyor," demişti. "Sizin öğretmeniniz iyiydi, değil mi? Sende numarası var mı?" Adını karalıyor, not kâğıdını çekiyor ve deftere yapıştırıyor. "Teşekkürler Sal, harikassın. Yakında görüşürüz!" Arka planda havlayan köpeklerin sesi.

Laurel numarayı arıyor. Şansa bak ki biri cevap veriyor. İrlanda aksanı olan genç bir adam.

"Merhaba," diyor Laurel, "kusura bakmayın, rahatsız ettim. Ama eskiden bu numarayı kullanan birini arıyorum. Noelle Donnelly?"

"Ah, evet, tabii," diyor genç adam. "Noelle benim halam olur. Ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyor."

Laurel bir anlığına suskun kalıyor. Aradığı numaranın kullanımı dışı olmasını bekliyordu. Ya da en fazla Noelle Donnelly'nin adını hiç duymamış birinin cevap vermesini. Ama karşısında onun bir akrabasını buldu.

"Ah," diyor. "Pekâlâ. Evet. Ortadan kayboldu, değil mi?"

"Öyle diyorlar," diyor çocuk. "Öyle diyorlar."

"Merak ettim de..." diyor Laurel. "Noelle'in kızıyla oldukça yakınım. Ve eski sevgilisiyle. Ve..." Bunu nasıl ifade edebilir? "Emin olmadığım şeyler var. Gidişiyle ilgili. Gelip sizinle görüşebilir miyim?"

"Kimim demiştiniz?"

"Ben Poppy'nin arkadaşayım."

"Ha, doğru. Onun kızı. Büyükkannem bazen ondan bahseder."

Kısa bir sessizlik. Laurel, görüşme teklifini duyup duymadığını merak ediyor ama sonra, "Tabii. Neden olmasın?"

diyor genç adam. "Harlow Yolu, on iki numara. Stroud Green Yolu'nun hemen dışında."

"Şimdi mi?" diye doğruluyor Laurel. "Şimdi gelebilir miyim?"

"Tabii," diyor adam. "Bu arada adım Joshua. Joshua Donnelly."

"Ben de Laurel Mack," diyor. "Yaklaşık yarım saat içinde orada olacağım."

* * *

Harlow Yolu, ana yolun dönemecinde; Ellie'nin ortadan kaybolduğu güne ait kamera görüntülerini haberlerde defalarca izledikten sonra Laurel'ın fazlasıyla aşına olduğu bir yerde. Ellie'nin camlarından yansımalarını kontrol ettiği arabanın park edildiği yerin tam karşısında.

On iki numara dönüşe yakın. Sıra sıra minik evlerden oluşan yapıların arasında, ön bahçesinde küçük bir kiraz ağacı bulunan küçücük bir ev. Ev kötü durumda. Sanki içinde kimse yaşamıyormuş gibi bakımsız.

Joshua Donnelly kapıyı ardına kadar açıyor ve kenara çekiliyor. "İçeri gel, Laura," diyor. "Buyur."

"Adım Laurel," diyor, "defne anlamına gelen."

"Ah, elbette, defne anlamında, evet." Adam kapıyı arkasından kapatıyor. Bol, naylon eşofman altı ve kırmızı-beyaz futbol formasıyla ufak ve hareketli bir genç adam. Saçları çok kısa kesilmiş ve saç çizgisinden geride küçük bir çizgi tıraş edilmiş. Çekici, neredeyse güzel bir yüzü ve çok uzun kirpikleri var.

Laurel'ı küçük ön odaya alırken, "İçerinin kusuruna bakma," diyor. "Burada sadece ben ve erkek kardeşim yaşıyoruz, biz de pek evcimen değiliz."

Odada iki kahverengi deri kanepeler ile bir sürü vernikli çam mobilya var. Laurel'ın gözüne duvarlardaki çerçeveli modern sanat resimleri çarpıyor. Arka kapıya ve sandalyelerin arkasına

kuruması için çamaşırlar asılmış. Orada burada bazı kupalar ve üniversite kitapları gibi görünen yığınla şey dağınık hâlde. Ama düşününce o kadar da kötü değil.

“Demek siz Noelle’in şeyinin çocukları oluyorsunuz?..”

“Küçük kardeşinin. Evet. Dört tane var. Dört erkek kardeş. İki de kız varmış ama biri çok küçükken ölmüş, diğeryse Noelle’di ve Tanrı bilir ona ne oldu.” Kanepeden birkaç kitabı alıp elinin tersiyle üstündeki kırıntıları yere süpürerek Laurel’a oturmasını işaret ediyor. “Bir şey alır mısın? Çay? Kola?”

Laurel oturuyor. “Yok, bir şey istemem, teşekkür ederim.”

“Emin misin? Hiç zahmet olmaz.”

“Gerçekten. Teşekkür ederim.”

Adam diğer kanepede kendine yer açıyor ve dizlerini iki yana açarak oturuyor, bir bacağını yukarı aşağı sallıyor.

“Burası size Noelle’den mi miras kaldı?” diye soruyor Laurel.

“Şey, hayır, *miras* kaldığını söyleyemem. Aile buraya bir şekilde sahip çıktı, anlarsın ya? Aileden kimin Londra’da kalacak bir yere ihtiyacı olsa buraya gelir, kişisel küçük otelimiz gibi. Şu anda da ben ve kardeşim Sammy kalıyoruz.”

“Ne zamandır buradasınız?”

“Ekimden beri. Goldsmiths’te okumaya başladım. Birkaç yıl daha burada olacağım. Benden önce başkaları da kaldı. Yani on üç kuzeniz. Ama bir şeylere dokunup yerini değiştirmemiz yasak, ne demek istediğimi anlıyor musun? Evi bıraktığı gibi tutmak zorundayız. Olduğu kadar yani.”

“Geri gelirse diye mi?”

“Evet, elbette, dönerse diye. Kesinlikle.”

“Peki, sence gelir mi?”

“Ah.” Omuz silkiyor. “Kim bilir? Onunla hiç tanışmadım, biliyor musun? Yani kuzenlerden hiçbirimiz tanışmadık. Ailenin hayalet bir üyesi gibiydi. Onun hakkında bir şeyler duyardık, bir ev almış, ünlü bir yazarla birlikteymiş, bebek bekliyormuş falan gibi. Ama onunla hiç tanışmadık. Bu çılgınca değil mi?”

Adam gözlerini kırıştıırıp kocaman sırtıyor. Laurel da aynı fikirde. “Evet,” diyor, “evet bu çok çılgınca.”

Odanın içinde kitaplarla dolu çam raflara ve duvarlardaki güneşten ağarmış resimlere bakıyor. “Yani bütün bunlar,” diyor, “mobilyalar ve kitaplar, bunların hepsi Noelle’in mi?”

“Evet, evet. Hepsi. Yani bütün kıyafetleri hâlâ üst kattaki dolaplarda. Cidden. Bütün iç çamaşırları, ıvır zıvırları falan.”

“Peki hiç kimse bir şeyini kaldırmadı mı? Her şey bıraktığı gibi mi?”

“Evet. Olduğu kadar.”

Laurel şimdi yukarı çıkıp her şeyi karıştırmak, çekmeceleri altüst etmek ve evrakları kurcalamak için şok edici bir istek duyuyor. *Ne için* peki? Ne bulacağını düşünüyor?

Bunun yerine, “Sence halanıza ne oldu?” diye soruyor.

“Gerçekten hiçbir fikrim yok. Yani onun İrlanda’ya gelmesi gerekiyordu, bana söylenen buydu. Eşyalarını da almış. Pasaportunu, kartlarını, bir çanta hazırlamış, birkaç fotoğrafını. Belli ki *bir yere gidiyordu*. Ama her neresiyse oraya hiç varmamış gibi görünüyor. Pasaportu hiç kullanılmamış. Yıllardır banka kartını kullanmıyor.” Avuçlarını yukarı doğru çevirip sonra dizlerinin üzerine koyuyor. “Garip bir şey.”

“Biliyor musun,” diyor Laurel hafifçe, “benim kızım da ortadan kayboldu.”

“Öyle mi?” Joshua öne doğru eğiliyor, ilgisi artmış durumda.

“2005 yılında ortadan kayboldu. Kızımın canlı görüldüğü son yer de şurasıydı.” Stroud Green Yolu’nu işaret ediyor. “Tam orada. Kızıl Haç mağazasının karşısında. Kamera görüntüsünde.”

Delikanlı gözlerini kısarak ona bakıyor ve bir süre sessizce oturuyorlar.

Laurel, bu yakışıklı genç adamı savunmaya geçmeden önce ne kadar zorlayabileceğini merak ediyor. “Poppy,” diyor, “kuzenin. Onunla tanıştın mı?”

“Hayır, hiçbirimiz tanışmadık. Kendisi tanışmadığımız tek kuzenimiz. Ve bu çok yazık çünkü onun yaşında başka bir kuzenim daha var, Clara –çok komiktir, gerçekten öyle acayip bir karakter ki– ve belki de arkadaş olabilirlerdi. Ama o adam, yazar adam...”

“Floyd mu?”

“Evet, o adam. Kimseye sokulmuyor ve kızı da gözünün önünden ayırmıyor. Kızın bakımı konusunda ona yardım edebileceğimizi söylediğimizde bunu duymak bile istemedi. Sanırım Noelle ortadan kaybolduktan yaklaşık bir yıl sonra amcalarımdan biri oraya gidip iletişim kurmaya çalıştı.” Başını iki yana sallıyor. “Görünüşe göre adam ona epey sert çıkmış ve istenmediğimizi açıkça belirtmiş.”

Laurel, Poppy’nin İrlandalı ailesini bilip bilmediğini merak ediyor.

Joshua, “Sen Poppy ve Floyd’u nereden tanıyorsun?” diye soruyor.

“Ben... Aslında Floyd’la bir ilişkim var. O benim erkek arkadaşım.”

“Ah.” Kaşını kaldırıyor. “Anladım.”

“Ve komiktir ki Noelle, kızım Ellie’ye ders veriyordu. Aslında kaybolmadan önceki haftalarda ona ders veriyordu.”

“Ne? Burada mı?” Evi işaret ediyor.

“Hayır. Noelle bizim eve geliyordu. Buradan yedi-sekiz yüz metre kadar uzakta.”

“Anladım,” diyor. “Evet.”

Laurel bir an ona bakıyor ve kafasındaki düğümü çözecek ipin ucunu ona vermesini diliyor.

Sonunda, “Yani tatsız bir şey mi oldu diyorsun?” diyor oğlan. “Bunu mu söylüyorsun?”

Laurel, “Bilmiyorum,” diyor. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Kulağa biraz tuhaf geliyor,” diyor oğlan. “Doğruya doğru.” Dirseklerini dizlerine dayayıp bir an yere bakıyor. “Şimdi beni

de düşündürdün, aklıma ilginç şeyler getirdin.” Parmak ucuyla şakağında daireler çiziyor. “Senin bir gizemin var, benim de bir gizemim var ve sen bu iki gizemin bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hiç Noelle’in eşyalarına baktın mı?” diye soruyor. “Özel eşyalarına? Günlüklerine falan?”

“Hayır. Bakmadım. Ama şey vardı...” Duraksıyor. “Bir şey vardı. Gerçekten tuhaf bir şey. Aklımız ermedi.” Kapıya doğru bakıyor. İçini çekiyor. “Sana göstereyim mi?”

“Neyi?”

“Bana güvenmen gerekecek çünkü ben senin için bir yabancıyım ve herhangi biri olabilirim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eh, göstereceğim şey bodrumda.”

“Nedir?”

“Tuhaf bir şey. Bulduğumuz şey. Bodrumda.”

Laurel adrenalinin arttığını hissediyor. Karşısında oturan tatlı yüzlü çocuğa bakıyor.

“Aşağıya inmek istemezsen kesinlikle anlarım. Senin yerinde olsam yapmazdım. Muhtemelen çok fazla korku filmi izlemişsindir; hani bilirsin, *inme o lanet bodruma seni geri zekâlı!*”

Delikanlı gülümsüyor. İrlanda’dan üniversite eğitimi için gelmiş hoş bir genç adama daha fazla benzeyemezdi.

“İstersen tarif edebilirim. Veya aşağı inip telefonumla fotoğrafını çekebilirim? Bu daha iyi bir fikir olur mu?”

Laurel gülümsüyor. “Sorun değil. Gidip bir bakacağım.”

“Birine mesaj at,” diyor delikanlı, hâlâ endişeyle ona bakarak. “Birine mesaj atıp nerede olduğunu söyle. Ben olsam öyle yapardım.”

Laurel gülüyor. “Göster hadi,” diyor.

Bodrumun kapısı mutfakta. Joshua çekmecedan bir fener alıp onu ahşap merdivenden aşağı götürüyor. Altta bir kapı var. Joshua itince oturma odası ve mutfakla aynı yoğun vernikli çam

ağacıyla kaplanmış küçük, kare bir odaya açılıyor. Ön bahçedeki kiraz ağacının ince, çıplak dallarını gösteren, duvarın yukarısına yerleştirilmiş küçük bir pencere. Yatağa dönüştürülmüş küçük bir çekyat, bir televizyon ve bir sandalye. Ve uzak duvara dayanmış bir masanın üzerinde hamster kafesine benzeyen bir dizi şey üst üste yığılmış.

Joshua feneri üzerlerine doğru tutuyor. “Amcamlar geldiğinde yirmi tane falan hamster varmış. Ve hepsi de ölüymüş, küçük bacakları havada, sırtüstü yatıyorlarmış.” Sırtüstü yatan, bacakları havada, ölü bir hamster taklidi yapıyor. “Görünen o ki bazıları birbirini yemiş. Bunu bir türlü çözemedik. Belki de onları o yetiştiriyordur diye düşündük, anlıyor musun? Çocuklara falan satmak için? Ancak buna dair herhangi bir kanıt bulamadık. İnsan neden bu kadar hayvan alır ki? Bodrumunda tutar? Sonra da onları ölüme terk eder?”

Laurel kafeslere bakıp ürperiyor. Tekrar etrafına bakıyor. Bal rengi kaplamaya rağmen oda çıplak ve soğuk bir his yayıyor. Buranın havasında başka bir şey daha var; tüyler ürpertici ve sinir bozucu bir şey.

“Sence bu oda ne amaçla kullanılıyordu?” diye soruyor ve dönüp kapıdaki kilitleri (toplamda üç tane var) inceledikten sonra yüksek pencereye, ağacın çıplak dallarına, açık çekyata ve televizyona bakıyor.

“Misafir odası olarak sanırım.”

“Pek rahat görünmüyor, değil mi?”

“Hayır. Çok misafiri olduğunu sanmıyorum. Her açıdan bakıldığında biraz antisosyal biriydi.”

“Öyleyse neden burada bir çekyat bulundursun ki? Peki ya televizyon? Ölüme terk ettiği tüm o hayvanlar?”

“Değil mi ama? Sana bunun tuhaf olduğunu söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse, Noelle halamın muhtemelen çok tuhaf bir insan olduğunu düşünüyorum. Kız kardeşini bu kadar genç yaşta kaybetmenin ona zarar verdiğini düşününüz, anlarsın ya.”

Laurel yeniden ürperiyor. Hanna'nın Ellie'yi kaybettiğini düşünüyor. Hanna'nın karanlık, ruhsuz dairesini düşünüyor. Mizahtan uzak kişiliğini, tuhaf kucaklaşmalarını düşünüyor. Kızının da Noelle Donnelly gibi hamster biriktirip arkasında gölgelerden başka bir şey bırakmadan ortadan kaybolması ihtimaliyle büyük bir panik dalgası hissediyor. Tüm bunları düşünürken gözü çekyatın altından görünen bir şeye takılıyor. Küçük ve plastik bir şey. Almak için aşağıya uzanıyor. Kabı parlak pembe ve yeşil bir dudak nemlendiricisi. Karpuz aromalı.

Onu avucunun içinde evirip çevirdikten sonra cebine koyuyor. Nedense bunun kendisine ait olduğunu hissediyor.

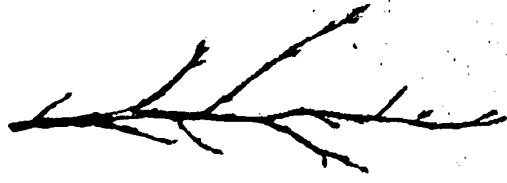
* * *

Laurel eve giderken direksiyonu tutan elleri titriyor. Noelle Donnelly'nin bodrum katının, nemli ahşabın ve çürüyen halının kokusunu hâlâ alabiliyor. Gözlerini her kapadığında çirkin çekyatı, hamster kafesi yığınlarını, yüksekteki kirli pencereyi görüyor.

Evine vardığında misafir odasına gidiyor ve yatağın altından Ellie'nin kutusunu bir kez daha çıkarıyor. Kalemleri, rozetleri, yüzükleri ve saç tokalarını karıştırıyor. Ellie'nin diş fırçası, Ellie'nin saç fırçası, iç içe geçmiş lastik bantlar, anahtarlıklar ve yüz kremleri kutunun içinde. Ve çeşitli dudak nemlendiricileri. Üç tane. Biri papaya, biri mango, diğeryse tatlı kavun aromalı. Paltosunun cebinden Noelle'in bodrumundan aldığı karpuzlu dudak nemlendiricisini çıkarıp diğerlerinin yanına koyuyor.

Dördü bir set oluşturuyor.

OTUZ BİR

Evet, sana doğum kontrol hapı kullandığımı söylemiştim ama durum tam olarak böyle değildi. Dürüst olmak gerekirse, zaten çok yaşlı olduğumu düşünüyordum ve prezervatif kullanmayı bıraktıktan iki ay sonra hamile kalmayı beklemiyordum. O zamanlar bütün gazeteler otuz beşinci yaş gününden sonra yumurtalarının nasıl da kuruyup azaldığını bas bas bağıırıyordu. Âdetim geciktiğinde gerçekten, tamam dedim, menopoza girdim herhâlde. Ancak kot pantolonum biraz darlaşmaya başlayıncaya kontrol etmek aklıma geldi. Bu yüzden bir test aldım, küçük pembe çizgileri gördüm ve evimdeki tuvalette oturup ileri geri sallanarak biraz ağladım çünkü birdenbire anladım ki ben bebek istemiyordum. Aniden geri zekâlının teki olduğumu fark ettim. Anelik içgüdülerim olmayan ben, bebekleri korkutan bu suratla nasıl çocuk yetiştirebilirdim ki? Hem senin bunu isteyeceğini nereden bilecektim? Evet, o cümleleri kurmuşsun ama yine de nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç.

Ama sana söylediğimde sevindin. En azından *mut*suz değildin.

“Pekâlâ,” dedin, “bu bayağı sürpriz oldu.” Ve sonra sanki kendime satın aldığım ve dükkâna geri götürebileceğim bir

kolyeymiş gibi, “Bu bebeği istiyor musun?” dedin. Ben de, “Tabii ki istiyorum. O bizim,” dedim. Sen de tamam dercesine başını salladın. Hepsi bu. Ama ayrıca şunu da söyledin: “Senden benimle yaşamayı isteyemem, bunu biliyorsun değil mi?”

Bu beni üzdü ama belli etmedim. Sadece, “Tabii,” dedim. “Tabii ki farkındayım.” Sanki aksini hiç aklıma getirmemişim gibi. Doğruyu söylemek gerekirse bebekle tanışınca fikrinin değişeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden gerçekte ne düşündüğümü, yani tek başıma bir bebek yetiştiremeyeceğimi asla söylemedim.

İki âdet dönemini kaçırmıştım ama ne kadarlık olabileceğinden emin değildim. Muayeneye benimle geldin. O günü hatırlıyorum; güzel bir gündü. Bekleme odasında elimi tuttun. İkimiz de biraz sersemlemiştik, şüphesiz gerginlikten ama aynı zamanda heyecandan da sanırım. Hayatta bazen öyle günler olur hani. Yolda bir sapağa gelmiş gibi hissedersin, bavulların doludur, tedirginlik ve beklentilerle yeni bir yolculuğa çıktığını hissedersin. Gün tertemiz ve yepyeni geliyordu; önceki veya gelecek günlerle bağlantısı yoktu. Kendimi hiçbir insana o gün sana hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim, Floyd. Asla.

Ve sonra ekranda kurbağa yavrusuna benzer o yaratığı gördük. Elinin elimi sıktığını hissettim. Heyecanlandın, öyle olduğunu biliyorum. İçimde senin çocuğun, hayatımıza girecek ve senden nefret ettiğini asla söylemeyecek bir insan vardı. Yeniden başlama şansı. Her şeyi yoluna koymak için bir şans. O an mutluydun. Öyleydin Floyd. *Gerçekten öyleydin.*

Ama hiç ses yoktu. Herhangi bir gürültü. Daha önce hiç hamile kalmamıştım. Belki de kalbin henüz oluşmadığını düşündüm. Ya da belki kurbağa yavrusunu hayatta tutan benim kalp atışımdı. Bu büyüklükte bile (doktorun söylediğine göre on hafta sonra) bir kalp atışı olması gerektiğini bilmiyordum. *Nereden bilecektim?* Ama sen aleti karnımda gezdiren ve yüzündeki gülümseme solan doktora baktın ve “Bir sorun mu var?” dedin. O da, “Kalp atışı bulmakta biraz zorlanıyorum,” dedi.

BİR ANDA YOK OLDU

O zaman ben de anladım. Bir ses olması gerektiğini ama olmadığını anladım.

Elin elimden uzaklaştı.

İçini çektin.

Ve bu, üzüntü dolu bir iç çekiş değildi. Hayal kırıklığı bile taşı mıyordu. Sinirli bir iç çekmişti bu. *Bunu bile düzgün yapamadın, değil mi?* diyen bir iç çekiş.

Bu iç çekiş beni bebeğimi kaybetmekten bile daha çok öldürdü.

* * *

Ondan sonra bunun birbirimizden uzaklaşma şansımız olabileceğini, aramızda kırgınlık olmayacağını açıkça belirttin. Ama sen buna son verecek kadar iradeli değildin, ben de bundan faydalandım. Yapışıp kaldım, evet, bunu itiraf edeceğim. Hoş karşılandığım süre bitmiş olsa da kalmaya devam ettim. Tamen hamile kalmadan önceki hâlime döndüm. Seks istediğinde evine geldim. Hatta evimde tadilat sürerken birkaç aylığına evine taşındım. Beni gerçekten orada istemediğini biliyordum. “Ne kadar süreceğini söylediler mi?” diye soruyordun. “Ustalar belli bir tarih verdi mi?”

Bu yüzden aslında hiçbir şeyin değişmediğini biliyordum ve sırf rahmim bir zamanlar senin kurbağa yavruna ev sahipliği yaptı diye senin ve zamanının üzerinde bir hakkım varmış gibi davranmadım.

Bir yandan da korkunç çocuğun Sara-Jade vardı. Senden nefret ediyor, aynı derecede sana muhtaç davranıyor, kafanı karıştırıp seni üzüyor, sana vurup tükürüyor, sonra da işin varken yarım saat boyunca kucağından kalkmayı reddediyordu. Ve bir de beklenmedik bir hayatın kısa süreliğine dokunduğu, ölen bebeğimizin duyulmamış kalp atışlarının yankılandığı rahmim vardı. Tüm bunlara anlam veremiyordum.

Bana güvenilmeyeceği belli olduğundan kondomlara geri dönmüştün. Yani ikimizin bir bebeği olmayacaktı ve bunu kabul etmem gerekiyordu.

Bunu kabul etmek için gerçekten çok uğraştım, Floyd. Çok. İki yıl denedim. Kırk üç yaşına girdim. Sonra kırk dört. Ve sonra muhtemelen yumurtalarımın bittiğini düşünerek şansını denemeye başladın. Bir gece prezervatifler bitti ve “Boş ver, geri çekilirim,” dedin.

Eh, belli ki yeterince hızlı ya da erken çekilmemişsin ve her şey yeniden yaşandı. Âdetim gecikti. Test yaptım. İki pembe çizgi belirdi. Üç gün boyunca sanki bir dalganın tepesinde oturuyormuşum gibi hissettim; güneş yüzüme vuruyor, rüzgâr saçlarımda esiyor, melekler nereye gidersem arp çalıyordu. Bir muayene ayarladım ama bu sefer sana söylemedim. Sessiz odayı, sinirli iç çekişi, düşen eli kaldıramazdım. Ama ben kliniğe ulaşamadan bebek ölmüş ve içimden kopup gitmişti. Küçük bir kanama. Test yapmamış olsaydım yoğun bir âdet dönemi olduğunu düşünürdüm.

Randevuyu iptal ettim.

Sana ikinci kurbağa yavrusundan hiç bahsetmedim.

İşte o gün, Floyd, Ellie Mack’in evine ilk kez gittiğim gündü. Aynı gün bebeğin içimde öldü. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp arkadaşça bir tavırla, şımarık güzel bir kız ve çok tüylü bir kediyle bir odada oturmak zorunda kaldım. Etrafım aile hayatının gereçleriyle çevriliydi: fotoğraflar, tekmelenerek çıkarılmış ayakkabılar, ucuz kitaplar ve hepsinin Habitat’tan olduğu şüphe götürmez mobilyalar. Beyni kendisine büyük gelen ve zaten bilmesi gereken her şeyi bilen bu şımarık, güzel kıza ders vermem gerekiyordu. Oysa tek yapmak istediğim, *Bugün bir bebeğimi daha kaybettim!* diye ağlamaktı.

Ama yapmadım. Hayır. Üzerinde “Sakin Ol ve Mutfağımı Temizle” yazan bir kupadan annesinin o güzel çayını içtim. Prens Charles’ın bizzat yaptığı güzel çikolata parçacıklı biskü-

BİR ANDA YOK OLDU

vilerini yedim. Kızına iyi bir ders verdim. Otuz beş poundum için çok çalıştım.

O akşam Ellie Mack'in evinden çıktığımda kendimi sakin hissediyordum. Eve sekiz yüz metre yürüdüm. Havadaki buz damlalarının ellerimin üstünü acıttığı soğuk, keskin bir akşamdı. Karanlığın ve acının tadını çıkararak yavaş yavaş yürüdüm. Yürürken içimde bir kararlılığın oluştuğunu hissettim; her şeyin bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğuna, giden bebekle şımarık kızın arasında bir ilişki olduğuna, belki de bir şeyin diğerini dengelediğine dair bir kesinlik.

Eve geldim. Seni aramadım ya da beni arayıp aramadığını görmek için telefonuma bakmadım. Bir televizyon programı açıp ayak tırnaklarımı kestim. Bir kadeh şarap içtim. Uzun, upuzun bir banyo yaptım. Suyun bacaklarımın arasından akmasına, bebeğinin son izlerini de temizlemesine izin verdim.

Ve Ellie Mack adındaki kızı düşündüm; onun büyük beynini, mükemmel hatlarını, dikkatsizce topuz yaptığı bal rengi saçlarını, altına sıkıştırdığı çoraplı ayaklarını ve kazağının kollarıyla örttüğü zarif ellerini, kokusunu –elma, diş macunu, temiz saç ve genç kız– öğrenme isteğini, nezaketini, mükemmelliğini düşündüm. Çevresinde bir parıltı, bir ışık çemberi vardı sanki. Ailesine onlardan nefret ettiğini hiç söylemediğine emindim. Onlara asla tükürmediğine, onları çimdiklemediğine ya da yemeğini odanın diğer ucuna fırlatmadığına adım gibi emindim.

Çok ama çok sevimli, çok ama çok zekiydi.

İtiraf etmeliyim ki ona karşı tutumum takıntının biraz ötesine geçti.

OTUZ İKİ

O günün ilerleyen saatlerinde Laurel, annesi Ruby'yi ziyaret ediyor.

“Hâlâ buralarda mısın?” diye soruyor, çantasını yere koyup paltosunu çıkarırken.

Ruby cık cıklayıp iç çekiyor. “Ö-ö-ö-öyle görünüyor.”

Laurel gülümsüyor ve elini tutuyor. “Cuma günü doğum günü partisinde sana kadeh kaldırdık,” diyor. “Hepimiz seni çok özledik.”

Ruby, *Tabii kesin öyledir*, dercesine gözlerini deviriyor.

“Gerçekten özledik. Hem tahmin et ne oldu? Bonny'yle tanıştım!”

Ruby gözlerini kocaman açıyor ve parmak uçlarını ağızına götürüyor. “V-Vay canına!”

“Evet. Vay canına. Çok hoş biri. Öyle olacağını biliyordum. Sevimli.”

“Ş-ş-ş-şişman mı?”

Laurel gülüyor. “Hayır. Şişman değil. Sadece iri memeli.”

Ruby kızına da miras bıraktığı kendi düz memelerine bakıyor ve ikisi de gülüyor.

“E-e-erkek arkadaş? Herkes mutlu mu?”

“Evet!” Hissettiğinden daha olumlu bir tavırla yanıtlıyor. Annesi, kızını mutlu görmek için sefil varoluşunu elinden gelenin ötesine taşıdı ne de olsa. “Gerçekten mutluyum. Çok iyi gidiyor!”

Annesinin gözlerinden bir sorunun geçtiğini görüyor ve sohbeti hızla ilerletiyor. Onun sağlığını, iştahını, Ruby’nin bakımevine taşındığı gün Dubai’ye taşınan işe yaramaz kardeşinden bir haber alıp almadığını soruyor.

Laurel paltosunu giyerken annesi, “Seni bir daha görme-yeceğim,” diyor.

Laurel ona, gözlerinin içine bakıyor. Sonra eğilip annesini kollarının arasına alıyor, ağzını kulağına götürüyor ve “Haftaya görüşürüz, anne,” diyor. “Eğer görüşemezsek bil ki sen dünyadaki en iyi, en harika annesin ve bunca zaman hep yanımda olduğun için inanılmaz şanslıydım. Ayrıca sana tapıyorum. Hepimiz tapıyoruz. Bundan daha mükemmel olamazdın. Tamam mı?”

Annesinin başının kendisine doğru sallandığını, saçlarının yumuşak kabarıklığının bir nefes gibi yanağına değdiğini hissediyor. “Evet,” diyor annesi, “Evet. Evet. Evet.”

Laurel yanaklarındaki yaşları siliyor ve annesinden uzaklaşmadan önce gülümsüyor.

“Hoşça kal, anne,” diyor. “Seni seviyorum.”

“Be-be-ben de seni s-s-s-seviyorum.”

Laurel kapı eşiğinde bir an durup annesine bakıyor, onu ve dünyadaki varlığının benzersiz duygusunu özümsüyor. Daha sonra bir süreliğine otoparkta arabasının içinde oturuyor. Yaklaşık otuz saniye ağladıktan sonra kendine geliyor. Ölmeyi istemek ve ölmek genellikle birbiriyle ilgisizdir. Ama bu, annesinin ölmeyi istemesinden daha fazlası gibi. Sanki içinden gelen bir şey. Hani eski bir dostu düşünürsünüz de birkaç dakika sonra karşınıza çıkıverir, yaklaşan bir gök gürültüsünü daha sesini duymadan

LISA JEWELL

hissedersiniz ya da köpekler ölmek için evin kuytularına sığınır ya, onun gibi açıklanamayan bir yerden gelen çağrı bu da.

Laurel çantasından telefonunu çıkarıp bir süre bakıyor. Biriyle konuşmak istiyor. Onu herkesten daha iyi tanıyan biriyle. Neredeyse Paul'ü arayacak. Ama aramıyor.

OTUZ ÜÇ

Daha önce de kızlara çarpıldığım olmuştu. Eskiden çalıştığım lüks dergide kızlar vardı. Gösterişli, hem de ne biçim gösterişli kızlar. Gerçekten hepsinden nefret ediyordum. Ama aynı zamanda onlar için yanıp tutuşuyordum, özellikle de eğlenceli, arkadaş canlısı olanlar için. Kasıntı olanlar umurumda eğildi; onlar sadece benim daha güzel versiyonlarımdı. Oysa eğlenceli kızlar, tatlı kızlar, onlara kapıyı tuttuğumda bana teşekkür edenler ya da masraflarında bir sorun çıktığında bana komik surat ifadeleri yapanlar var ya, Tanrım, onları istiyordum. Cinsel anlamda değil elbette. Ama onlar gibi olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum; sokakta her şey yerli yerindeyken yürümenin, güneşin bal rengi saçlarında parlamasının, önlerinde kapıların açılmasının, erkeklerin dönüp bakmasının, partilerin tam onlar geldiğinde başlamasının...

Antisosyal kişiliğimi birçok yönden koruyordum. Görünmez olmak bana kendimi güvende hissettiriyordu. Kimsenin benden bir beklentisi yoktu ve on sekiz yıl boyunca ailemin evinde yaşadıktan sonra bir şey yapmamın ya da herhangi bir şey olmamın beklenmemesi özgürleştiriciydi. Yani bir nevi

bu duygum dengesizdi. Bir yandan o altın kızlar gibi olmak istiyordum. Öte yandan kendimi onlardan çok daha üstün hissediyordum.

Ve Ellie Mack muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en altın kızdı.

Üstelik âşıktı da. Theo adında bir oğlana. Onunla bir kez karşılaştım. O da altın sınıfına girerdi. Acayip tatlıydı ve güzellik sınırını aşan bir yakışıklılığı vardı. Elimi sıkmış, benimle doğru düzgün göz teması kurmuştu ve zekiydi, kafası zehir gibiydi. Kendimi şöyle düşünürken buldum: Bu iki muhabbet kuşunun yapabileceği bebekleri hayal etsene, *muhteşem* olmazlar mıydı?

Şimdi düşününce, her şeyin temelinde de bu olabilir.

Ama bu aynı zamanda senin hatandı, elini benden çeken ve sinirle iç çeken senin. Sen ve “*Senden benimle yaşamamı isteyemem, bunu biliyorsun değil mi?*” lafların. Sen ve kucağında oturan küçük kızın; bir kolunu boynuna dolamış, sanki o bir hayaletmiş ve onu öldüren benmişim gibi korku filmlerinden fırlamış gibi görünen o soluk gözleriyle bana bakan kızın.

O boş haftalarımın en önemli yıldızı Ellie Mack oldu. Ona hediyeler götürdüm. Muhteşem olduğunu söyledim. Ben hayatımdan küçük kesitler paylaştım, o da kendi hayatından küçük kesitler paylaştı. Annesi hoş bir kadındı. Benden hoşlandığını sanıyordum. Çayımı her hafta aynı kupayla ikram ediyordu. *Benim kupam* diye düşünmeye başlamıştım. Bisküviler her zaman ama her zaman iyiydi.

Ellie'nin evi bir tür koza gibiydi. Dışarısı karanlık, içerisi rahat; ben, Ellie, kedi, etraftaki ailesinin sesleri, çay, bisküviler, aramızdaki sayfalardaki sayıların güven verici sağlamlığı. Salı öğleden sonralarımızı seviyordum. O birkaç hafta boyunca kendimle aramda duran tek şey onlardı. Sanırım daha o zamanlar bile *kendimin*, çok fazla zaman geçirmemem gereken bir yer olduğunu biliyordum.

Ellie'yle birlikte, yeterlilik sınavlarına, zafere doğru giden trende olduğumuzu hayal ediyordum. Ağustos ayında kendimi elimde küçük bir şişe şampanya ve muhtemelen parlak bir balonla kapısının eşiğinde görebiliyordum. Kollarını boynuma dolardı, sevimli annesi arkamda durup yardımsever bir tavırla gülümseyerek bana sarılmak için sırasını bekler, teşekkür ve minnettarlık sözleri ederdi. *Ah, Noelle, sen olmasaydın bunu başaramazdık. İçeri gel, gel de birlikte kadeh kaldıralım.*

Derken o telefon görüşmesi geldi. Tatlı anne o kadar da tatlı değilmiş meğer. Tanrım, biliyor musun, şimdi ne dediğini zar zor hatırlıyorum. Aslında dinlemiyordum. Tek düşünebildiğim, *Hayır, hayır, hayır, salı günlerim olmaz, salı günlerim olmazdı.* Bu yüzden sert davrandım, büyük ihtimalle kaba olmaya yakındım. Ona bunun *çok uygunsuz* olduğunu söyledim. Ki hiç de öyle değildi. Lanet olası bir haksızlıktı. Lanet olası bir haksızlık.

Daha sonra telefonu düşürdüm ve yüksek sesle çığlık attım.

Ellie için yaptığım tüm güzel şeylere odaklandım. Ona aldığım hediyeler. Onun için bulup çıkış aldığım çalışma kâğıtları. Benim deyimimle *o bölgedeysek*, bazen dersimizin sonuna eklediğim on dakikalar... İçimdeki öfke kabarıp köpürdü.

Bu aşama bir iki hafta devam etti ve ardından nostalji aşamasına girdim. Salı öğleden sonralarını Ellie Mack'le geçirdiğimde her şeyin *daha iyi* olduğunu söyledim kendi kendime. Seninle ilişkim daha iyiydi, öğretmenliğim daha iyiydi, hayatım daha iyiydi. Ve düşündüm ki belki onu görebilirim, yüzünü görebilirim, belki o zaman yine eskisi gibi hissederdim.

Bundan sonra ne yaptığımı anlatacak bir ifade var. Ve bu ifade "gizlice takip etme". Ellie'nin okulunu biliyordum elbette; evimden çok uzakta değildi, bu yüzden sabah dokuzda ve üç buçukta onun gelip gidişini izlemek kolaydı. Oğlan kolunu onun omuzlarına atardı, ikisinden yayılan ısıltı o kadar parlak ve altın rengiydi ki nereye gittiklerini görebilmeleri bir

mucizeydi. Çekilen her gençlik aşkı filminin gerçek hayattaki zirvesiydiler âdeta.

Sonra yarıyıl tatili geldi ve artık onun nerede olacağını bilmiyordum. Bu yüzden biraz sinsilik yapmak zorunda kaldım. Zordu çünkü ben de diğer öğrencilerimle birlikte çalışıyordum ve seni de görüyor, uslu bir kız gibi senin cinsel ihtiyaçlarını karşılıyordum. Ama onun sık sık kütüphanede olduğunu, oraya giderken yolumdan geçtiğini ve sokağın köşesindeki kafenin penceresinde beklersem onu geçerken görebileceğimi fark ettim. Bu yüzden ders vermediğim zamanlarda orada, köşedeki kafede oturur, o altın rengi boyalı saçlardan oluşan şelaleyi gözlerdim. Ve biliyor musun, Floyd, yemin ederim tek istediğim buydu. Sadece onu görmek istiyordum.

Ama o gün nedense kendimi sandalyemden kalkarken buldum. Orada park etmiş iki arabanın arasında durup yolun karşısına geçmeyi bekliyordu. Sarı saçları arkadan toplanmış ve nasıl becerdiyse kapüşonunun içine ya da ceketinin yakasının altına saklanmıştı. Ve istedim ki... Yemin ederim, sadece beni görmesini, bir şekilde beni fark etmesini istedim. Ona yaklaştım ve karnıma inen bir yumruk gibiydi: *Tanrı aşkına, beni tanımadı.* İlk bir iki saniye. Hafızanın eski atlıkarıncalardaki bir kızak gibi yerine yerleşmesini izledim. Sonra tabii gülümsedi, nazikti. Ama artık çok geçti. Varlığımı doğrulamakta başarısız olmuştu.

Keşke bilseydi, Floyd. Bunu yapmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi belki o zaman bunların hiçbiri olmazdı. Belki Ellie Mack kütüphaneye gider, tüm yeterlilik sınavlarına girer, Theo'yla evlenir, hayatını yaşardı.

Ama ne yazık ki işler öyle ilerlemedi.

OTUZ DÖRT

Poppy, cuma akşamı Floyd ve Laurel için akşam yemeği servisi yapıyor. Mumları yakıyor, kumaş bir peçeteye sarılı şarap şişesini garson edasıyla tabanından tutarak dolduruyor. Onlarla yemek yemiyor çünkü bu, oyununu bozar. Sadece belli bir mesafede duruyor, yemekler arasında masayı temizliyor, yemeklerinin nasıl olduğunu soruyor. Laurel, kızın saçlarını normalde tercih ettiği daha resmî modellerden ziyade topuz yaptığını ve beline garson önlüğüne benzeyen bir mutfak havlusu bağladığını fark ediyor. Oldukça büyümüş görünüyor. Çok güzel. Ellie'ye her zamankinden daha çok benziyor. Laurel gözlerini ondan zar zor ayırabiliyor.

O gece Floyd'la sevişiyor.

Daha sonra onun kollarında yatarken, hatalı olduğu sonucuna varıyor. Her konuda yanılıyor. Dudak nemlendiricisinin hiçbir anlamı yok. Belki Noelle kendine meyveli dudak kremi almıştı. Belki de bütün evi meyveli dudak kremleriyle doluydu. Poppy'nin Ellie'ye benzemesinin hiçbir anlamı yoktu. İnsan insana benzerdi. Bu basit bir gerçektir. Ve belki SJ, Noelle'in düz karnını gerçekten görmemiş, kafasında uydurmuştu.

Hem bu adamın, o güzel kazakları ve nazik dokunuşlarıyla tam burada olan bu adamın, ona gülen surat emojiği gönderen ve onsuz yaşayamayan bu adamın, Ellie'nin ortadan kayboluşunda bir şekilde parmağı olmuş olsa neden Laurel'i hayatına davet etsin ki? Hiç mantıklı değil.

Adamın kolunun kıvrımında uykuya dalıyor, elleri onun-kilere dolanmışken kendini güvende hissediyor.

Gece yarısı onun, "Seni seviyorum, Laurel Mack," diye fısıldadığını duyduğunu sanıyor. "Seni çok seviyorum."

* * *

Ertesi sabah belirsizlik geri dönüyor. Yatak önce o kalkıyor ve evin her yeri tüm Viktorya dönemi evleri gibi gıcırdayıp tıkır-dıyor. Mutfak soğuk beyaz sabah ışığıyla dolu. Dün gecenin mumları ve fon müziği uzak bir hatıra. Hızla iki fincan kahve hazırlıyor ve onları yukarı, Floyd'un yatak odasının sıcak ko-zasına götürüyor.

"Bugün bir yere gitmem gerekiyor," diyor adam.

"Bir yere mi?" diyor Laurel. "Kulağa gizemli geliyor."

Floyd gülümseyerek onu kendine çekiyor. Yatakta yan yana oturuyorlar, ayakları ve bilekleri birbirine dolanmış. "Pek sayılmaz," diyor. "Mali müşavirimle buluşacağım."

"Cumartesi günü mü?"

Floyd omuz silkiyor. "Onu hep cumartesi günleri görüyorum. Nedenini ben de bilmiyorum. Ama sadece birkaç saat sürer. Acaba burada Poppy'nin yanında kalabilir misin diye merak ettim. Ben yokken?"

"Çok isterim," diyor ve kahvelerini içiyorlar. Yukarıdan Poppy'nin kalkma sesini duyuyorlar. Merdivendeki ayak seslerinin ardından yatak odasının kapısını çalınıyor. Laurel, Floyd'un sabahlığını göğüslerinin üzerine daha sıkı çekiyor ve Floyd, içeri girmesi için sesleniyor. Poppy koşup kendini ikisinin ara-

sına, seksten kavrulmuş çarşafların üzerine, Laurel'ın dün gece kavrayıp yüzünü gömdüğü yastıkların üzerine atıyor.

Poppy başını Floyd'un omzuna yaslıyor, sonra Laurel'ın elini bulup tutuyor. Laurel yetişkinlerin arzu yuvasında genç bir kızın elini tutarken kendini tuhaf bir şekilde hatalı, sütyensiz ve yıkanmamış hissediyor.

“Ben birazdan dışarı çıkacağım. Laurel seninle kalacak,” diyor Floyd.

“Yaşasın!” diyor Poppy. “Hadi bir yere gidelim.”

Şimdi yüzünü Laurel'ın omzuna bastırıyor. Laurel başını sallayıp gülümsüyor ve “Tamam, çok güzel olur,” diyor.

Ve bunu söylerken, küçükken tüm çocuklarına yaptığı gibi, Poppy'nin başının tepesine bir öpücük konduruyor.. Saç derisinde ve saçlarında onu zamanda geriye götüren bir koku var: Ellie'nin kokusu.

“Pasta yemeye gidelim,” diyor, aklına hemen bir kafe geliyor. “Çok eğleneceğiz.”

* * *

Kafe, Noelle'in sokağının köşesinde. Laurel perşembe günü geldiğinde fark etmişti orayı. Adı Köşe Kafe ve ezelden beri oradaymış gibi duruyor. Bir keresinde çocuklar çok küçükken yüzme dersi ya da dişçi ziyareti sonrasında onları çay içmeye oraya götürdüğünden emin.

Poppy pikan cevizi ve akçaağaçlı çörek istiyor. Laurel da granola bar alıyor. Bir demlik çayı paylaşıyorlar. Laurel, Poppy'ye endişeyle bakıyor. Floyd'dan habersiz kızından bu şekilde gizli bir anlaşma yapmasını isteyerek ilişkisinin sınırlarını korkunç derecede aştığının farkında ama sorulara yanıt bulma ihtiyacı, Floyd'a olan sadakat duygusundan daha ağır basıyor.

“Daha önce buraya geldin mi?” diyor Laurel.

Poppy büyük boy çay fincanının kenarından etrafına bakıyor. "Sanmam."

Laurel temkinli bir tavırla, "Yani eskiden o sokakta yaşıyordun ya?" diyor. Omzunun üzerinden işaret ediyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Annenle birlikte."

Poppy ona bakıyor. "Sen nereden biliyorsun?"

Laurel tereddütle gülümsüyor. "Bu çok uzun bir hikâye. Çöreğin nasıl?"

Poppy, "Tam anlamıyla muhteşem," diyor. "Biraz tadına bakmak ister misin?"

"Evet," diyor Laurel, "neden olmasın? Teşekkür ederim." Poppy'nin koparıp uzattığı parçayı alıyor. "Biliyor musun," diye dikkatle devam ediyor, "geçen gün oraya gittim." Noelle'in evine doğru başını sallıyor.

"Nereye?"

"Eskiden yaşadığın eve. Şeyle konuşmak için..." Parmak uçlarıyla çenesinin altına vuruyor ve düşünüyormuş gibi yapıyor. "... sanırım senin kuzenin oluyor."

"Kuzenim mi? Benim hiç kuzenim yok."

"Şey, aslında var. Hem de tonlarca. Çoğu İrlanda'da yaşıyor."

"Hayır, öyle bir şey yok." Meydan okurcasına Laurel'a bakıyor. "Emin ol, benim hiç kuzenim yok."

Laurel, "Bu kesinlikle doğru değil," diyor. "Annenin evinde, şurada ikisi yaşıyor mesela. Joshua ve Sam. İkisi de gerçekten çok genç. Joshua üniversitede tarih okuyor. Tatlı biri. Ondan hoşlanırsın."

Poppy ona dik dik bakıyor. "Sen neden onlarla konuşuyorsun?"

"Ah, acayip bir durum. Hayattaki büyük tesadüflerden biri. Meğerse..." Laurel derin bir nefes alıp kendini gülümsemeye zorluyor. "...ben anneni çok uzun zaman önce tanıyordum. Baban bana onun ortadan kaybolduğunu söylediğinde biraz

merak ettim. Ben de onu eski telefon numarasından aradım, bu sevimli çocuk telefona cevap verdi ve beni çaya davet etti. O da annenin nereye gittiğini bilmiyor. O dönene kadar eviyle ilgileniyor.”

Poppy ürperiyor. “Onun geri dönmesini istemiyorum.”

“Hayır,” diyor Laurel. “Hayır. İstemediğini biliyorum. Ama Joshua dedi ki,” gülümsemesini birkaç derece artırıyor, “senin yaşında başka bir kuzenin daha varmış. Adı Clara. Onun gerçekten komik ve zeki olduğunu söyledi. Tanısan ondan hoşlanacağını söyledi.”

“Clara?” diyor Poppy, gözleri parlayarak. “O benim kuzenim mi?”

“Görünüşe göre öyle,” diyor Laurel. “Hem ailesi de annenin biraz tuhaf olduğu konusunda seninle aynı fikirde. Ama görünüşe göre o küçükken ölen bir kız kardeşi varmış. Bu onu hafiften delirtmiş sanırım. Ama ailenin geri kalanı gerçekten normal gibi görünüyor.”

Poppy düşünceli bir tavırla tekrarlıyor: “Kız kardeşi mi ölmüş? Bu gerçekten üzücü.”

“Biliyorum,” diye yanıtlıyor Laurel. “Gerçekten çok üzücü.”

“Fakat berbat bir anne olmanın mazereti olamaz.”

“Doğru,” diye kabul ediyor Laurel. “Hiçbir bahanesi olamaz.”

Sonra sessizliğin çökmesine izin vererek Poppy’ye her şeyi özümseme şansı veriyor.

“Adının ne olduğunu söylemiştin?”

“Joshua.”

“Güzel bir isim.”

“Evet. Çok güzel bir isim.”

Bunu başka bir sessizlik takip ediyor. Laurel, yapmak üzere olduğu şey yüzünden kalbi hızla çarparken, granola barına dalmış gibi davranıyor. Bir süre sonra, “Numarasını aldım,” diyor. “Arayabilirim istersen? Buralarda mı diye? Gidip merhaba diyebiliriz?”

Poppy başını kaldırıp ona bakıyor ve “Sence babam bunu sorun eder mi?” diye soruyor.

“Bilmiyorum,” diye yanıtıyor. “Sence sorun eder mi?”

Poppy omuz silkiyor. “Edebilir. Ama gerçi...” Yüzünde hafif bir kararlılık beliriyor. “Ona söylemek zorunda değilim, öyle değil mi? O, yaptığı her şeyi bana anlatmıyor.”

“Babana yalan söylemenden sorumlu olmak istemiyorum, Poppy.”

“Ama yalan söylemiş olmayacağım ki, değil mi? Ona çay içmeye gittiğimizi söyleyeceğim. Ve bu doğru.”

“Evet. Bu doğru.”

“Ve *başka bir şey yaptın mı* diyecek hâli yok. Öyle değil mi?”

“Bu pek olası değil.”

“Hem orada olmayabilir bile. Kuzenim.”

“Doğru. Olmayabilir. Ama onu arayabilirim. Her ihtimale karşı. Bunu yapmamı ister misin?” Poppy evet anlamında bir kez başını sallıyor.

Laurel numarasına dokunup aramaya basıyor.

* * *

Poppy’nin adımları ön yola dönerken yavaşlıyor. “Belki de yapmamalıyız,” diyor.

“Mecbur değiliz. Vazgeçebiliriz.”

Ancak fikirlerini değiştirmelerine fırsat vermeden ön kapı açılıyor ve Joshua kapüşonlu bir üst ve kot pantolonla orada duruyor. Hemen arkalarındaysa floresan yeşili tişörtlü başka bir genç adam var ve ikisi de “Ah, aman Tanrım. Poppy! Poppy! İçeri gelin! Soğukta durmayın! Tanrım, bu küçük Poppy mi, vay canına!” ve buna benzer şeyler diyorlar. Poppy, kısaca Laurel’a dönüyor. Kadın ona cesaret verici bir tavırla gülümsüyor. İkisi de coşkulu bir konukseverlik ve keyif dalgasıyla evin içine sürükleniyorlar.

BİR ANDA YOK OLDU

Joshua, elleri ceplerinde, heyecanla kıpırdanarak gülümsüyor. “Demek sen Poppy’sin. Vay canına! Otur, Poppy. Sen de, Laurel. Otursanıza. Lütfen. Çay? Kahve? Ne alırsınız?”

Poppy ciddi bir tavırla oturuyor ve başını iki yana sallıyor. “Hayır, teşekkür ederim,” diyor. “Az önce çayla pasta yedik.” Sam ile Joshua birbirlerine bakıp ıslık çalıyorlar.

“Bir İngiliz kuzen! Nihayet İngiliz bir kuzenimiz oldu. Zaten bir tane Kanadalı, iki Amerikalı ve bir Alman kuzenimiz var. Şimdi nihayet İngiliz bir kuzenimiz de oldu. Vay canına. Ve sana bir bak. Sende büyükannemi görebiliyorum, acayip benziyorsun,” diyor Joshua.

Poppy hafifçe bunalmış bir hâlde gergince gülümsüyor.

“Yani burası eskiden senin evindi? Öyle mi?”

“Öyleymiş,” diye yanıtlıyor Poppy etrafına bakarak. “Hatırlayamıyorum.”

“Bir tur atmak ister misin? Ne dersin?”

Poppy tekrar Laurel’a bakıyor. Kadın başıyla onaylayınca Joshua ile Sam’i evin içinde takip ediyorlar. Poppy ilk başta alışılmadık derecede sessiz, endişeyle kapılara bakıyor.

Joshua sahanlığın üstündeki kapıyı itiyor, “Burası senin odan olmalı. Bak, duvar kâğıdı hâlâ duruyor.”

Poppy eşikte bir an duraksadıktan sonra içeri giriyor, gözlerini iri iri açıp ellerini duvar kâğıdının üzerinde gezdiriyor. Soluk gri renkte, üzerinde pembe tavşan ve yeşil kaplumbağa desenleri var ve yarış yapıyorlar. Kaplumbağaların hepsi ter bandı takmış, tavşanlarda da koşu ayakkabısı var.

“Bu duvar kâğıdını hatırlıyorum,” diyor nefes nefese. “Tavşanlar. Ve kaplumbağalar. Geceleri koştuklarını görürdüm. Onlara uzun uzun bakardım, sonra gözlerimi kapardım ve koşmaya başlardı. Yüzlercesi. Rüyalarımda. Hatırlıyorum. Gerçekten hatırlıyorum.”

Joshua, Laurel'a imalı bir bakış atarak, "Biraz daha görmek ister misin?" diyor. "Aşağıda başka bir oda var. Acaba onu da hatırlayacak mısın?"

Sessizce zemin kata, mutfaktan geçerek bodruma iniyorlar.

Poppy bir kez daha eşikte duruyor, parmak uçlarıyla kapının dışını tutuyor. Nefesi kesiliyor ve "Oraya girmek istemiyorum," diyor.

Joshua, "Ah, ama sorun değil," diyor. "Sadece bir oda."

"Ama... Ama..." Gözleri kocaman açılmış ve nefesi duyulabiliyor. "Oraya girmeme izin verilmiyor. Annem oraya asla girmememi söylerdi."

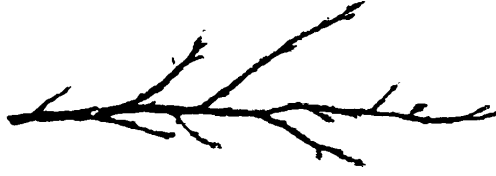
Laurel yavaşça omzuna dokunuyor. "Vay canına, bu ilginç bir anı. Sence neden öyleydi?"

"Bilmiyorum," diyor Poppy, belli belirsiz ağlamaklı bir sesle. "Bilmiyorum. Aşağıda bir canavar olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Büyük, korkunç bir canavar. Ama bu çok saçma, değil mi? Aşağıda canavar yoktu, değil mi?"

Laurel, "Evcil hayvanınız var mıydı?" diye soruyor. "Sen küçükken? Hamster aldığınızı hatırlıyor musun mesela?"

Poppy başını yavaşça iki yana sallıyor ve mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürüyor.

OTUZ BEŞ

Laurel, Noelle'in evini ziyaret ettikten sonra Poppy'yi eve götürüyor. Bir süre sessizce yürüyorlar. Laurel, Poppy'nin bu kadar sessiz olduğunu hiç görmemişti.

Bir kavşakta ışıkların değişmesini beklerken, "İyi misin?" diye soruyor.

"Hayır," diyor. "Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Neden öyle hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sadece daha önce hatırlamadığım şeyler hatırladım. Uzun zamandır onu düşünmediğim hâlde annemi düşündüm. Varlığını bilmediğim kuzenlerimle tanıştım. Biraz fazla geldi."

"Evet," diyor Laurel, elini Poppy'nin başına koyarak. "Evet. Eminim öyle olmuştur."

Laurel boğazındaki yumruyu yutkunarak uzaklaştırıyor. Odaklanmalı. Uçuk kaçık sonuçlara varamaz. Noelle'in bodrumundaki canavarın Ellie değil de yirmi ölü hamster olması çok daha muhtemel. Durumun böyle olduğunu varsaymalı ve ona göre kanıt bulmalı. Akli başında kalmalı.

Geri döndüklerinde Floyd evde. Poppy hemen kek ve çay hakkında gevezelik etmeye başlıyor ve ardından hızla odasına kayboluyor. Floyd ona başka bir şey soramasın diye.

Laurel, Floyd'un alışveriş torbalarını boşaltmasını izliyor. Bir an, poşet çay kutusunu yerleştirmek için yüksek bir rafa uzanırken, gömleği pantolonunun belinden kurtuluyor, soluk bir et parçası parlıyor ve Laurel, tıpkı geçen hafta Poppy'yle birlikte Nando's'ta hissettiği gibi, zamanda geriye döndüğünü hissediyor. Stroud Green'deki kendi mutfağına geri dönmüş sanki. Önünde Paul var. Aynı gömleği giyiyor, gömleği belinden bir anlığına kurtuluyor, adam poşet çayları dolaba yerleştirdikten sonra ona dönüyor. Gülümsüyor. Bir anlığına zihninde iki an birbirine karışıyor, iki adam birleşiyor.

Floyd, "İyi misin?" diye soruyor.

Laurel bu düşünceden kurtulmak için başını bir kez iki yana sallıyor. "Evet," diyor. "İyiyim. Sorun yok."

"Kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordun."

Olabildiğince geniş bir gülümseme takınıyor ama bunun hiç de geniş olmadığından şüpheleniyor. Poppy'yle Noelle'in evine yaptığı ziyaret hakkında bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor ama söyleyemiyor. Dolayısıyla ona sormak istediği soruların hiçbirini sormıyor –*Sara-Jade, Noelle sekiz aylık hamileyken onu karnı dümdüz gördüğünü iddia ediyor, biliyor muydun? Noelle'e ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun? Onu bulmak istemez misin? Her şeyin tuhaflığı hakkında kendine hiç soru sormuyor musun?*– çünkü o zaman onlarla ilgili her şey, Floyd ve Laurel'la ilgili her şey, çarktaki toprak bir çömlek gibi ezilip yeniden yapılacak. Oysa bu çok hoş bir çömlek, Laurel onun üzerinde çok çalıştı ve her şey onun tam olarak olduğu gibi kalmasına bağlı.

"Söylesene," diyor. Sohbeti yüz seksen derece çevirerek samimiyeti besleyen bir yere geri getiriyor. "Bana ilk evliliğinden bahsetmeye ne dersin? Nasıldı? Kate'le nasıl tanıştınız?"

BİR ANDA YOK OLDU

Adam beklediği gibi gülümsüyor ve ona bir otobüs durağında, her açıdan kendi seviyesini aşan güzel bir genç kızla ilgili bir hikâye anlatıyor; acayip patavatsız bir konuşma ve terk edilmiş bir otoparktaki sonradan çığrından çıkan bir partiye davet, neon ışıkları ve eğlence amaçlı uyuşturucularla dolu kayıp bir gece, dolunay, bir kürk manto. Ve bir noktada Laurel ayrıntılara kulak tıkayıp derinliklerinden sızan kıskançlık hissine, en azından kısa bir süreliğine de olsa sinsi huzursuzluk duygusunu bastıran, sorular sormasını engelleyen karanlık, kasvetli acıya odaklanıyor.

* * *

Laurel ertesi sabah evden çıkıyor. Floyd onu kalmaya ikna etmeye, pazar günü gastro-bar öğle yemekleri ve nehir kenarında yürüyüş önerileriyle baştan çıkarmaya çalışsa da aklı başka yerde. Kendini romantizme odaklanmaya zorlayacak hâlde değil; yalnız kalmalı.

Floyd'un sokağında yer olmadığı için önceki gün arabasını yan sokağa park etmişti. Oraya ulaşmak için ana caddeye geri dönmesi ve sonra tekrar sola dönmesi gerekiyor. Köşede, küçük Tesco şubesinin önünde duran bir adam takılıyor gözüne. Elindeki tasmada küçük siyah bir köpek var. Adam uzun boylu; Laurel yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ediyor. Kenarları kürk şeritli kapüşonlu bir parka, spor ayakkabılar ve koyu renk kot pantolon giyiyor. Son derece yakışıklı, havalı ve göz alıcı. Ancak Laurel ona baktığında gözüne çarpan şeyin yakışıklılığı olmadığını fark ediyor. Onu tanıdığını fark ediyor. Parçaların yerine oturması ve resmi tamamlaması biraz zaman alıyor ve sonra kafasına dank ediyor. Bu, Theo. Theo Goodman. Ellie'nin erkek arkadaşı.

Onu ekim ayında Ellie'nin cenazesinde kısa bir süreliğine görmüştü. Arkalarda bir yerde Ellie'nin eski okul arkadaşlarıyla

konusuyordu. Solgun ve kederli görünüyordu. O gün yanına gelmemesine, başsağlığı dilememesine, öylece kaybolup gitmesine şaşırdığını hatırlıyor.

Merhaba demek için karşıya geçse mi diye ikilemde kalıyor ama şu anda kafası havadan sudan konuşmayı kaldıramayacak. Yürümeye devam etmeye karar veriyor. Tam arkasını dönmek üzereyken elinde yiyecek dolu iki bez çanta tutan bir kadın Tesco'dan çıkıyor. Benzer bir parka giymiş, bol pantolonlu, siyah Ugg botlu, kafasında yeşil ponponlu bir bere ve yüzünde geniş bir gülümseme olan uzun boylu, sarışın bir kadın. Çantalarından birini Theo'ya uzatıyor ve onu gördüğüne çok sevinmiş gibi görünen küçük köpeği sevmek için duruyor. Daha sonra sevimli genç çift ve köpekleri yollarına devam ediyorlar. Ve Laurel az önce gördüklerini ancak o zaman gerçekten algılıyor.

Onu esas çarpan gülümsemeydi.

Hanna'nın gülümsemesini o kadar uzun süredir görmemişti ki neye benzediğini unutmuştu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

OTUZ ALTI

O Zaman

Noelle Donnelly'nin evi küçük ve düzenliydi. Ayrıca tıpkı kendi gibi kokuyordu.

Noelle koridorda, "Sana bir meyve suyu getireyim," dedi. "Sen git otur." Öndeki küçük odayı işaret etti.

Ellie kapıdan odaya baktı ve kibarca gülümsedi. "Kalmasam daha iyi," dedi. "Yapacak bir dünya işim var."

"Aa, yok canım," dedi Noelle. "İki dakika ayırabilirsin. Zaten şu kâğıdı bulup çıkarmam o kadar sürer. Sen oturup bir şeyler içersin. Portakal suyu mu yoksa mürver şurubu mu?"

Ellie gergince gülümsedi. Bir köşedeydi. "Mürver olsun," dedi. "Lütfen. Teşekkür ederim."

Noelle ona garip bir ifadeyle gülümsedi. "Tamam," dedi, "mürver şurubu. Elbette. Bir dakikaya dönerim. Sen otur."

Ellie oturma odasına doğru ilerledi ve kahverengi deri kanepenin en uzak köşesine tünedi. Saksı bitkileriyle tıka basa dolu odada toprak kokusuna eşlik eden hafif ekşi bir koku daha vardı. Şöminenin etrafındaki duvar çıplak tuğladandı ve şömine ocağı, sanki Noelle'in kendisi yapmış gibi görünen ku-

BİR ANDA YOK OLDU

rutulmuş çiçekler ve bazı kilden hayvanlarla doluydu. Yukarıda küre şeklinde kâğıttan avizeli bir ampul vardı ve pencereler, bir çitası eksik olan ahşap jaluzilerle kapatılmıştı, bu da kiraz çiçeklerinin ve güneş ışığının güven verici görüntüsünü içeri sızdırıyordu. Ellie panjurların aralığından baktı ve Noelle Donnelly'nin odasının ötesindeki dünyayı hayal etti.

“Buyur bakalım,” dedi Noelle, önüne bir bardak meyve suyu koyarak.

Meyve suyu güzel görünüyordu. Yeşil benekli, şeffaf, güzel bir bardağın içindeydi. Ellie susamıştı. Noelle, kızın bardağı kaldırıp içmeye başlamasını izledi. “Teşekkür ederim,” dedi Ellie, neredeyse tamamen boşalmış bardağı masaya bırakırken.

Noelle bardağa ve ardından Ellie'ye baktı. “Ah, tatlı kız, rica ederim. Şimdi sen bekle, ben de kâğıtları alıp hemen geri döneceğim.”

Odadan çıktı ve Ellie onun merdivenlerden yukarı çıkan ağır adımlarını duydu. Annesi olsa *yavru bir fil gibi* derdi.

Güm güm güm...

Noelle sahanlığa varmadan önce Ellie kendinden geçti.

* * *

Ellie bir ses duydu; minik bir tahta gıcirtısı gibi. Hareket eden bir sandalye. Sonra bir nefes duydu.

Noelle karanlıkta bir yerden, “Artık uyandın, değil mi?” dedi. “Şimdi dinle. Senden gerçekten özür dilemek istiyorum. Bu korkunç bir şey. Sana yaptığım şey çok korkunç. Gerçekten affedilemez. Ama umarım zamanla bunun nedenini anlarsın. Umarım anlarsın.”

Zamanla.

Ellie mücadele etti. Hiçbir uzvu hareket etmedi.

“Etkileri yakında geçecek. Ya da şey,” –Noelle güldü– “en azından umarım öyledir. İnternette üç ila on iki saat arası ya-

zıyordu. Sen de on iki saattir baygınsın. Yani.” Tekrar güldü. Ellie, *Saat akşam on bir*, diye düşündü: *Bu sabah ondan beri dışarıdayım. Annem.*

Gözleri ağırlığını kaybetmeye başlamıştı ve artık odanın bazı kısımlarını seçebiliyordu. Ahşap kaplı bir duvarın üst kısmındaki dar bir pencereden içeri giren ay ışığının serin parıltısı, bir perdenin arkasındaki girintide bir tuvalet ve lavabo, duvardaki boş raflar, küçük bir gardırop. Ve orada, kapalı bir kapının önünde Noelle Donnelly’nin silüeti. Bacak bacak üstüne atmış, elleri kucağında.

Ellie bir kez daha başını kaldırmayı denedi ve bu sefer onu bir veya iki milimetre hareket ettirmeyi başardı.

“Hah, işte böyle,” dedi Noelle. “Artık üstesinden geliyorsun. Bu harika. Burada bir süre daha seninle oturacağım, sonra sen doğrulduğunda sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Öğle ve akşam yemeğini kaçırdın, çok aç olmalısın. Ne istersin? Belki sadece bir sandviç? Biraz güzel jambonum var. Sana sandviç yapacağım.”

Daha sonra ayağa kalktı ve yatağın yanındaki masadan bir fincan aldı. “İşte.” Kıvrık bir pipeti Ellie’nin ağzına doğru tuttu. “Biraz su iç. Susuz kalmış olmalısın.”

Ellie pipeti ağzına aldı ve ılık suyun kuru havluya dönmüş diline ve kâğıt gibi olmuş damağına yayıldığını hissetti.

“Annem,” dedi çatlayan sesiyle, “annem.”

“Ah, şimdi annen için endişelenme. Muhtemelen senin bir yerlerde o oğlanla oynaştığını düşünüyordur. Çok güzel bir akşam. Tıpkı dün geceki gibi. Yaz havası, bilirsin. Hiç bitmesin isteyeceğin bir akşam.”

Ellie’nin kupkuru gırtlığından, “Hayır,” diye bir ses dö-küldü, “çok korkacak. Annem.”

Ve o zaman annesinin hep bahsettiği sevgiyi kalbine sap-lanan bir iğne gibi hissetti. “Kendin anne olana kadar seni ne çok sevdiğimi anlayamazsın.”

Ama şimdi bunu hissediyordu ve kalbindeki tüm acı annesi içindi; ağlayacağını, endişeleneceğini ve hayatının anlamının ondan kayıp gittiğini hissettiği annesi için. Dayanamıyordu. Gerçekten buna dayanamıyordu.

“Elbette korkmayacak. Aptal olma. Şimdi bakalım seni oturtabilecek miyiz? Parmaklarını hareket ettirebilir misin? Ayak parmaklarını? Kollarını? Ah, evet, aferin. Akıllı kız. Bu gerçekten harika.”

Sonra Noelle Donnelly’nin kolları beline dolandı ve onu yavaşça yataktan kaldırdı. Artık her şey biraz daha netleşmişti, yer seviyesinden daha alçak bir odada olduğunu, duvarların kirli altın rengi çamla kaplı olduğunu görebiliyordu.

“Neredeyim?”

“Bodrumda. Kulağa olduğundan daha tuhaf geldiğini biliyorum. Aslında burası benim misafir odam. Pek misafirim olduğundan değil. Ama eskiden tüm fazlalığımı burada saklıyordum, bilirsin, ıvır zıvır ama senin geleceğini bildiğim için iyice temizledim. Hepsini Kızıl Haç mağazasına götürdüm. Yani artık minimal durumdayız. Al bakalım.” Ellie’nin başının arkasındaki yastığı düzeltti. “Hepsi rahat. Gidip sana o sandviçi getireyim. Sen biraz dinlen. Ama kalkmaya çalışma. Biraz sersemlemiş olduğundan yataktan düşüp kendine zarar verebilirsin.”

Nazik bir hemşire gibi hoşgörülle gülümsedi. “Akıllı kız,” dedi elini Ellie’nin saçında gezdirirken. “Uslu kız.”

Sonra dönüp odadan çıktı.

Ellie bir kilidin yerine oturduğunu duydu. Sonra bir tane daha. Ve sonra bir tane daha.

* * *

Ellie sandviçini yemedi. Boş midesinin verdiği acıya rağmen hiç aç değildi. Noelle sessizce sandviçi alıp, “Ah, eminim sabah acıkırsın. O zaman tekrar deneriz, olur mu?” dedi.

Sonra sevgiyle Ellie'ye baktı. "Ah, senin burada olman ne büyük mutluluk, gerçekten öyle. Şimdi iyi uyu, sabah erkenden geleceğim ve seni dinç görmek istiyorum."

Ellie, Noelle'in arkasından, "Eve gitmek istiyorum!" diye bağırdı. "Gerçekten eve gitmeyi çok istiyorum!"

Noelle cevap vermedi. Üç kilit yerine oturdu. Oda karanlığa gömüldü.

OTUZ YEDİ

O Zaman

Güneş erken doğdu. Ellie, Noelle'in önceki gece oturduğu sandalyeyi alıp pencerenin karşısına çekti. Üzerine tırmandı ve kirli camdan baktı. Karmakarışık bir çalılık, krem boyalı bir tuğla duvar, yeşil yosunlu bir su borusu gördü. Yukarıya doğru baktığında kiraz çiçeği ağacının pembe bulutları ve mavi gökyüzü dışında bir şey görmüyordu. Burada herhangi birinin onu görebilmesinin tek yolunun onu aramaları olacağını hemen fark etti ve camdaki kire "imdat" ve "Ellie" kelimelerini yazdı. Bir saatten fazla bir süre sandalyenin üzerinde durdu, yüzünü cama bastırdı. Çünkü insanlar onu arıyor olmalıydı. Kesin öyleydi.

Kapının kilitlerinin açılma sesini duyunca sandalyeden aşağı atladı ve onu iki eliyle kavradı. Noelle'i yeşil polo yakalı bir tişört ve solmuş kot pantolonla görünce içini bir korku ve öfke dalgası kapladı. Sandalyeyi kaptığı gibi Noelle'e doğru salladı. Noelle'in kafasının yanından geçti ama Ellie onu doğru düzgün yaralayamadan önce Noelle sandalyeyi yakaladı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Sonra Ellie onun üzerine, sırtına atladı, kollarını

kadının boğazına dolayıp başını ahşap duvara vurmaya çalıştı. Ancak Noelle görüldüğünden daha güçlü olduğunu kanıtladı. Ellie'yi geriye doğru sürüp duvara yaslayarak ellerini kızın boğazına sardı. Nefesi kesilen Ellie'nin başı döndü, gözlerinin önünde yıldızlar uçtu. Tam kendini kaybedecekken Noelle onun yere düşmesine izin verdi.

Daha sonra Noelle, "Böyle şeyler yapamazsın," dedi ve Ellie'yi baş aşağı kanepeye bırakıp ayak bileklerini plastik bir iple birbirine bağladı. "Bu işte birlikteyiz, sen ve ben. Takım olarak çalışmalıyız. Seni bir suçlu gibi bağlamak zorunda kalmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Aklımda senin için güzellikler var, bunu daha hoş kılmak için yapmak istediğim bir sürü güzel şey var. Ama böyle davranırsan sana o ödülleri veremem."

Ellie ayak bileklerindeki kelepçelerle mücadele etti, ayaklarını yatağın ucuna vurdu. Kükreyip debeleniyordu. Noelle durup kollarını kavuşturmuş, başını yavaşça iki yana sallayarak onu izliyordu. "Ama böyle olmaz ki," dedi. "Bu işe yaramaz. Ne kadar uzun süre böyle davranırsan o kadar kötü olur ve o kadar uzun süre burada kalırsın."

Ellie bu sözler üzerine sustu. Demek ki bir son vardı. Noelle'in kafasında bir son vardı. Kasları yumuşadı ve nefesi düzene girdi.

"Akıllı kız," dedi Noelle. "Akıllı kız. Eğer günün geri kalanında böyle davranırsan sana ilk ödülünü getireceğim. Buna ne dersin?"

Ellie başıyla onayladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Ödül bir çikolataydı. Büyük bir tane. Ellie onu beş dakikada yedi.

* * *

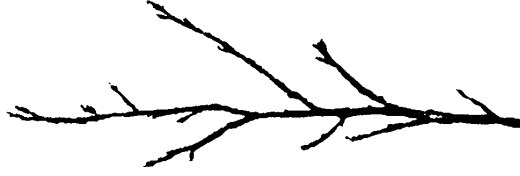
Ellie önceyi düşündü. Kızarmış ekmek ve reçel yediğini, kendisi için ayırdığı son tuzlu ve sirkeli cipsi yediği için Hanna'ya aptal dediğini düşündü. Çantasına kitaplarını, bir paket tuzlu cipsi ve bir muzı koyduğunu düşündü. Üşüttüğü için işe gitmeyen babasının üzerinde sabahlığıyla başını merdivenden aşağı uzatıp, "İstersen sonra matematiğin üzerinden birlikte geçeriz," dediğini düşündü. Ve babasına gülümseyerek, "Süper! Sonra görüşürüz!" dediğini.

Son bir kez arkasına dönüp bakmadan evden çıktığını düşündü.

Evini düşündü.

Ağladı.

OTUZ SEKİZ

O Zaman

Bir gece daha geçti. Cumartesi sabahıydı ve Ellie, yarın âdet döneminin başlayacağını hatırladı.

“Günaydın, tatlı kız,” dedi Noelle, kapıyı hızla arkasından kilitledi ve elleri belinde, öylece durup rahatsız edici bir gülümsemeyle Ellie’yi süzdü.

Ellie ayağa fırladı ve Noelle kollarını önünde çaprazlayarak hafifçe geri çekildi. “Şimdi,” dedi. “Tamam. Dün söylediklerimi unutma. Sorun çıkarmanı istemiyorum.”

Ellie, “Bir şey yapmayacağım,” dedi. “Sana bir şey söylemem gerekiyor. Önemli bir şey. Biraz havluya ihtiyacım olacak. Ya da onun gibi bir şeylere. Yarın reglim başlayacak.”

“Yarın mı?” Noelle gözlerini kıstı.

“Evet. Ve gerçekten çok yoğun geçiyor. Gerçekten yoğun. Bir sürü şeye ihtiyacım olacak.”

Noelle, sanki Ellie mahzeninde tutukluyken yoğun bir regl dönemi geçirmeyi bir şekilde kendisi kasıtlı olarak ayarlamış gibi cık cıklayıp içini çekti. “Tercih ettiğin bir marka var mı?”

“Hayır,” dedi Ellie, “ekstra emici olduğu sürece her şey işe yarar.”

“Tamam,” dedi. “Sana getireceğim. Sanırım yeni iç çamaşırına da ihtiyacın olacak. Deodorant. O tür şeyler.”

“Evet,” dedi Ellie. “Bu iyi olurdu.” Sonra yatağına ellerinin üstüne oturdu, Noelle’e baktı ve “Neden buradayım?” dedi.

Noelle gülümsedi. “Eh, şöyle ki,” dedi, “bir planım var. Muhteşem bir plan. Sadece birkaç şeyin yerine oturmasını bekliyorum.” Yerine oturan bir nesneyi taklit etti ve güldü. “O yüzden sabırlı ol, her şeyi öğreneceksin.” Konuşurken gözleri parlıyordu. Ellie onu ısırarak istedi.

“Haberlere çıktım mı?” diye sordu.

“Ah, öyle olduğunu tahmin ediyorum. Haberlere baktığım söylenemez.” Sanki dünyanın kayıp bir genç kızla ilgilenmesi çok saçmaymış gibi umursamaz bir tavırla omuz silkti.

“Her neyse, sanırım çarşıya gidip şu ihtiyaçlarını alsam iyi olur. Tanrım, beni iflas ettireceksin, küçük hanım. Gerçekten!”

Gitmek için döndü. Kolu çevirmeden önce Ellie’ye baktı ve “Sana çok güzel bir sürprizim var,” dedi. “Daha sonra. Gerçekten hoş bir sürpriz. Sadece bekle. *Beni* seveceksin.”

Gönül rahatlığıyla ayrıldı.

Ellie kapının arkasına baktı, üç kilidi dinledi, Noelle’in merdivenden çıkan bebek fili andıran ayak seslerini duydu. *Güm güm güm.*

Sandalyeyi pencerenin yanına götürdü ve ayaklarının ucunda dengede durarak üzerinde dikildi.

Ön kapının çarpılarak kapandığını duyana kadar bekledi ve sonra cama öyle sert vurmaya başladı ki elleri acıdı. Vurdu, vurdu ve çığlık attı, “İmdat, yardım edin, bana yardım edin!” Sonra odanın her iki tarafındaki duvarlara vurdu. Bu duvarlar onu kesinlikle komşulardan ayırıyor olmalıydı. Belki de biri şu anda bodrumlarında pil veya bir şişe şarap arıyor olabilirdi.

Ellie bir saatten uzun bir süre duvarlara ve cama vurdu. Noelle'in çarşıdan döndüğünü duyduğunda ellerinin yanları mosmor olmuştu.

* * *

“Hazır mısın?”

Ellie kilitli kapının ardından kendisini kaçırın kişinin sesini duyunca doğruldu.

“Evet,” diye yanıtladı.

“Yatakta mı oturuyorsun? Akıllı bir kız gibi?”

“Evet.”

“Tamam o hâlde! İçeri geliyorum ve aman Tanrım, sana çok güzel bir sürprizim var! Beni seveceksin!”

Ellie ellerinin üstüne oturdu ve nefesini tutarak kapıyı izledi.

“Ta-da!”

Ellie'nin neye baktığını tam olarak anlaması biraz zaman aldı. Alt tarafı pembe, üst kısmı beyaz, metal parmaklıkları ve bir sapı olan küçük bir plastik kutu. Noelle'in diğer elinde bir karton kutu vardı; sağlıklı gıda satan bir dükkândan salata almak için kullanabileceğiniz türden bir kutu.

Noelle plastik kutuyu odanın karşı tarafındaki masaya götürdü ve ardından karton kutuyla birlikte geri döndü. Yatakta Ellie'nin yanına oturdu ve kutunun kapağını açtığında aniden çiftlik kokusu, sıcak gübre ve nemli saman kokusu duyuldu. Noelle uzun parmaklarıyla samanı ayırarak, “Şu küçük yaratıklara bak,” dedi. “Şunlara bir baksana!”

Ve orada, Ellie'ye bakan, bal rengi kürklü, boncuk gibi gözleri olan, tedirginlikle seğiren, bıyıklı iki küçük hayvan vardı.

“Hamster!” dedi Noelle muzaffer bir edayla. “Baksana! Her zaman hamster istediğini söylemiştin! Hatırladın mı? Bunlar sana aldım. Şimdiye kadar gördüğün en sevimli küçük şeyler bunlar, değil mi? Şu tatlı küçük burunlarına bak. Baksana!”

Ellie başını onaylar gibi salladı. Nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Hamster istediğini söylememişti. Aslında hiçbir zaman hamster istemediğini söylemişti. Noelle'in neden hamster aldığını anlamamıştı.

“Bak,” dedi Noelle, kutuyu masanın üzerindeki kafese götürüp dikkatle kapının kilidini açarken. “Onları buraya koyalım. O kutunun içinde sıkışıp kalmaktan bıkmış olmalılar. Ve aman Tanrım, bunlar hiç de ucuz değil. Hayvanlar neredeyse ücretsiz ama tüm o ıvır zıvırları. Dünya kadar para tuttu.”

Kutudan bir tane hayvanı alıp dikkatle kafese koydu. Daha sonra da diğerini. “Şimdi onlara isim vermelisin, Ellie. Hadi. Gel de onlara bir bak ve güzel isimler bul. Gerçi dürüst olmak gerekirse birini diğerinden nasıl ayırt edeceğinden emin değilim. İkiz gibiler. Buraya gel, hadi.”

Ellie omuz silkti.

Noelle, “Ah, hadi gelsene, Ellie,” diye azarladı. “Pek heyecanlı görünmüyorsun. Onları görünce havalara uçacağını düşünmüştüm.”

“Sen bana bunu yaparken herhangi bir konuda heyecanlanmamı nasıl beklersin?”

Noelle onu soğuk gözlerle süzdü. “Ah, o kadar da kötü değil. Biliyor musun, Ellie, çok daha kötü olabilirdi. Bir erkek olabilirdim. Buraya durmadan sana bilmem ne yapmak için gelen terli bir adam olabilirdim. Seni bütün gün bağlı tutabilirdim. Ya da yatağımın altındaki bir kutuda. Tanrım, bir keresinde bununla ilgili bir kitap okumuştum. Evli bir çift. Yol kenarından bir kızı kaçırıyorlar ve yirmi yıl boyunca onu yatağının altında tutuyorlar. Yüce Tanrım. Düşünsene.” Yavaşça boğazını sıktı. “Hayır, burada iyi durumdasın, küçük hanım. Ve şimdi” –hamster kafesine döndü– “daha da iyi durumdasın. “Şimdi gel de bu küçük canavarlara isim verelim. Hadi gel.”

Sesi o melodik tınısını kaybetmişti, sert ve hareketsizdi.

Ellie kafesin içine, iki tüy yumağına baktı. Umurunda değildi. İsterse adlarına Bir ve İki desin. İsterse A ve B desin.

“Hadi. Kızlar için iki güzel isim, yoksa onları alıp tuvalete atacağım.”

Ellie nefesinin sıklaşıp teklediğini ve başının döndüğünü hissetti. Düşüncelerinin kafasının içinde dört dönmesine izin verdi, geçmişteki anlara daldı ve orada bulduğu şeyleri körü körüne yakaladı. Düşünceleri bir oyuncak bebek buldu. Pembe saçları, pötikareli bir elbisesi ve kocaman pembe kumaş çizmeleri vardı.

“Trudy,” dedi.

“Hah!” dedi Noelle, başını geriye atarak. “Bayıldım.”

Sonra anaokulunda bir kız vardı, çok ama çok güzeldi. Bütün kızlar onun etrafında toplanıp açık sarı saçlarına dokunmaya, onunla arkadaş olmaya çalışırdı. Yıllardır Ellie’nin aklına gelmemişti. Adı Amy’ydi.

“Amy,” dedi nefes nefese.

Noelle’in yüzü gülüyordu. “Ah, ah, bu *harika*. Trudy ve Amy. Mükemmel. Aferin kızıma! Sana ihtiyacın olan her şeyi, tüm samanları, oyuncakları, atıştırmalıkları alacağım. Görevin onları yetiştirmek olacak. Onları temiz tutman, sevmen ve beslemen gerekecek.” Güldü. “Biraz benim sana yaptığım gibi. Görüyor musun? Seni temiz tutuyorum ve besliyorum. Sen de onları temiz tut ve besle. Burada tatlı küçük bir ilgi çemberimiz var.”

Elini Ellie’nin başına koyup okşadı. “Ah canım,” dedi ve hızla elini çekti. “Burası biraz sertleşmiş. Sanırım şampuana ihtiyacın olacak.” İcini çekti. “Bende şu bağlantı zimbırtılarından olacaktı; hani musluğun ucuna taktığın, üzerinde küçük bir duş başlığı olan şeylerden. Bakalım bulabilecek miyim?”

“Farkındasın, değil mi, Noelle? Yeterlilik sınavlarımı kaçırıyorum.”

Noelle anlayışlı bir tavırla iç çekti. “Biliyorum, güzel kızım, biliyorum. Senin için çok kötü bir zamanlama ve bunun için üzgünüm. Ama biliyorsun, gelecek yıl da aynısı var.”

Gelecek yıl. Ellie bu fikre tutundu. Gelecek yıl kendini evde, yatağında bağdaş kurmuş, defterleri etrafına yayılmış hâlde, ailesinin sesleri duvarlarda ve zeminde süzülürken, güneş en sevdiği minderinin üzerindeki payetlerden yansırken gördü. Bir yaş daha büyük olacaktı. Ama evde olacaktı.

Noelle, “Biliyor musun,” diyordu, “bugün gazetelerde küçük bir haber gördüm. Senin hakkında. Ne diyorlar biliyor musun, Ellie?” Ellie’ye üzgün bir ifadeyle baktı. “Senin kaçtığını söylüyorlar. *Fazla başarılı* olduğun için sınavlarda başarısız olma ihtimaliyle baş edemediğini. Stresli olduğun için sinirsel bir çöküş yaşayıp evden kaçtığını söylüyorlar.”

Ellie, büyük bir öfke dalgasının, içinde nabız gibi attığını hissetti. Ve bunun ne anlama geldiğini düşününce öfke, midesine kaya gibi çöktü. Kimse onun Noelle Donnelly’yle Stroud Green Yolu’nda yürüdüğünü görmemişti. Hiç kimse Noelle Donnelly’yle ilgili ipuçlarını takip etmiyordu. Herkes saçma sapan teorilerle uğraşıyordu çünkü ellerinde başka bir şey yoktu. “Ama...” diye söze başladı. “Ama bu doğru değil! Sınavlarımdan keyif alıyordum. Onlar yüzünden stresli falan değildim!”

“Biliyorum hayatım, biliyorum. Ne kadar harika bir öğrenci olduğunu biliyorum. Ama belli ki insanlar seni benim tanıdığım kadar tanımıyor.”

“Kim demiş? Stresli olduğumu kim söylemiş?”

“Şey, annendi. Galiba yani. Evet. Annen demiş.”

Ellie göğsünün duvarlarında öfke, adaletsizlik hissi ve kederin biriktiğini hissetti. Annesi onun kaçacağını nasıl düşünebilirdi? Kendi annesi? Onu herkesten daha iyi tanıyan, herkesten daha çok seven annesi? Ondan nasıl böyle vazgeçebilmişti?

“Bu konuyu fazla düşünme, sevgili kızım. Sen sadece bu ikisine odaklan.” Hamster kafesini işaret etti. “Sevgili küçük Trudy ve Amy. Emin ol aklını her şeyden uzaklaştıracaklar.”

Noelle daha sonra duş aparatını bulmak için oradan ayrıldı. Adımları merdivenden yukarı doğru uzaklaşırken oda sessizliğe gömüldü. Bir an sonra sessizlik, hamster kafesinde dönen tekerleğin metalik, daimi gıcirtısıyla bozuldu. Ellie kendini yatağına atıp elleriyle kulaklarını kapadı.

OTUZ DOKUZ

Eh, kuşkusuz biraz plan yapmam gerekmişti. Önceden düşünmem gereken bazı şeyler vardı. Başlangıç olarak o odayı temizledim. Onun için güvenli olduğundan emin olmak zorundaydım; keskin nesneler falan olmamalıydı. Ona güzel meyve suları aldım çünkü nasıl bir aile olduklarını biliyordum, her şeyi organik falan tüketenlerdendi. Güzel bir şey bekleyeceğini biliyordum yoksa muhtemelen sadece bir yudum alıp bardağı bırakırdı. Tıpkı senin Sara-Jade gibi. Müşkülpesent nesil. Ben de onun için güzel bir mürver çiçeği şurubu aldım. Sonra elbette ilaçlar vardı; bu çocuk oynacağıydı. Daha önce bana uyku ilacı reçete edilmişti, sadece aile hekimime gidip korkunç görünmeli, uykusuzluktan şikâyet etmeliydim. Dr. Khan sağ olsun.

Yani, biliyorsun, bir hazırlık aşaması oldu. Ama açıkçası, geriye dönüp baktığımda bunu yaptığımı pek inanamıyorum; neler yapabileceğime. Özellikle şiddet kısmı. Aman Tanrım, şiddet! O zavallı kızı boğazladım, ellerimi boğazına götürüp sıktım, sıktım. Sonuçta ölebilirdi de!

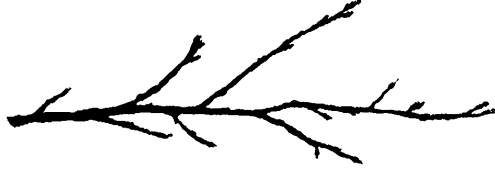
Ama genel olarak, zaman geçtikçe sanırım iyi anlaştık. En azından bir takım olduğumuzu, onu incitmek istemediğimi, benimle güvende olduğunu anladıktan sonra.

Hem ona bu hayvanları vermek ustaca bir işti bence. Aman Tanrım, o hayvanları ne kadar da severdi. Varlıkları ona bir amaç verdi. Odaklanılacak bir şey. Onlara karşı çok nazikti, anaç ve şefkatliydi, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Onu izlemek yüreğimi ısıttı. İlk olanlara ne deniyordu? Hatırlayamıyorum. Ama aslında ikisinin de dişi olmadığı ortaya çıktı. Hayır, değildiler. Sonradan o kadar çoğaldılar, o kadar çoğaldılar ki hepsini takip etmek imkânsız oldu. Ama o, isimlerini biliyordu. Kafesler onlarla doluyken bile. Her birinin ismini biliyordu. Öyle de harikaydı. Ona takıntım boşa değilmiş, değil mi? Yaptığım şeyi yapmam boşa değil...

Ve evet, *açıkça* ne yaptığımı biliyordum. Elbette daha büyük bir resim vardı. Elbette vardı. Gerçekten cüretkâr bir planım vardı.

Ve aman Tanrım, eğer bunu başaramazsam ne olurdu?

KIRK

O Zaman

Günler bütünlüğünü kaybetmişti artık, ortası, sınırı belirsizdi. Başlangıçta zamanın geçtiğinin farkındaydı, geçen saatlerin ve günlerin şeklini açıkça hissetmişti. Cuma, cuma gibi gelmişti. Cumartesi cumartesi gibi. Pazartesi, tarih ve İspanyolca sınavlarına gireceği gün gibi gelmişti. Salı ilk matematik sınavını vermesi gereken gündü. Hafta sonu gelip geçmişti ve Ellie zaman kavramını hâlâ elinde tutuyordu. Gelecek pazartesiydi. On bir gündür oradaydı. Sonra on iki gün oldu. Sonra on üç. On altıncı doğum günüydü. Noelle'e söylemedi.

Ancak on dört gün sonra saymayı unuttu. Noelle'e, "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

Noelle de, "Cuma," dedi.

"Ayın kaçı?"

"Onu. Galiba. Gerçi dokuzu da olabilir. Ve perşembe gününde olabiliriz. Ben ve sersem, bulanık kafam."

O zaman her şey ondan uzaklaştı, zaman haritasındaki çivisi geri dönülemez biçimde kayboldu.

* * *

Noelle ona hâlâ hediyeler getiriyordu. Meyve pastilleri. Üzeri şekerli donutlar. Hayvan şeklinde bir paket minik silgi. Parıltılı ruj.

Hamsterlar için de eşyalar getiriyordu. Poşetler dolusu saman, küçük oyuncaklar, çiğneme zımbırtıları ve bisküviler. Onlara “Bebekler” diyordu. “Bebekler bugün nasıl?” Sonra bir tanesini kafesinden çıkarıp avucuna alıyor, minik kafatasını parmak ucuyla okşuyor, öpücük sesleri çıkarıp, “Ah, sen gördüğüm en tatlı şeysin,” diyerek ona övgüler yağdırıyordu.

Ama Noelle Donnelly, Ellie’ye neden orada olduğunu veya ne zaman gideceğini söylemiyordu. Yine de ümit veriyor, takılıyor, o *muhteşem planından*, her şeyin nasıl harika olacağından bahsediyordu. *Hele bir bekle de gör.*

Ellie, karnının derinliklerinde, annesinin yaşadığı o yerde, iyileşmemiş bir yara taşıyordu hâlâ.

Sürekli annesini evde yalnız başına, kızının eşyalarına dokunurken, yüzünü onun yastığına bastırarak uzanırken hayal ediyordu. İfadesiz yüzü ve boş arabasıyla bir süpermarkette ne yaptığını bilmez hâlde daireler çizip *Neden, neden, neden benim mükemmel kızım gidip bizi bıraktı?* diye düşünüyordu belki de. Çünkü Laurel, kızının onun gözünde ne kadar eşsiz olduğunu her zaman açıkça belli etmişti.

Sinir bozucu ablası Hanna da gözlerinin önüne geliyordu. Her zaman ondan rol çalmaya çalışan, ciddi olmadığı sivri yorumlarla Ellie’nin ışığına gölge düşürmeye çalışan Hanna. Artık Ellie de yoktu, çocukça sidik yarışına girecek kimsesi kalmayınca nasıl hissediyordu acaba? Canı yanıyordu muhakkak. Kendini suçlayacaktı. Ellie bu evin duvarlarından geçip kendi evine ulaşmak, kollarını ablasının bedenine dolamak, ona sımsıkı sarılıp *Beni sevdiğini biliyorum. Çok iyi biliyorum. Lütfen kendini suçlama*, demek istiyordu.

Peki babası? Babasını düşünemiyordu. Ne zaman aklına gelse onu bornozu ve yataktan kalkınca dağılmış saçlarıyla görüyordu. Sabah sakallarının yumuşaklığını, çıplak ayaklarını, mutfaktaki raftan kahve demliğini almak için uzanan elini görüyordu. Babası artık onun aklında bu şekilde yer ediyordu; bornozuyla kehribar bir kabirde mahsur hâlde. Ve Jake. Jake'i özgür bir ruh olarak görüyordu. Onu çocukluğunda bahçede futbol oynarken, üstüne büyük gelen ceketle okula giderken, çelimsiz omuzlarına asılı ağır bir okul çantasıyla, ilerideki arkadaşlarını görünce hızlanırken görüyordu.

Tutsaklığının o ilk günlerinde Theo'yu bu kadar az düşünmesi Ellie için şaşırtıcıydı. Noelle onu oraya kapatmadan önce, yaşadığı her günün neredeyse her ânında onu düşünürdü. Ama artık ailesi ön plandaydı. Theo'yu özlüyordu ama ailesine ihtiyacı vardı. Onlara kavuşmak için can atıyordu. Ellerini karnına bastırarak bacaklarını göğsüne çekti ve onlar için ağladı.

Ellie'nin günleri yirmi dört saatten uzundu. Her saatin kendisi yirmi dört saatmış gibi geliyordu. Her dakika yarım saat gibi geliyordu. Yılın bu zamanında karanlık geç çöküyor, güneş erken doğuyordu ve aradaki zaman, altüst olmuş yatak çarşafı ve terden sıırılsıklam olan yastıklar arasında, şiddetli bir rüya ve kâbus girdabında geçiyordu.

Bir sabah Noelle kahvaltısını getirmeye geldiğinde ona, "Eve gitmek istiyorum," dedi Ellie.

"Biliyorum. Biliyorum tabii." Noelle, Ellie'nin omzunu sıktı. "Tüm bunlar için üzgünüm. Gerçekten. Bunu senin için elimden geldiğince güzel hâle getirmeye çalışıyorum. Görüyorsun değil mi, gösterdiğim çabayı görebiliyorsun? Harcadığım parayı? Senin ihtiyaçlarını karşılamak için kendimden kısıyorum."

"Ama eve gitmeme izin verersen, benim için para harcamak zorunda kalmazsın. Bir yere gidersin ve ne yaptığını asla kimseye söylemem. Evime kavuştuğum için öyle mutlu olurum ki başka şeyi gözüm görmez. Polise asla söylemem, gerçekten..."

Ve sonra *çaat!*

Noelle elinin tersiyle Ellie'nin yanağına sert ve keskin bir tokat attı.

"Yeter," dedi sakın ve sert bir sesle. "Yeter. Ben söyleyene kadar eve gitmek yok. Eve gitme lafını bırakmalısın. Anlıyor musun?"

Ellie elinin tersini yanağına götürdü ve serin tenini Noelle'in eklemelerinin alev alev yaktığı yerde gezdirdi. Başını onaylar gibi salladı.

"Uslu kız."

* * *

O gece Noelle dışarı çıkmıştı, Ellie karanlıkta uyandı. Bodrum katındaki merdivenden gelen ağır ayak sesleriyle kafası karışmıştı.

"Ah, seni uyandırdım mı?"

Noelle odadaydı. Kapıyı arkasından kapatıp kilitlemeden önce kapı aralığında hafifçe sallandı.

Ellie doğrulup hızla çarpan kalbini tuttu. Noelle tuhaf görünüyordu. Aşırı makyaj yapmıştı ama bir kısmı silinmişti. Bir gözünde diğerine göre daha fazla far vardı. Elmacık kemiğinin yanında siyah bir leke gördü. Üstelik çok şık giyinmişti: Parlak siyah bir bluz, üzerine oturan siyah bir pantolon ve topuklu ayakkabılar. Bir kulak memesinde tek bir altın halka vardı.

"Üzgünüm," dedi Ellie'ye doğru yaklaşarak. "Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmedim. Biraz içtim ve bilirsin, insan kafası iyiyken zamanın nasıl akıp gittiğini anlayamıyor."

Ellie başını iki yana salladı.

"Doğru," dedi Noelle, Ellie'nin yatağının kenarına oturarak. "Nereden bileceksin? Sen daha küçük bir kızsın."

Gülümsedi. Ellie kadının dişlerinde siyahımsı bir leke gördü.

"Eee," dedi Noelle. "Nereye gittiğimi sormayacak mısın?" Ellie omuz silkti.

“Erkek arkadaşımın evine gittim,” dedi. “Sana bir erkek arkadaşım olduğunu söylemiş miydim?”

“Hayır.”

“Eminim inanamıyorsundur, değil mi? Sıkıcı yaşlı öğretmen Noelle’in bir erkek arkadaşı var. Tabii, o senin oğlanla kıyaslanamaz. Herhâlde yani. Ama o benim için bir tanrı. Tanıştığım en zeki insan. Bende ne bulduğuna dair hiçbir fikrim yok elbette.”

Noelle’in, yanağına attığı tokadı düşünerek onu hoş tutmaya çalışan Ellie, “Bu gece çok hoş görünüyorsun,” dedi.

Noelle ona baktı. “Ah, seni tatlı şey. Hiç de hoş falan değilim. Ama teşekkür ederim.”

Ellie gergin bir tavırla gülümsedi.

“Her neyse, senin akşamın nasıl geçti?”

Ellie omuz silkti ve “İyi,” dedi.

Noelle daha sonra odaya bakarak iç çekti. “Belki sana bir televizyon ve DVD oynatıcı ayarlayabilirim diye düşünüyordum. Bugünlerde o küçük hepsi bir arada şeyler neredeyse bedava. Bu, bir süreliğine daha az ödül anlamına gelebilir. Ama saatlerce bu dört duvara bakmaktan daha iyi. Ne düşünüyorsun?”

Ellie gözlerini kırptırdı. Bir DVD oynatıcı. Filmler. Belgeseller. “Evet, lütfen, teşekkür ederim, evet.”

“Belki bazı kitaplar da? Okumak için biraz kitap ister misin?”

“Evet. İsterim. Kitap okumayı çok isterim.”

Noelle ona sevgiyle gülümsedi. “O zaman kitap alırsın,” dedi. “Kızıl Haç mağazasından alacağım. Ve birkaç da DVD. Burayı senin için güzelleştireceğiz. Evin kadar güzel hâle getireceğiz.”

Daha sonra ayağa kalktı ve Ellie’ye baktı. “Artık her şey bir düzene oturuyor,” dedi. “Bunu hissedebiliyorum. Hepsi bir araya geliyor. Sadece bekle.”

Ellie onun anahtarı kilitte beceriksizce döndürmesini izledi. Bir anlık zayıflık hissetti. Ona pusu kurma fikrini kafasında evirip çevirdi. Kendini onun üzerine atsa, sarhoş, dağınık mak-

yajlı yüzünü bir, iki, üç kez duvara çarpsa, anahtarı ondan alsa, sertçe kilide sokup döndürse, kapı açılrsa, koşsa, koşsa, koşsa... Ancak bu düşünce kafasında gezinirken kapı açıldı ve Noelle Donnelly oradan geçip kapıyı arkasından çarparak kapattı ve sonra öylece gitti.

“Anneciğim,” diye fısıldadı Ellie avuçlarına. “Anneciğim.”

* * *

Ellie ertesi gece ne olduğunu asla bilemeyecekti. Daha sonra yaşananlar yüzünden tahmin edebiliyordu ama gerçekleri, ayrıntıları yalnızca tek bir kişi biliyordu ve o da asla söylemeyecekti.

Noelle saat altıda akşam yemeğiyle aşağıya indi. Tabakta tavuk kroket, patates kızartması, yanında da yalapşap konmuş bir kaşık dolusu karışık bezelye ve mısır vardı. Tepsinin üzerine büyük bir kremalı çörek, küçük bir kâse jelibon ve içinde bir dilim limon bulunan bir bardak kola yerleştirilmişti. Noelle onun yemeklerini sanki beş yaşında birine hazırlarmış gibi yapıyordu. Ellie biraz suşi ya da yoldaki lüks Çin restoranından biraz sarımsaklı karides ve pilav için neler vermezdi?

Noelle o akşam bir süre orada kaldı. Ellie’ye yeni bir kitap ve güzel bir şampuan getirmişti. Neşeli bir ruh hâli içinde görünüyordu.

“Akşam yemeği nasıl?” diye sordu.

“Çok güzel, teşekkür ederim.”

“Çok şanslısın,” dedi. “Bu yaşta ne kadar yersen ye, bir gram bile kilo almazsın.”

“Ama sen çok zayıfsın.”

“Evet, ama bunun nedeni çok az yemek yemem. Kırk yaşına geldiğimde, ah,” –ağzını yuvarlak yaptı– “bu ne büyük bir şoktu. Benim için artık kremalı çörek yoktu. Ve yaşlandıkça durum daha da kötüleşiyor. Bu gidişle elli yaşına geldiğimde sadece su ve havayla yaşıyor olacağım.”

“Kaç yaşındasın?”

“Çok yaşlı,” dedi. “Çok çok yaşlı. Kırk beş yaşındayım. Kulağa ne kadar aptalca gelen bir yaş bu.”

“O kadar yaşlı değilsin.”

“Peki, bunu söylediğin için çok tatlısın ama yine de o kadar yaşlıyım. Özellikle de bazı konularda.”

Ellie başıyla onayladı. Bazı konulardan kastının ne olduğunu bilmiyordu ve kesinlikle sormayacaktı.

“Yani, yanımda yemek pişireceğim bir gencin olması büyük mutluluk. Marketlerdeki tüm nefis şeyleri sadece seyretmek yerine satın alabiliyorum artık.” Gülümsedi ve Ellie’nin ruhunu ürperten o minik dişler göründü.

Sadece o kadardı.

Noelle Donnelly’nin görüntüsü bulanıklaşmaya ve titremeye başladı, odanın duvarları siyaha döndü ve eriyip diğer şeylere karıştı. Kısa bir an için karanlıklar denizinde sadece Noelle’in gece gökyüzündeki bir UFO’ya benzeyen dişleri asılı kaldı.

Ve sonrasında sabah oldu. Her şey normal gibi görünse de Ellie normal olmadığını, bir şeyler yaşandığını biliyordu.

KIRK BİR

O Zaman

Yaz yavaş yavaş sona erdi ve hiçbir şey değişmedi. Geceler uzadı; sıcaklık beş derece düştü. Noelle, Ellie'ye polar astarlı bir kapüşonlu ve sıcak tutan bir pijama aldı. Bodrum penceresinin etrafındaki yapraklar hâlâ yeşildi. Ellie'nin tahminine göre eylül ayıydı. Ekim başı da olabilirdi. Noelle ona söylemezdi.

“Ah tatlı kızım, bilmene gerek yok. Bilmenin sana faydası olmayacak. Hem de hiç.”

Ve sonra bir sabah Ellie yatağında yatarken çok tuhaf bir şey hissetti. Sanki yatağının altında yaşayan biri onu arkadan dürtmüş gibi, orta kısmından bir *pop* sesi gibi küçük bir titreşim. Korkunç bir an Ellie, bir hamster'ın üzerine yattığını sandı ve kontrol etmek için hemen ayağa fırladı. Ama hayır, hiçbir şey yoktu.

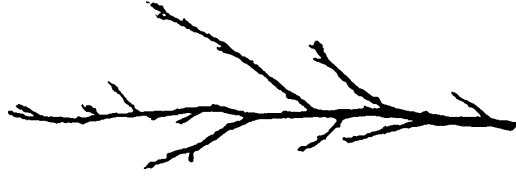
Yatağın kenarına dikkatlice oturdu ve bu hissin geri gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi. Ama gelmedi, o da tekrar yatağa uzandı. Yatarken tekrar aynı şey oldu. Bu sefer yerini anladı. Bu, onun içinden geliyordu. Karnında baloncuklar patlıyordu sanki. Baloncukları durdurmak için karnını ovuşturup

BİR ANDA YOK OLDU

durdu. Sonunda baloncuklar dağıldı ve bedeninin içi şaşırtıcı şeyler yapmayı bıraktı. Aynı günün akşamı, Ellie bu olağan dışı hissi, işgal edildiği ve artık yalnız olmadığı duygusunu tamamen unutmuştu.

KIRK İKİ

Bebeğin rahme düştüğü o geceyi hatırlıyor olabilirsin. Saten bluzum ve topuklu ayakkabılarımla iki dirhem bir çekirdek giyinip sana gelmiştim. İki şişe kırmızı şarap içip üç kez seks yapmıştık.

Bunun uzun vadeli bir proje olacağını düşünmüştüm. Dondurucuda bekleyen başka plastik kaplarım daha vardı, öyle söyleyeyim. Ama onlara ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Birkaç aydır Ellie'nin ovülasyon çizelgesini çıkarıyordum, pedleri ve tamponları günlük olarak veriyordum, böylece tam olarak ne zaman ve ne kadar kanadığını bilecektim. Ve ilkinde hedefi tam on ikiden vurduğum. Tamponları ve havluları hazır edip Ellie'nin benden bunları istemesini bekledim. Ama iki hafta geçti, sonra üç hafta ve ardından dört hafta. Sonra her sabah midesi bulanmaya başladı ve o zaman emin oldum.

Sana bebekten bahsetmeden önce Ellie'nin dört ya da beş aylık olmasını bekledim. Hile süresi mümkün olduğu kadar kısa olsun diye bunu mümkün olduğu kadar erteledim çünkü tabii ki eğer senin bebeğin olacaksa o zaman hamile olduğumu düşünmen gerekirdi. Hamile olduğumu düşünmen için

BİR ANDA YOK OLDU

de hamile görünmem gerekiyordu. Ve eğer hamile numarası yapacaksam bu, seks hayatımızın sonu olacaktı. Ben de sana doktorun plasentanın aşağıda olduğunu söylediğini ve bu nedenle gebelik boyunca seksi yasakladığını söyledim. Sonuç olarak seks yapmadık ama muhtemelen hatırladığın gibi başka birçok şey yaptık çünkü elbette seni elimde tutmak zorundaydım, buna her zamankinden de çok mecburdum.

Muayeneye tek başıma gittiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? “Ah, eğer bebek tekrar giderse buna dayanamam. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmaya dayanamam.” Bu konuda çok tatlıydın ama kalbinin aynı fikirde olmadığını söyleyebilirim. Seks olmadan, benimle aynı yatağı paylaşmanın mahremiyeti olmadan, ellerini vücudumda dolaştırmadan, paylaşılan şarap şişeleri ve cumartesi sabahı uzanmaları olmadan, hayatında gerçekten yerim olmadığını söyleyebilirim. Bebek çok da umurunda değildi. Anlayabiliyordum. Bir bakıma, bebeği bir teselli ödülü olarak alıp onunla birlikte bir yerlere kaybolmamı umduğunu hissettim. Tıpkı beceriksiz bir aslanın, avından kopardığı deri parçasıyla birlikte kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gizlice kaçması gibi. Birbirimize hiç çok yakın olmamıştık. Diğer insanların yakınlık anlayışına göre yani. Bunca yıldır bizi bir arada tutan azıcık şey de tuğlaların arasındaki harç gibi uflanmaya başlamıştı. Birbirimizden gevşeyerek koptuğumuzu hissedebiliyordum ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Tek umudum, bebek doğduğunda ona âşık olman, onsuz yaşayamayacak hâle gelmen ve birbirimize ayrılmaz bir şekilde bağlanmamızdı. Sonsuza kadar.

KIRK ÜÇ

O Zaman

Karnı bir uzay gemisi kadar gergindi, mavimsi damarlarla kaplıydı ve uzun, kahverengi bir çizgiyle bölünmüştü. Bazen kâğıt kadar ince derisine bastıran küçük bir ayağın, dirseklerin ve dizlerin canlı hatlarını görebiliyordu. Hatta bir keresinde bir kulağın narin gölgesini bile görmüştü. İçindeki kişi yuvarlanıp duruyor, dans ediyor, tekmeliyordu. İçindeki kişi akciğerlerine ve yemek borusuna sertçe baskı yapıyordu, sonra ters dönüp mesanesine ve bağırsaklarına sert bir şekilde bastırmaya başlıyordu.

Noelle okuması için hamilelik kitapları edindi, hazımsızlık, kabızlık ve sırt ağrısı için ilaç verdi. Geceleri dizlerini açık tutması için ona muz şeklinde özel bir yastık aldı. Ellie yastığı sevdi; bir insan gibi geliyordu ona. Bazen yanağını üstüne koyup ona sarılıyordu. Noelle bebek isimlerinin derlendiği bir kitap aldı ve oturup isimleri ona okudu. Bir doktor stetoskobu aldı ve birlikte bebeğin kalp atışlarını dinlediler. Noelle ellerini karnının üzerinde gezdirip hissedebildiklerini tarif ediyordu. “Ah, evet, bebek hareket ediyor,” diyordu. “Çok güzel dönüyor. Biz farkına bile varmadan gelecek.”

BİR ANDA YOK OLDU

Ellie, bebeğin hareketlerini ilk kez hissettiğinden birkaç hafta sonra, yaşadığının kilo alma değil hamilelik olduğundan şüphelenmişti. Tam ânını belirleyemiyordu. Gün geçtikçe daha da belirginleşti. Bir öğleden sonra gözlerini Noelle'e dikti, hem malum soruyu sormanın bir yolunu bulmaya çalışıyor hem de cevabı duymak istemiyordu. Sonunda dedi ki: "Karnımın içinde bir şeyler hareket ediyor. Korkuyorum."

Noelle çay fincanını bırakıp ona gülümsemişti. "Korkacak bir şey yok tatlım. Hayır, hayır, hayır. Orada küçük bir bebek var, hepsi bu."

Ellie karnına baktı ve dalgın dalgın okşadı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ama nasıl olabilir?"

"Bu bir mucize, başka ne olabilir, Ellie. Artık biliyorsun işte. Artık neden seni seçtiğimi biliyorsun. Çünkü kendi bebeğim olmadı ve Tanrı'dan bana bir bebek bulmasını istedim. Tanrı da bana onun sen olduğunu söyledi! Senin özel olduğunu! Bebeğimi dünyaya getireceğini!" Noelle coşkulu ve sevinçli görünüyordu. Ellerini kalbinin üstüne bastırdı. "Ve bak," dedi. "Kendine bir bak. Kusursuz bir gebelik. Yüce Tanrı'dan gönderilen bir bebek. Bir mucize."

"Ama sen Tanrı'ya inanmıyorsun."

Noelle hızla atıldı ve Ellie de onun önünden çekilmek için yeterince hızlı hareket edemeyecek kadar irileşmişti.

Çaat!

Noelle'in eli sertçe başının arkasına inmişti.

Sonra Noelle odadan çıktı, kilitleri arkasından sertçe çevirdi.

* * *

İlerleyen haftalarda Noelle, Ellie'nin içindeki bebeğin kaynağına ilişkin herhangi bir soruyu cevaplamayı reddetti. Tek yaptığı gülümsemek ve "mucizemiz" hakkında konuşmaktı. Asda'dan aldığı minik tulumları, Kızıl Haç mağazasından aldığı küçük

örgü patikleri, küçük beyaz şilteli ve pamuklu kumaştan gölgelikli hasır uyku sepetini, sayfalarına dokununca hışıır hışıır, çıkır çıkır ses çıkaran kumaştan yapılmış bir kitabı uzatarak Ellie'nin odasına dalıyordu. Ellie'nin şişmiş ayakları için güzel bir krem getirdi ve karnına ninniler söyledi.

Ve sonra bir gün, baharın çok başında, Ellie tuhaf bir ruh hâli içinde uyandı. Doğru düzgün uyuyamamıştı. Bebeğin, iç organlarına baskı yapmadığı bir pozisyon bulamamıştı. Ve uyuyakaldığı anlarda da canlı ve şaşırtıcı rüyalar görmüştü. Rüyalarında tüysüz ve minik bir köpek yavrusu doğuruyordu. Yavru köpek kısa sürede yetişkin bir köpeğe dönüşüyor, sivri dişleri ve kırmızı gözleriyle bir cehennem tazısına. Köpek ondan nefret ediyordu, odasının kapısının önünde sinsice dolaşıyor, hırlıyor ve salyalarını akıtıyor, içeri girip ona saldırabilmek için Noelle'in kapının kilidini açmasını bekliyordu. Bu rüyadan üç kez terleyerek ve nefes nefese uyandı. Ama ne zaman tekrar uykuya dalsa, köpek yine kapısının önünde olurdu.

O sabah Noelle'i görmeyi çok istiyordu. Gece uzun, neredeyse sonsuz gibi gelmişti. Kendisine yapılan o tuhaf büyüü bir insanın bozmasını istiyordu. Ama Noelle kahvaltı vaktinde gelmedi, öğle yemeği vaktinde de gelmedi. Ellie her geçen dakika daha da kaygılanıyor, daha çok korkuyordu. Nihayet akşamın erken saatlerinde Noelle'in anahtarının kilitte döndüğünü duyduğunda, ona doğru atılmaya ve kollarını onun boynuna dolamaya hazırды.

Ama kapı açılıp da Noelle'in ifadesini görünce Ellie yatağının yumuşak kozasına çekildi.

"Al," dedi Noelle, bir kâse Coco Pops, bir paket Wotsit ve yarım paket Oreo'yu komodinin üzerine pat diye bırakarak. "Yemek yapacak zamanım olmadı."

Ellie bağdaş kurup kollarını karnına dolamış hâlde Noelle'e şaşkınlık ve korkuyla bakıyordu.

“Ah, koca kahverengi gözlerini pörtletmeyi bırak. Hiç havamda değilim. Ye yemeğini işte.”

“Pek besleyici değil,” diyebildi sessizce. Noelle hamile kaldığından beri Ellie’ye sebze ve meyve yedirmek için büyük çaba harcıyordu.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı. “Uyduruk bir yemek ne seni ne de bebeği öldürür.” Öfke saçarak sandalyeye küt diye oturdu.

Ellie tekrar konuşmadan önce birkaç dakika bekledi. “Neredeydin?” diye sordu mısır cipsi paketini açarken.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Endişelendim,” dedi riske girerek. “Yani bu beni düşündürdü, dışarıdayken başına bir şey gelse ne olur? Mesela bir kaza geçirsen ya da hastalansan bana ne olur?”

“Bana hiçbir şey olmayacak, aptal olma.”

“Evet ama olabilir. Beyin sarsıntısı geçirebilir ve adresini unutabilirsin. Ve karnımda bir bebekle burada kilitli kalırım. Kimse burada olduğumuzu bilmez ve ikimiz de ölürüz.”

“Bak,” dedi Noelle bıkkınlıkla. “Beyin sarsıntısı geçirmeyeceğim. Ve eğer başka bir şey olursa burada olduğunu birine söylerim. Tamam mı?”

Ellie, Noelle’in sabrının tükendiğini, konuşmayı hemen bırakıp sessizce yemek yemesi gerektiğini anladı ama az önce söylediği şey, *burada olduğunu birine söylemesi* yeni, ulvi, olağanüstü ve heyecan vericiydi. Göz ardı edilemez bir şeydi.

“Gerçekten bunu yapar mıydın?” diye sordu, biraz nefes nefese.

“Elbette. Seni burada ölüme terk edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Peki ya?..” Sonraki sözlerini dikkatle seçti. “Endişelenmez miydin? Polis gelir diye? Tutuklanırsan falan diye?”

“Öf, ne zırladın be çocuk! Yeter. Bu saçmalıkları kes artık. Bugün zaten bana bir ömür yetecek kadar bokluk yaşadım. Bir de senden dinleyecek hâlim yok. Benim tek yaptığım seni

şımartıp seninle ilgilenmek. Senin yaptığınca o koca kışının üstüne oturup endişelenecek aptalca şeyler düşünmek. Sen ve o bebek için hayatımı *askıya* aldım. Şimdi sızlanmayı kes ve bırak her şeyle ben ilgileneyim. Tanrı aşkına.”

Ellie başını sallayarak onayladı ve cips paketinin turuncu parçalarına baktı, gözleri yaşlarla doldu.

Noelle başını hamster kafeslerine çevirerek, “Bu arada bu hayvanlar leş gibi kokuyor,” diye homurdandı. “Onları temizle yoksa tuvaletin dibini boylayacaklar.”

Sonra öylece gitti ve Ellie yalnız kaldı. Yukarıdaki pencerenin dışında keskin bir rüzgâr yapraksız çalı çırpı yığınlarını saç gibi etrafa dağıtıyordu. Ellie, mısır cipslerini yerken içinden dua etti. Bir dahaki sefere alışverişe gittiğinde bir otobüsün Noelle Donnelly’ye çarpmasını diledi. Öyle uzun süre hastanede kalması gereksindi ki evinin bodrumunda, karnında mucizevi bir bebek büyüyen kızdan birilerine bahsetmek zorunda kalsındı.

* * *

Noelle artık bebek konusunda heyecanlı görünmüyordu. Ellie irileştikçe Noelle daha ilgisiz hâle geldi. Hediyeler sona erdi, bebeğe isimler sona erdi, hayranlık uyandıracak küçük uyku tulumları ya da bebeğin hangi pozisyonda olduğunu görmek için şişkinliğin hafifçe elle muayenesi sona erdi. Noelle hâlâ günde üç kez Ellie’yi ziyarete, ona yiyecek getirmeye geliyordu. Ama artık ilk aylardaki o sağlıklı, bebeğe iyi gelecek öğünler, haşlanmış sebzeler, çekici olmayan domates ve salatalık süslemeleri yoktu; sadece beyaz, açık kahverengi ve ara sıra turuncunun çeşitli tonlarında kızarmış yiyecekler getiriyor ve çoğu zaman konuşmak için kalıyordu.

Bazen sıradan sohbetler ediyorlardı, bazen de çok değerli bilgiler içeren sohbetler; örneğin değişen mevsimleri işaret eden dışarıdaki hava durumu ya da yılın zamanını işaret eden ye-

terlilik sınavına hazırlanan öğrenci sayısındaki artış. Bazen bu sohbetler Noelle için bir nevi arınma, kendi yükünü hafifletme işlevi görüyordu. Ellie bu ruh hâli değişimlerini ilk başta korkutucu bulmuştu ve o gün Noelle'in hangi versiyonunun kapıdan gireceğine hiçbir zaman tam anlamıyla hazırlıklı olmamıştı. Ancak zaman geçtikçe Noelle'in psikolojisine dair önseziler edinmeye ve Noelle kapıyı açmadan önce yapacakları sohbetin nasıl olacağını anlamaya başladı. Dışarıdaki ahşap merdivene basan ayaklarının ritminden, anahtarın kilitte dönerken çıkardığı sestten, kapının açılma hızından, saçının yüzüne düşüş şeklinden ve onu selamlamak üzereyken aldığı nefesten...

Bugün Noelle'in kendine acıyan bir ruh hâlinde olduğunu hemen anladı.

40 numara ayakları merdivenden *pat pat pat* diye indi.

Anahtarı kilide sokmadan önce *içini çekti*.

Kapı yavaşça açılırken *gıcırdadı*.

Ve kapıyı arkasından kaparken tekrar *iç çekti*.

"Al," dedi, Ellie'ye öğle yemeğini verirken: Mini sosisli Heinz fasulye konservesinin altında saklanan iki dilim beyaz ekmek, çikolata sürülüp dürüm yapılmış, streç filme sarılı bir pankek, bir kutu Lucozade enerji içeceği ve bir kâse jelibon.

Ellie dimdik oturdu ve tepsiyi Noelle'den aldı. "Teşekkür ederim."

Noelle'in yanında düşüncelere daldığını fark ederek sessizce yemeye başladı.

Sonunda Noelle'in derin bir nefes aldığını ve şöyle mırıldandığını duydu: "Bütün bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum, Ellie. Sen etmiyor musun?"

Ellie ona baktı ve sonra bakışlarını tekrar kızarmış ekmekteki fasulyeye çevirdi. Noelle bu hâldeyken herhangi bir fikir belirtmemesi gerektiğini biliyordu. Onun rolü sadece insan sesi çıkaran bir yankı tahtası olmaktı.

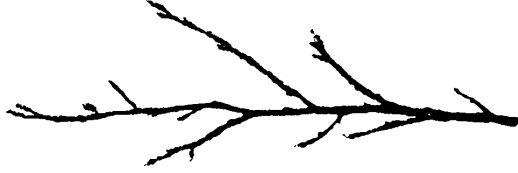
“Her gün yaptığımız her şey. Her sabah o lanet yataktan kalkmak için gereken çaba. Her gün aynı lanet şeyleri yapmak. Su ısıtıcıyı aç...” Isıtıcıyı açıyormuş gibi yaptı. “Dişlerini fırçala.” Bunu da taklit etti. “Giysilerini seç, saçını tara, yemeğini pişir, bulaşığı yıka, çöpü çıkar, daha fazla yiyecek al, telefona cevap ver, kıyafetlerini yıka, kıyafetlerini kurut, kıyafetlerini katla, kıyafetlerini kaldır, bütün o piç kurularına gülümse, her gün, defalarca, tekrar tekrar, başka şansın olmadan. Demek istediğim, bazı insanların neden sokakta kaldığını anlayabiliyorsun değil mi? Bazen onlara bakıyorum, hani karton şiltelerde yatan, kirli eski battaniyelerle örtünen şu evsizlere ve onları kiskanıyorum, gerçekten. Hiç kimseye, hiçbir şeye karşı sorumlulukları yok. Ve biliyorsun, bunu yapabileceğimi düşünerek delirmiş olmalıyım.” Yatak odasını, Ellie’yi, karnını ve kafeslerindeki hamsterları işaret etti. “Beslenecek daha fazla boğaz, iş yüküne eklenen daha fazla angarya, yıkanması, pişirilmesi, katlanıp kaldırılması gereken daha fazla şey için bulunacak daha fazla para. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Derin bir iç çekti ve ardından ayağa kalktı. Ayrılmak üzereydi ama sonra dönüp merakla Ellie’ye baktı. “İyi misin?” Soru sonradan aklına gelmişti. Noelle aslında bir cevap istemiyordu. Ellie’nin geceleri çok rahatsız olduğu için günlerdir doğru düzgün uyumadığını duymak istemiyordu. Ellie’nin dişlerinin ağrıdığını ya da temiz iç çamaşırının bittiğini ve külotunu lavaboda elle yıkadığını ya da göğüsleri artık karpuz büyüklüğünde olduğundan yeni bir sütyene ihtiyacı olduğunu, annesini aşırı özlediği için burnunun direğinin sızladığını, yaklaşan yazın kokusunu alabildiğini, günlerin uzadığını hissedebildiğini, arka bahçedeki taze otlarla barbekülerin kokusunu, trambolinde zıplayan Jake’i, ahşap döşemelere vuran gün ışığı birikintilerinde gerinen kedi Teddy Bear’ı düşündükçe ağladığını bilmek istemiyordu. Ellie’nin, bırakın *nasıl* olduğunu, artık *ne* olduğunu bile bilmediğini, kendi içine eriyip bir su birikintisine, bir havuza, plazmatik bir

şekle dönüştüğünü bilmek istemiyordu. Bazen Noelle'i sevdiğini hissediyordu. Bazen Noelle'in onu kollarına alıp bir bebek gibi yavaşça sallamasını istiyordu. Bazen de Noelle'in boğazını kesip ayağa kalkmayı; kanın yavaş yavaş, muhteşem bir şekilde parmaklarının arasından fışkırmasını, onun yere yığılmasını, sonra da ölümünü izlemeyi istiyordu.

Ellie, Stockholm Sendromu'nun ne olduğunu biliyordu. Patty Hearst vakasını okumuştı. Uzun süre esaret altında tutulan insanların başına neler gelebileceğini biliyordu. Duygularının normal olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda sevgi gibi bir duygunun, Noelle'in ilgisini ya da onayını beklediği anların hâkimiyeti ele geçirmesine izin vermemesi gerektiğini de biliyordu. Noelle'in ölmesini isteyen yanına tutunması gerekiyordu. Bunlar onun güçlü, sağlıklı taraflarıydı. Bunlar onu bir gün buradan çıkaracak taraflardı.

KIRK DÖRT

Sen ilişkimizi bitirdiğinde Ellie sekiz aylık hamileydi. Ya da diğer bir deyişle *ben* sekiz aylık hamileydim.

Bebegin iyiliği için artık bu gidişe bir dur dememiz gerektiğini düşünüyorum.

Seni kahrolası piç. İlişkinin miadını doldurduğunu ve bebegin hayatında bir rol oynamak istediğini ama bir çift olarak kendi yollarımıza gitmemizin en iyisi olacağını söyledin. Bebek gelmeden önce durumu “nasıl ayrı yürüteceğimizi” çözmemiz gerektiğini.

Nasıl ayrı yürüteceğimizi? Ha! Lanet olası, bunun bir anlamı var mı ki, Floyd?

Dürüst olmak gerekirse senin de bir bok bildiğini sanmıyorum. Bence hiç seks yapamamaktan bıktın, gidip başkasını becermek istedin. Ben öyle düşünüyorum.

Yalvarmamayı başardım. Ayaklarına kapanmamayı başardım. Ve hâlâ kozum elimdeydi. Bebek. Çok sakindim, hatırlıyor musun? Yıllar içinde birikmiş eşyalarımı toplamak için odana çıktım. Diş fırçam, deodorantım, saç fırçam, yedek iç çamaşırlarım. O tür şeyler. Hepsini bir çantaya koydum; onlara baktığımda

BİR ANDA YOK OLDU

üzücü bir görüntü oluşturdular. Üstümde senin kıyafetlerinden biri vardı, sahte göbeğimi kapatan bol bir tişört. Onu çalmayı düşündüm ama sonra o akşam yatağa girerken karşına çıksın diye onu yatağının üzerine bırakırsam daha dokunaklı olacağını düşündüm. Belki şöyle düşünebilirdin: *Ah Noelle, ben ne yaptım?* Odadan çıktığımda o korkunç kızın sahanlıkta durmuş, o korku filmlerinden fırlamış gözleriyle bana bakıyordu. Yanından geçerken, siktir git, diye düşündüm. Siktir git.

Çünkü bodrumumda ne olduğunu biliyordum. Ve orada-kinin senin kızından daha iyi olduğunu biliyordum. Ve eğer ondan daha iyi olursa bizi her şeye rağmen tekrar bir araya getirebilirdi.

Umudumu kaybetmemiştim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

KIRK BEŞ

Eh, ders kitaplarında anlatılan, her şeyin pürüzsüz ilerlediği bir doğum olduğunu söyleyemem. Hayır. Bu doğru olmaz. Evde doğum konusunda okunacak her şeyi okumuştum ve hazırlıklı olmadığım hiçbir olasılık yoktu. Bizi hastaneye götürebilecek gerçekten, gerçekten berbat olanlar dışında sanırım. (Gerekirse diye hikâyemi hazırlamıştım: Durumunu İrlanda'daki ailesine anlatmaktan utanan çaresiz bir yeğen. Gerisini tahmin edebilirsin.) Ama iş o noktaya gelmedi. Bebeği hiçbir tıbbi müdahaleye gerek kalmadan ondan çıkardım. Hoş olduğunu söylemiyorum. Hoş olmaktan çok uzaktı ama bebek canlı ve nefes alarak dışarı çıktı. Ve günün sonunda önemli olan tek şey buydu.

Çok tatlı bir bebektir. Kahverengi saçlarla dolu bir kafa. Küçük, kırmızı bir ağız. Kızın bir isim seçmesine izin verdim. Yaşadıklarından sonra en azından bunu yapabilirdim.

Poppy, dedi.

Ben olsam biraz daha klasik bir şey tercih ederdim. Helen ya da Louise belki. Ama elden ne gelir? Hayatta her şey istediğin gibi olmuyor.

BİR ANDA YOK OLDU

İlk birkaç gün bebeği kızın yanında bıraktım. Aslında yapabileceğim fazla bir şey yoktu, değil mi? Bebek iki haftalık olduğunda onu bebek kliniğine götürdüm. Böylece tartılıp kontrol edilecek, sisteme kaydı yapılacaktır ki bodrumumdaki küçük bir hayalet değil de gerçek bir insan olsun.

Bir sürü tuhaf soruyu yanıtlamak zorunda kaldım ama laflarımı sıraya dizmiştim: Hamile olduğumu bilmiyordum, menopoza girdiğimi sanıyordum, bedenim neredeyse hiç değişmedi, partnerimle birlikte evde doğum yaptım, her şey çok hızlı oldu, ambulansı arayacak zamanım yoktu, güm bam bebek geliverdi, yani hayır, hastaneye hiç gitmedik. Hayır, bebeğe Apgar testi yapılmadı. Onlara daha önce bebeği evden çıkaramayacak kadar gergin olduğumu, bebek iyi görüldüğü sürece bunun sorun olmayacağını düşündüğümü söyledim. Oturup onlardan bir güzel azar işittim, duyacaklarımı sessizce kabullendim. Ah, dedim, çok ama çok üzgünüm. Ama bilirsiniz, daha birkaç ay öncesine kadar bâkireydim (bunun için en güçlü İrlanda aksanımı kullandım), korunaklı bir yaşam sürdüm, pek bir şey bilmiyorum.

İç çektiler, dehşete düşmüş görünüyorlardı ve şüphesiz benim hakkımda şöyle notlar aldılar: “Potansiyel deli, buna dikkat edin.” Ama bebeği belediyeye kaydettirmem için ihtiyacım olan tüm belgeleri verdiler ve beş hafta sonraki doğum sonrası muayenem için bana randevu oluşturdular (tabii ki gitmedim ama gitseydim sanırım alt takımlarımın hiç bozulmamasından çok etkilenirlerdi) ve o hafta içinde bir ebenin benimle görüşmeye geleceğini söylediler. Kadın gelip posta kutumu şingirdatırken evde yokmuşum gibi davrandım ve arka odaya saklandım. Birkaç gün sonra tekrar geldi ve beni yüzlerce kez aradı ama sonunda vazgeçti. Bebeği klinikteki tüm randevulara usulüne uygun olarak götürdüm; aşıları yapıldı, tartıldı ve ölçüldü. Onları şüphelendirmemek için gereken minimum görevleri yerine ge-

tirdim. Ancak sosyal hizmet uzmanının tabiriyle ağdan kayıp düştük. Düşündüğünde gerçekten endişe verici.

Ama bu arada kız... Eh, onun için elimden gelenin en iyisini yaptım bence. Gerçekten yaptım ama pek iyi görünmüyordu. Bilirsin, üst üste bir şeyler oldu. Önce aşağıda bir enfeksiyon. Kendiliğinden iyileşiyor gibi göründü ama sonra memelerinden birinde enfeksiyon oluştu ya da en azından benim teorim buydu. İnternette bununla ilgili bir şeyler okudum. Ona bebeği o tek memeden arka arkaya, sürekli beslemesi gerektiğini söyledim. Sürekli emzirmesi gerekiyordu. Bir ateş basıyor, bir buz gibi oluyordu. Ona reçetesiz ilaçlardan verdim ama işe yaramadı. Bebeğe olan ilgisini kaybetti ve onu besleme işini ben üstlenmek zorunda kaldım. Sonra kız kendisi de yemeyi bıraktı. *Hiç durmadan* annesini sayıklıyordu. Kesintisiz. Günün ve gecenin her saati. Daha fazla dayanamayacaktım.

Sonra bir gün, bebek yaklaşık beş aylıkken o odanın kapısını kapattım ve çok uzun bir süre oraya dönmedim.

KIRK ALTI

Joshua, Laurel'a büyükanne ve büyükbabasının Dublin'deki telefon numarasını verdi. Henry ve Breda Donnelly. İkisi de hayattaydı ve ikisi de hâlâ çalışıyordu.

Joshua, "Harika insanlardır," demişti. "Yani cidden harika. İnsanın ödünü koparırlar, o ayrı; onları kızdırmak istemezsin. Ama inanılmaz insanlar. O ikisi fırtına gibidir."

Laurel pazar günü Floyd'un evinden döndüğünde onları arıyor.

Bir kadın telefonu açıp o kadar yüksek sesle, "Alo?" diyor ki Laurel yerinden sıçırıyor.

"Merhaba. Bayan Donnelly mi?"

"Benim."

"Breda Donnelly, değil mi?"

"Evet, benim."

"Pazar pazar rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, yemekten kaldırmadım, değil mi?"

"Hayır, hayır. Yemiyorduk. Ama sorduğunuz için teşekkürler. Sizin için ne yapabilirim?"

"Yakın zamanda torununuz Joshua'yla tanıştım."

“Ah, evet, genç Josh. Nasıl bugünlerde?”

“Harika. Gerçekten harika. Kızınızın evine onu ziyarete gittim. Noelle’in evinde.”

Hatta kısa bir sessizlik oluyor ve ardından Breda Donnelly, “Kimdiniz? Adınızı alamadım,” diyor.

“Üzgünüm. Evet. Adım Laurel Mack. Kızım, Noelle’in öğrencilerinden biriydi. Yaklaşık on yıl önce. Ve tuhaf bir tesadüf eseri şu anki erkek arkadaşım, Noelle’in eski partneri. Floyd Dunn? Poppy’nin babası?”

Bir sessizlik daha. Laurel nefesini tutuyor.

Sonunda Breda kendisi herhangi bir şey paylaşmadan önce çok daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğunu gösterircesine kelimeyi uzatarak, “Ev-veet?” diyor.

Laurel içini çekiyor. “Bakın,” diyor, “neden aradığımı gerçekten bilmiyorum. Ama kızım Noelle’le derslerini bitirdikten kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Ve Noelle’in evinin hemen yakınında ortadan kayboldu. Birkaç yıl sonra da Noelle pat diye ortadan kayboldu.”

“Ee?”

“Sanırım size Noelle’i sormak istedim sadece, ona ne olduğunu düşündüğünüzü.”

Breda Donnelly içini çekiyor. “Gazeteci falan değilsiniz, değil mi?”

“Değilim. Yemin ederim. İsterseniz beni Google’da aratabilirsiniz. Laurel Mack. Veya kızımı Google’da araştırın. Ellie Mack. Hepsi orada. Söz veriyorum.”

“Eve gelmesi gerekiyordu.”

Laurel gözlerini kırptırıyor. “Ne?”

“Noelle. O hafta. Eve geliyordu. Küçük kızıyla birlikte.”

“Ah,” diyor Laurel. “Bilmiyordum. Floyd ortadan kaybolduğunu söyledi. İrlanda’ya geri döneceğinden bahsetmedi.”

“Şey, belki de ona söylememiştir. Ama gelecekti. Gazeteciler onun kaybolmasıyla ilgilenmedi. Polisin umurunda olmadı. Orta

yaşlı bir kadın. Biraz yalnız. Ruhsal olarak biraz dengesiz olduğunu söyleyen eski bir partner. Onlara Noelle'in eve geleceğini söyledim ama bunun önemli olduğunu düşünmediler. Belki de değildi."

"Peki kızıyla birlikte geleceğini mi söylemişti?"

"Evet. Kızıyla birlikte geliyordu. Poppy'yle. Burada kalacaklardı. Evde. Hepimiz onun için hazırдық, hem de nasıl. Yataklar yapılmıştı. Çocuğa kocaman bir ayı almıştık. Yoğurtlar, meyve suları. Sonra birden çocuğu babasına vermiş, bir çanta hazırlamış ve ortadan kaybolmuş. Sanırım şaşırmadık. Bırakın bir çocuğu kendi başına büyütebilmesi, daha en başta bebek sahibi olması bile bize her zaman biraz inanılmaz gelmişti."

"Yani fikrini değiştirdiğini mi düşünüyorsunuz? Sizinle ve Poppy'yle yeni bir hayata başlayacaktı da son dakikada korkup caydı mı sizce?"

"Evet, kesinlikle öyle görünüyordu."

"Peki, nerede olduğunu düşünüyorsunuz, Bayan Donnelly? Sormamın sakıncası yoksa tabii?"

"Ah, Tanrım, dürüst olmam gerekirse ölmüş olabileceğini düşünüyorum."

Laurel, Breda'nın sözlerinin etkisini özümsemek için duraklıyor.

"Noelle'i en son ne zaman gördünüz, Bayan Donnelly?"

"Bin dokuz yüz seksen dört."

Laurel yeniden susuyor.

"Doktora çalışmasının ardından birkaç haftalığına eve geldi. Daha sonra Londra'ya gitti. Bu onu son görüşümüzdü. Kardeşleri Londra'ya gittiklerinde onu ziyaret etmeye çalıştılar ama onlardan hep uzak durdu. Hep bahaneler uydururdu. Ondan ne bir Noel kartı alırdık ne de doğum günü tebriği. Ona haberler gönderirdik; yeni yeğenlerinin, mezuniyetlerin, ne varsa onun haberini. Ama hiçbir zaman cevap gelmedi. Gerçekten, gerçekten umurunda değildik. Hiçbirimiz. Ve sonunda bizim de ona değer vermeyi bıraktığımızı söyleyebilirim."

KIRK YEDİ

Bebeği ilk kez altı aylıkken sana getirdim. Ona en gösterişli kıyafetini giydirdim: Kürk yakalı bir hırka. Monsoon'da indirimdeydi. Bir tütü. Ve ayakkabılar! Bebek ayakkabıları! Ne saçma! Ama bu bebek şimdiye kadar gördüğün en güzel şeydi ve onun senin başını döndürmesini, aklını çelmesini istedim.

Onu seninle tanıştırmaya getirdiğim gün karnımda heyecandan kelekler uçuşuyordu. Geleceğimi haber vermek için telefon etmiştim. Hoş karşılanmamızı, bana dostça bir fincan çay doldurulmasını, senin de hazır olmanı istedim.

Güneşli bir sabahı, umut dolu bir gün olduğunu hissettim. Kapıyı üstünde korkunç bir kazakla açtın. Üzgünüm ama gerçekten öyleydi. Hiçbir zaman aşırı şık giyinen biri olmadın, ikimizin ortak noktasıydı bu ama o günkü gerçekten ölçülerin dışındaydı. Şüphesiz o korkunç kızından bir Noel hediyesiydi.

Bana bakmadın. Gözlerin doğrudan tuttuğum araba koltuğundaki bebeğe gitti. Yüzünü izledim, onu özümsediğini gördüm; karının sana yaptığı o sıska, sefil şeyden çok farklı olan bu tombik bacaklı, esmer tenli, koyu saçlı çocuğu. Gülümsedin. Ve sonra, Tanrı o güzel çocuğu korusun, o da sana gülümsedi.

Küçük saten ayakkabılı ayaklarıyla tekmeler attı. Sana agucuk sesler çıkardı. Sanki biliyormuş gibiydi. Sanki her şeyin bu tek âna bağlı olduğunu biliyormuş gibi.

Bizi içeri aldın. Araba koltuğunu güzel mutfağında yere koyup etrafıma baktım; kişisel alanına geri dönmenin kutsallığı ve hoşluğuyla hemen sarmalandım. Ve garip bir şekilde o anda, kız arkadaşın olduğum zamandan daha çok oraya ait olduğumu hissettim. Bana yapmanı hayal ettiğim çayı yaptın. Onu bana verdin ve sonra araba koltuğunun yanında çömeldin, bana baktın ve “Sorun olur mu?” dedin.

“Lütfen,” dedim, “sonuçta o senin kızın.”

Sen onun kemerini çözdün, o da o küçük ayaklarıyla tekmeler savurdu ve kollarını senin için havaya kaldırdı. Onu yavaşça ama güvenli bir şekilde yerinden çıkardın ve omzuna yerleştirdin. Belki de onu yeni doğmuşken görmediğinden daha küçük olduğunu düşündün. Ama o sana bundan daha büyük bir kız olduğunu gösterdi ve kollarının arasında döndü, elini yanağına uzatıp yüzündeki dağınık sakalları çekiştirdi. Ona komik suratlar yaptın. Güldü.

“Vay canına,” dedin. “Çok tatlı, değil mi?”

“Eh, elbette tarafsız olamam ama...”

“Altı aylık, değil mi?”

“Evet. Salı günü altı ay olacak.”

“Poppy. Güzel bir isim.”

“Öyle, değil mi?” dedim. “Ve sanırım ona yakışıyor.”

“Evet,” diye kabul ettin. “Gerçekten öyle.”

O zaman ona ce-ee yaptın ve o da sana büyük bir keyifle baktı.

“Peki nasıl oldu?” diye sordun. “Senin için nasıldı?”

“O çok...” Yüzüme aptal bir gülümseme yerleştirdim ve onun odasında biberonlarla geçirdiğim kâbus gibi, bitmek bilmeyen gecelerden bahsetmedim. Bazen onu bir saatliğine yatağına yatırdığımı ve ağladığını duymayayım diye radyonun sesini

açıp mutfakta oturduğumu söylemedim. Ve tıpkı anne babanın sana yaptığı gibi, onu bir hastanenin basamaklarına bırakma fikrini ciddi ciddi düşündüğümünden kesinlikle bahsetmedim. “Muhteşemdi,” diye fısıldadım. “O rüya gibi bir şey. Bütün gece uyuyor. Gülümsüyor. Ve yiyor. Ve açıkçası Floyd, bunu neden uzun zaman önce yapmadığımı bilmiyorum. Gerçekten aklım almıyor.”

Bu yanıtı gerçekten beğendiğini anlamıştım. Muhtemelen kafanda beni tek şansı sen olan, korkunç, cazibesiz, yaşlanan bir kocakarı olarak resmetmiştin. Oysa şimdi mutfağındaydım, iyi görünüyordum. (Kuaföre gitmiş ve saçlarımı doğal bakır rengine geri döndürmelerini sağlamıştım. Yirmi yıldır ilk kez kesim dışında herhangi bir şey için kuaföre gitmiştim.) Ve yanımda da her *normal* kadın gibi benim de *açıkça* âşıkmiş gibi göründüğüm bu muhteşem ötesi bebek vardı. İşte o an beni yeniden değerlendirdiğini, önyargılarını yeniden şekillendirdiğini gerçekten hissedebiliyordum. Hâlâ bir şansımız olduğunu hissedebiliyordum.

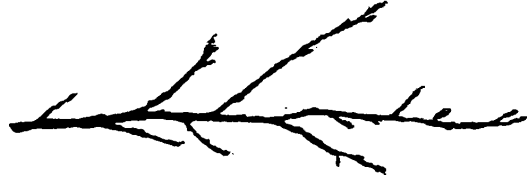
Bir buçuk saat kaldım ve ayrıldığımda (benim kararım la, hayali bir arkadaşımın evinde akşam yemeğine gitmek üzere), bebeği pusetinde tutarak benimle evden çıktın. Puseti arabaya bağlamakta ısrar ettin. Koltuğun kayışlarını, onun tombul küçük kollarını çok sıkmayacağından emin olarak ayarlamamı izledim.

“Güle güle, muhteşem Poppy,” dedin, parmak uçlarını öpüp bebeğin yanağına değdirirken. “Umarım seni çok ama çok yakında tekrar görürüm.”

Anlaşılmaz bir gülümsemeyle baktım ve sonra seni o kaldırımda ne yapacağını bilmez hâlde bırakarak uzaklaştım.

Tam olarak olmanı istediğim yerde ve hâldeydin.

KIRK SEKİZ

Bonny pazartesi günü işten Laurel'ı arıyor. Laurel onun *buralardaydım-da-arayayım-dedim* sesini hemen tanıyor.

“Noel hakkında konuşuyorduk da,” diye söze başlıyor Bonny.

Laurel inlememek için kendini tutuyor. Bir haftadan az zaman kalmasına, dünyanın ışıklar ve müzikle dolu olmasına ve nalbur dükkânlarının vitrinlerinde bile yılbaşı süsleri ışıldamasına rağmen Noel'i düşünmek içinden gelmiyor. Buna hiç hazır değil.

“Ne yazık ki Noel gününde üvey annemlerde olacağız. Kendisi seksen dört yaşında, Londra'ya gelmeye gücü yetmiyor, bu yüzden biz Oxford'a gideceğiz. Ben de burada büyük bir Noel Arifesi partisi yapabileceğimizi düşündüm. Hediyeler, oyunlar, kokteyller, ne istersek yapabiliriz. Hem herkese yetecek yerim var, yani tüm çocuklar, partnerler falan. Tabii sen de kesinlikle o muhteşem adamı ve onun tatlı kızını getirebilirsin.” Nefes almak için duraksıyor; Laurel onun nefesini tıkayan öksürük hırıltısını duyabiliyor. “Ne düşünüyorsun?”

Laurel köprücük kemiğindeki kolye ucuna dokunuyor.

Biraz daha duraksadıktan sonra, “Jake'e sordun mu?” diyor.

“Evet. Evet, sordum.” Bu kesinlikten, Paul ve Bonny’nin mevcut çıkmazın farkında olduklarını anlıyor Laurel.

“Peki, geliyor mu?”

“Büyük ihtimalle gelirim dedi.”

“Peki ya Hanna?”

“Tamam dedi. Gelecek.”

Laurel’in midesi bulanıyor. Hanna zihninde, buzları çözülmeyecek bir buz prensesinden kimseyi düşünmeden kendini başkalarının sevgilisinin kollarına atan bir kadına dönüşmüş durumda. Laurel artık kızı hakkında ne düşüneceğini bilemiyor.

“Eh,” diyor uzun bir aradan sonra, “kulağa çok hoş geliyor. Floyd’a sorarım. Noel arifesini genelde Poppy’yle birlikte evde geçirdiklerini söylemişti ama eminim ikna olabilirler. Sana haber veririm olur mu?”

“Evet, elbette! Lütfen ara. Ama bir an önce olursa çok sevinirim. Waitrose siparişimi en geç yarına kadar vermem gerekecek.”

Waitrose siparişi. Laurel, market siparişlerini içeren bir hayatı olduğunu hayal edemiyor.

Telefonunu bırakıp iç çekiyor.

* * *

O gece Floyd’da Laurel yine Noelle konusunu açıyor. Kadın onu kapiya bırakıp ortadan kaybolduğunda Poppy’nin nasıl tepki verdiğini soruyor. “Mutlu muydu?” diyor. “Üzgün müydü? Annesini mi özledi? Nasıldı?”

“Eh, öncelikle,” diye yanıtlıyor Floyd, “berbat görünüyordu. Kilosu yaşına göre fazlaydı, saçını taratmıyor, kimsenin ona banyo yaptırmasına ya da dişlerini fırçalamasına izin vermiyordu. Yani tam bir felaketti. Noelle’in onu bana bırakmasının nedeni de buydu. Mükemmel bir küçük bebeği vardı ve nasıl ebeveynlik yapacağını bilmediği için onu mahvetmiş ve dört

yıl sonra elinde bir canavarla kalakalmıştı. Ve hayır, Poppy üzgün değildi. Poppy burada benimle olmayı seviyordu. Benimle birlikteyken uslu davranıyordu. Öfke nöbetleri yoktu. Her şeye çikolata sürülmesini talep etmiyordu. Oturuyordu, konuşuyorduk, öğreniyordu, okuyordu. Noelle onu bıraktığı için mutluydu. Gerçekten mutlu. Ve elbette” –omuz silkiyor– “ikimiz de onu bir daha görmeyeceğimizi bilmiyorduk. Geri döneceğini düşündük. Geri dönmeyeceği belli olana kadar Poppy ve ben bir takım olmuştuk. Noelle artık hayatında olmadığı için acı çektiğini gerçekten düşünmüyorum. Bence...” Başını kaldırıp ona bakıyor. “Ben bunun bir lütuf olduğunu düşünüyorum.”

Laurel’in bakışları önce Floyd’a kayıyor, sonra tekrar başka yöne gidiyor. Aklından o kadar hızlı ve o kadar nahoş bir düşünce geçiyor ki onu tutamıyor.

* * *

Poppy merdivenin başında dikilmiş. Tırabzandan sarkıyor, başı belli bir açıyla eğilmiş, saçları ileri geri sallanıyor.

“Laurel,” diyor sahte bir fısıltıyla. “Çabuk. Yukarı gel!”

Laurel ona şaşkınlıkla bakıyor ve ardından, “Tamam,” diyor.

“Buraya gel. Çabuk!” Poppy onu elinden tutarak odasına çekiyor.

Laurel daha önce Poppy’nin yatak odasına hiç girmemişti.

Bahçeye bakan küçük, kare bir oda. Beyaz muslin perdeli, dört direkli bir yatağı var ve duvarlar beyaza boyanmış. Nevresimi beyaz, perdeleriye ince gri çizgili beyaz ketenden. Beyaz komodinin üzerinde krom bir lamba duruyor ve beyaz kitap rafları romanlarla dolu.

“Vay canına,” diyor Laurel, içeri girerek, “odan çok minimal.”

“Evet,” diye yanıtlıyor kız. “Her şeyi basit tutmayı seviyorum. Otursana,” diyor beyaz ahşap bir sandalyeyi çekerek.

“Bak. Babama aldığım yılbaşı hediyesi geldi. Bana ne düşündüğünü söyle.”

Beyaz bir gardırobun kapısını açıp bir Amazon teslimat kutusu çıkarıyor.

Daha sonra üzerinde “ÇEKİLMEZ KAHVE ZÜPPESİ” yazan büyük bir kupa çıkarıyor.

“Ah!” diyor Laurel. “Bu muhteşem! Buna bayılacak!”

“Çünkü kendisi gerçekten de öyle, değil mi? Kahve konusunda tam bir züppe. *Şunlar şunlar olmazsa kahve içeceğime su içerim*, diyor ya bir de. *Etiyopya’da meleklerin gözyaşlarından elde edilen suyla yetiştirilmiş çekirdeklerden...*”

Laurel gülümsüyor ve evet diyor, bugünlerde pek çok insan kahve konusunda biraz tuhaf davranıyor. Oysa Laurel aralarındaki farkı anlayamıyor, şarap konusunda da aynı, kötü olmadığı sürece hepsinin tadı aynı geliyor. Konuşurken gözleri Poppy’nin odasının ayrıntılarını yakalıyor. Birden duruyor ve göğsü sıkışıyor.

Ayağa kalkıp odada birkaç adım atarak, “Poppy,” diyor, “o şamdanları nereden aldın?”

Poppy kitaplığının üst rafındaki bir çift hantal, geometrik gümüş şamdana bakıyor.

“Bilmiyorum,” diyor, “hep oradaydı.”

Laurel şamdanlardan birini almak için uzanıyor. Bayağı ağır, ki öyle olacağını biliyordu. Çünkü bunlar onun şamdanları. Ellie’nin kaybolmasından dört yıl sonra hırsızlık sırasında ortadan yok olan şamdanlar. Ellie’nin aldığından her zaman emin olduğu şamdanlar.

Poppy, “Onları hiç sevmiyorum,” diyor. “Galiba annemindi. Eğer istersen onları alabilirsin.”

“Hayır,” diyor Laurel, midesi altüst hâlde onu tekrar rafa koyarken. “Hayır. Onlar senin. Sende kalsın.”

KIRK DOKUZ

O Zaman

Ellie yatakta yatıyordu. Mum gibi mavi ay, üzerinde parlıyordu. Dışarıdaki yapraklar keskin bir esintiyle hışırdadı, uzaktan duyulan havai fişekler gibi çıtırdayıp çatırdadı. Ellie bacaklarını yataktan indirmeye çalıştı ama çok güçsüzdü. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Altı gün önce mi? Belki de yedi?

Hezeyanın kıyısındaydı ama yine de bilinçaltında, korkutucu bir seviyede terk edilmiş olduğunun farkındaydı. Zaman zaman üst katta bebeğinin ağladığını duyabiliyor ve kalbinden vücudunun her noktasına bir sızı yayılıyordu. Ama ne tek kelime etmeye sesi vardı ne de yaşama isteği. Baş zonkluyor, ağrıyor, zihninde tuhaf resimler, görüntüler belirliyordu, tıpkı geceleri şimşekle aydınlanan manzaralar gibi. Annesini bir fincanda çayını karıştırırken gördü. Babasının ceketinin fermuarını çektiğini gördü. Theo'nun küçük beyaz köpeğine top attığını gördü. Noelle'in ödevine baktığını, gözlüğünü burnuna doğru kaydırıldığını gördü. Bir ara Wight Adası'nda kiraladıkları evi gördü. Bahçenin dibindeki bir arazide durup ellerinden elma

yiyecek soluk kahverengi midilliye g6rd6. Yatağında sırt6st6 yatan, minik kırmızı ağzıyla O'lar yapan Poppy'yi g6rd6. Hanna'nın başını tekrar tekrar d6nd6rd6ę6n6, beline kadar uzanan at-kuyruğunu pervane gibi başının 6zerinde 6evirdiğini g6rd6. Kendi cenazesini g6rd6. Annesinin ağladığını g6rd6. Babasının ağladığını. 6l6 hamster leşlerinin, tabutunun 6st6ne toprak par6aları gibi serpildiğini g6rd6.

Kendini tabutunun 6zerinde y6zerken g6rd6.

Gittik6e daha y6kseğe s6z6ld6ę6n6 g6rd6. Aşağıda odasını g6rd6. 6ekyatı. Yıkanmamış 6arşafları, birbirine dolanmış yorganı. 6l6mle dolu plastik kafesleri. Boş cips paketleriyle dolup taşan 66p kutusunu. Pas ve bakteri nedeniyle kahverengi lekelerle kaplı tıkanmış tuvaleti.

Kollarını g6ęs6nde 6aprazladı.

G6zlerini kapadı.

Giderek daha yukarı, daha da yukarı s6z6lmesi i6in bedenine izin verdi. Bulutların tenine değdiğini, annesinin kollarının onu sıkıca sardığını, nefesinin yanağını gıdıkladığını hissedene kadar...

ELLİ

Poppy iki-üç yaşlarındayken evimi satmaya karar verdim. Onun bakımı için bana üç beş kuruş veriyordun ama ben senden daha fazlasını isteyemeyecek kadar gururluydum. Ayrıca mesele hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Ama o zamanlar fakirdim, Floyd. Düpedüz fakir. Sadece Poppy senin yanındayken çalışabiliyordum ve o da sadece belirli günlerde seninleydi. Bu yüzden para edecek bir şeyleri elden çıkarmaya karar verdim. Üç katlı büyük bir eve ihtiyacımız yoktu. Küçük bir dairede idare ederdik.

Ama sonra tabii ki bunun önündeki engeli hatırladım.

O kız. Lanet olası o kız.

Bir noktada göçüp gitmişti. Tam olarak ne zaman, bilmiyorum. Böylesi iyi oldu. Evet, en iyisi buydu. Gazetelere göre onu arama çalışmalarını azaltmışlardı. Onun bir yerlere kaçtığını kabullenmişlerdi anlaşılan. Ben de bu şekilde görünmesini sağlamaya karar verdim.

* * *

İlk geldiğinde yanında olan çantasını saklamıştım. Bu da bir noktada onu serbest bırakmaya niyetli olduğumu, tamamen kötü olmadığını gösteriyor, öyle değil mi? Çantasından anahtarları aldım ve annesinin yüzme eşyalarıyla evden çıktığını görünce arka kapıdan içeri girdim. Ülkeyi terk edecek olsa kızın yanına alacağını düşündüğüm bazı şeyleri aldım evden: Eski püskü bir dizüstü bilgisayar, biraz para, satmak isteyebileceği bir çift şamdan. O şamdanları her zaman sevmiştim; çalıştığımız masanın yanındaki piyanonun üzerinde duruyorlardı. Bir keresinde onlara hayranlıkla bakıyordum, kız bir gün değerlerinin ne kadar olduğunu öğrenmek için onları *Antiques Roadshow* programına götürmekle ilgili bir şeyler söylemişti.

Tezgâhta duran pastayı da aldım. Onu orada gördüğümde aklıma o evdeki bir günüm geldi. Nazik annesi bize lüks bisküviler yerine iki dilim sıcak çikolatalı pasta getirmişti. Kız da, “Hanna mı yaptı?” demişti. “Evet. Yeni pişti.” Kız bana dönüp, “Ablam dünyadaki en iyi pastaları yapıyor. Bundan daha iyi bir çikolatalı pasta asla yememiştir,” demişti. Pastayı ya da dünyanın en iyisi olup olmadığını tam olarak hatırlayabildiğimi söyleyemem ama bana bunu söylediğinde kızın yüzünü, gözlerinde parlayan beklentiye, yerken duyduğu katıksız hazzı hatırlıyorum.

Bu çok tuhaf, biliyor musun, çünkü ona ders verdiğim o günlere dönüp baktığımda tüm bunları hayal ettiğimden eminim. Çünkü yemin ederim ki o zamanlar onda ne gördüğüme dair hiçbir fikrim yok. Hem de hiç.

Sonuçta öylesine, sıradan bir kızdı.

* * *

Pasaportunu bulmak için her yere baktım. Pasaport her şeyin anahtarıydı. Ama onu ne yerde ne gökte bulabildim. Sonra aklıma çok parlak bir fikir geldi. Evi gözetlerken kız kardeşini

görmüştüm ve iki kızın görünüşü birbirine çok benziyordu. Ben de kız kardeşinin yatak odasına girdim ve bir dakikadan kısa sürede pasaportunu buldum. Onu bilgisayar ve şamdanlarla birlikte büyük bir çantaya, pastayı da bir Tupperware saklama kabına koydum ve on dakika sonra evdeydim.

Bundan sonra olanlar hakkında konuşmak zor çünkü dürüst olmalıyım ki herkesin midesinin kaldırabileceği bir barbarlık değil bu. Birkaç yıl önce, bodrumdan gelen koku sorun yaratmaya başlayınca (O öldükten kısa bir süre sonra yan komşularım gelip kokunun nedenini sormuştu. Onlara kanalizasyondan kaynaklandığını söyledim) kızı başka bir yere taşımıştım. Tavan arasındaki bir sandığa. Poppy'nin sende kaldığı bir gece kızı oradan aldım (şey, "kızı" dedim ama sanırım o aşamada "o şeyi" demek daha doğru olur) ve onu arabamın bagajına koydum. İçine eski kıyafetlerini ve pasaportunu yerleştirdiğim sırt çantası da yanımdaydı. Gecenin karanlığında Dover'a doğru yola koyuldum. Sonra hiçliğin en derinliklerinde ıssız bir yol buldum ve kemiklerinden bazılarını yola koydum ve arabamla üzerlerinden geçtim. Sonra onları bir hendeğe attım, sırt çantasını da yanına bıraktım, üstüne ayağımla biraz yaprak ve çamur attıktan sonra çabucak oradan ayrıldım. Kemiklerinin geri kalanını yolun birkaç kilometre aşağısındaki belediye çöplüğüne götürdüm.

Hemen bulunacağını sanıyordum. Onu saklamak için neredeyse hiç çaba sarf etmemiştim. Bulunmasını istedim. Bitmesini istedim. Belki de aslında içten içe yakalanmak istiyordum. Sonuçta olayın adli boyutu hakkında neredeyse hiç düşünmemiştim; dokular, lastik izleri falan gibi şeyleri düşünmemiştim. Ama aylar geçti ve sanki bütün bunlar hiç yaşanmamış gibiydi. Görünüşe göre bundan tamamen kurtulmuştum.

Daha sonra Londra konut piyasası durgunlaştı ve evi satmaktan vazgeçtim. Hayat normale döndü.

Normal derken, yüce Tanrım, ufak bir çocukla yaşamamanın nesi normaldi ki? Ve bu çocuk bildiğini okuyordu. Bir canavardı. Sabah, öğlen, akşam tek istediği şekerdi. Mısır gevreğine şeker, meyvesine şeker. Her şeye Nutella sürmezse yemezdi. Geceleri uyumuyor, anaokulunda diğer çocuklara kaba davranıyor, onlara tokat atıp çelme takıyordu. Sürekli okula çağırılıyordum. Sonra onu senin evine getiriyordum ve birdenbire mükemmel bir çocuk, âdeta küçük bir melek oluyordu. Sürekli babam şöyle, babam böyle. Başta tabii ki hoşuma gitti çünkü o benim sana dönüş biletimdi ve bu açıdan işe yaramıştı. Ama sonra ikinizin benden ayrı bir tür takım oluşturduğunuzu gördüm. Her şey yine sen ve SJ'de olduğu gibiydi. Kucağına oturur, saçınla oynar ve bana sanki onun için *hiçbir şeymişim* gibi bakardı. Hiçbir şeyden bile değersizmişim gibi.

Bazen siz birlikte bir gün geçirdikten sonra onu evinden almaya geldiğimde bacaklarının arkasına saklanırdı. Ya da evin herhangi bir yerinde bir odaya saklanıp benimle gelmek istemezdi.

“Gitmeyeceğim!” derdi. “Burada kalacağım!”

Bazen *siktir et* deyip eve dönerdim, *ikiniz de siktirin*. Siz de arkamdan kapıyı kapatıp birlikte güzel şeyler yapmak için o güzel, sıcak yuvanıza dönerdiniz. Üstelik senin verdiğin her şeyi yerdi. Eve gelip bana yahnilerden, çıtır karideslerden, Afrika restoranlarındaki güveçlerden bahsederdi. Senin evinde şeker yoktu; abur cubur, CBeebies, sonsuza kadar ruhuna damgasını vuracak sesler çıkaran ucuz elektronik oyuncaklar yoktu. Onu susturmak için ona verdiğim şeylerin hiçbirisi yoktu. Sadece kitaplar, müzik ve park gezileri.

Sonra bir gün –o günü hatırlayacaksın, Floyd, oldukça anlamlıydı– bana Poppy’ye evde eğitim vermeyi düşündüğünü söyledin. Bölgedeki ilkokula kayıt olmak için internetteki formları doldurmuştum. Ama görünen o ki bu yeterince iyi değildi.

Ah, hayır, senin değerli Poppy'n için hiçbir şey yeterince iyi değildi. Sadece sen, Floyd. Sadece sen ona layıktın.

“Benim küçük kopyam.”

Ona böyle derdin.

Benim çocukla hiçbir alakam yokmuş gibi. Yalnızca her açıdan seni yansıtan bir çocuk sevmeye değer olabilirmiş gibi.

Her neyse, “O çok zeki,” dedin. “Gerçekten çok zeki. Şu, dâhilerin kabul edildiği Mensa topluluğuna girse hiç şaşırırmam. Sıradan bir okulun onunla ne yapacağını bileceğini sanmıyorum. Hem ona evde eğitim vereceksem onun gelip kalıcı olarak benimle yaşaması mantıklı olur.”

Ve nasıl desem, sanırım rahatlayacağımı düşündün. Sanırım benim, *Tamam, harika, oh, üstümden bir yük kalktı*, diyeceğimi düşündün. Onunla evde ne kadar zorlandığımı biliyordun. Ne kadar tartıştığımızı biliyordun. İçten içe benim annelik içgüdüleriyle doğmadığımı, birilerini besleme dürtüm olmadığını biliyordun.

Ama bilmediğin şey, o çocuğu sana verebilmek adına yaptıklarımı. Hiçbir fikrin yoktu. Hayatımın kelimenin tam anlamıyla gerçek bir hayat olmadığını ve yolumu aydınlatan tek şeyin sen olduğunu bilmiyordun, Floyd. Şayet Poppy'nin velayetini alırsan o zaman gerçekten ben ne işe yarayacaktım? Artık beni görmek için hiçbir nedenin kalmayacaktı. Beni yanında tutmak için hiçbir nedenin olmayacaktı.

Poppy'yi almana izin veremezdim. O, benim sana dönüş biletimdi.

Yetişkinler gibi başladığımız bu konuşmayı öfke dolu bir tartışmayla bitirdik.

O zaman bunun peşini bırakmayacağını anladım. Birkaç hafta sonra doğru ânı buldun ve hamleni yaptın.

* * *

Zamanımın yarısında o çocukla evden çıkmaya katlanamıyordum. Halka açık yerlerde resmen bana yükü. Mağazalarda her gördüğünü almamı isterdi. Resmen *her şeyi*. Onun istediği bir şeyi satmayan dükkân yoktu. İstedliğini almadığımda da “kötü” ve “korkunç” olurdu ve çığlıklarıyla her yeri inletirdi. Böylece tüm işlerimi o anaokulundayken halletmeyi öğrendim. Ama o öğleden sonra ketçaba ihtiyacım olduğunu hatırladım. Benim için değil, ah, hayır canım, ketçabımız yok diye sinir krizi geçirmeden yaşayabilirdim ama hanımefendi yaşayamazdı. Ben de onu bıraktım. On dakikalığına yoktum. En fazla on beş.

Yiyecek bulmak için mutfak tezgâhına tırmanmış –elbette çünkü on dakika boyunca bir şeyler yemezse ölebilirdi– ve düşüp kafasını tezgâhın köşesine çarpmış. Biraz kanamalı hafif bir kesikti. Acil servisi aradım, bana nelere dikkat etmem, ihtiyaç hâlinde onu ne zaman getirmem gerektiğini söylediler ve ben de *her şeyi doğru yaptım, Floyd, her şeyi*. Düzgün ve akli başında bir ebeveyn gibi davrandım. Ama tabii ki seni bir dahaki görüşünde gözü kocaman morarmıştı, perişan hâldeydi, yara bere içinde, ah, annem dışarı çıktı da, beni tek başıma bıraktı da, karnım şöyle açtı, sadece biraz mısır gevreği istedim de lafları peş peşe dizildi. Sen de bana dönüp, “Buraya kadar, Noelle. Artık tamam,” dedin.

Ne demek istediğini ve bunun olacağını biliyordum. İşte o zaman karar verdim. Ben ve Poppy. Biz gidiyorduk. Eğer geri dönmemizi istiyorsan gelip bizi bulman gerekecekti.

* * *

Her şeyi planlamıştım. Güzel, kahverengi gözlü kızımı İrlanda'ya götürecektim! Annem ve babam büyülenecekti! Bütün erkek kardeşlerim, “Şu çocuğa bakın, bir nesildir Donnellylerin en güzeli değil de ne!” diyeceklerdi. Birkaç hafta sonra seni arayıp nerede olduğumuzu söyledim ve sen de Dublin'e gelen ilk

BİR ANDA YOK OLDU

uçağa binerdin. Beni orada, Zümrüt Ada'nın koyu yeşil ışığında, ailemin kollarında, yanakları gül gibi al al olan çocuğumuzun yanında görürdün. Seni küçükken gittiğimiz kusursuz küçük köy okulunu görmeye götürürdüm. Tanıdığım en zeki insanlar olan annem ve babamla, akıllı abilerimle tanışırdın. Kocaman Viktorya tarzı villalarında kitaplar, ödülleri, kalkanlarla dolu raflarını görürdün. Ve çocuğum için en iyisini yaptığımı, onun en iyi yerde olduğunu, onu alamayacağını anlardın. Çünkü etrafı kuzenler, koyunlar, deniz, tatlı çayır havasıyla çevriliyken öyle mutlu ve sakin olurdu ki.

Bu rüyanın içinde sen de kalmaya karar verirdin. Rüzgârlı bir bayırda küçük bir kulübe kiralardın ve sonunda hepimiz çok mutlu olduğumuz ve her şey mükemmel olduğu için bizden yanına taşınmamızı isterdin. Ve hikâyemizi böyle sürdürürdük. Üçümüz birlikte. Mükemmel aile.

ELLİ BİR

“Poppy o şamdanları nereden buldu? Yatak odasındaki gümüş olanları?”

Floyd gazeteden başını kaldırıp Laurel’a bakıyor. Salı sabahı ve kahvaltı yapıyorlar. Laurel gece burada kalmayacaktı aslında. Neredeyse başının ağrıdığını ve kendi yatağında uyumak istediğini söyleyecekti. Ama bir şey onu burada tuttu; paylaşılan bir şişe şarap vaadi, Poppy’ye yakın olmak, cevaplanmamış sorular.

“Art deco olanlar mı?”

“Evet. Raftakiler.”

“Ah, Poppy’nin eşyalarını almaya gittiğimde onları Noelle’in evinde buldum. Çok güzeller, değil mi?”

Laurel nefesini içine çekip gergin bir şekilde gülümsüyor. “Eskiden bende de bir çift vardı,” diyor, “aynen öyle.”

“Onların değerli olup olmadığını merak ettim. Bu yüzden aldım. Ama çok tuhaftı çünkü Noelle’in kelimenin tam anlamıyla *hiçbir şeyi* yoktu. Bütün eşyaları ucuz ve zevksizdi. Öte yandan bunlar vardı işte. Gerçek art deco olduklarını söyleyebilirim. Onlara değer biçirmeye niyetlensem de bir türlü yapamadım.”

Laurel gülümsemeye devam ediyor. “Bendekiler kesinlikle oldukça değerliydi. Arkadaşlarımız bize düğün hediyesi olarak vermişlerdi, açık arttırmadan aldıklarını söylediler. Bu arkadaşlar inanılmaz derecede zengindi ve onları sigortalatmamızı önerdiler ama biz yapmadık.”

Lafı orada, havada bırakıyor. Floyd’un bununla ne yapacağını görmek için.

“Eh, demek öyle,” diyor, zoraki gülümseyerek. “Belki de Noelle, Poppy’ye değerli bir şey bırakmayı başarmıştır.”

“Peki ya onun evi? O da Poppy’ye ait değil mi? Teknik olarak?”

“Noelle’in evi mi? Hayır, evin sahibi o değildi. Kiralanmıştı.”

“Öyle miydi? Sandım ki...” Laurel kendini durduruyor. Noelle’in evi hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyor. “Bilmem, sadece ona ait olduğunu düşünmüştüm. Peki ya Noelle’in ailesi? Onlarla hiç tanıştın mı? Poppy’yle hiç tanıştılar mı?”

Floyd, “Hayır,” diyor. “Noelle’in pek ailesi yoktu. Ya da en azından bana bahsettiği bir ailesi. Artık görüşmüyor olmaları muhtemeldi. Belki de ölmüşlerdi. Bildiğim kadarıyla bir düzine erkek ve kız kardeşi olabilir.” İçini çekiyor. “O kadınla ilgili hiçbir şey beni şaşırtmaz. Hiçbir şey.”

Floyd’un yalanını yavaşça sindirerek başını sallıyor. “Peki Poppy’nin eşyalarını almak için onun evine gittiğinde nasıldı? Güzel miydi?”

Floyd hafifçe ürperiyor. “İç karartıcı,” diyor. “Gerçekten iç karartıcı. Soğuk, çıplak ve rahatsız. Poppy’nin odası Roman-ya’daki bir yetimhane odasına benziyordu. Gerçekten tuhaf bir duvar kâğıdı vardı. Her şey cart pembeye boyalıydı. Ve Tanrım, Laurel, en kötüsü ama en kötüsü...”

Floyd’un gözleri onu buluyor ve dudaklarını yalıyor. “Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim çünkü çok kasvetli, çok berbat, çok...” Tekrar ürperiyor. “...anormaldi. Bodrumunda hamster ya da ne bileyim bir tür kemirgen biriktiriyormuş. Tanrı

bilir ne. Belki faredir. Üst üste istiflenmiş kafeslerde. Yaklaşık yirmi tane vardır. Her kafeste bir düzine. Ve hepsi ölmüştü. Ah, o koku. Yüce Tanrım.” O anları düşününce gözlerini kırpıstırdı. “Yani cidden ne tür bir kadın, ne tür bir *insan*...”

Laurel başını iki yana sallıyor ve sahte bir merakla gözlerini kocaman açıyor. “Bu gerçekten korkunç,” diyor.

Floyd içini çekiyor. “Zavallı hasta kadın,” diyor. “Zavallı, zavallı varlık.”

“Görünüşe göre yaptığı tek iyi şey Poppy’i doğurmak olmuş.”

Floyd ona bakıyor ve sonra bakışları kucağına iniyor. Gözleri karanlık ve hayallere dalmış. “Evet,” diyor. “Sanırım öyle.”

ELLİ İKİ

Büyük çatışmamızdan sonraki o günlerde suyuna gittim. Poppy'nin seninle yaşamaya gelmesi konusunda doğru tepkileri verdim, "bu konuyu düşünüyormuşum" gibi davrandım, "avantajlarını görebildiğimi" söyledim. Ama bütün o süre boyunca titizlikle kaçışımızı planlıyordum.

Kalma sırası sendeydi, ben de Dublin yolculuğumuz için tüm çantalarımızı hazırlamıştım, durmak zorunda kalmamak için arabaya benzin doldürmüştüm. Annem ertesi sabah saat dokuz vapuruyla bizi bekliyordu. Çok akıllı olduğumu sanıyordum, gerçekten de öyle.

Ama seni hafife almıştım. Neler olduğunu çözmüştün. O akşam onu almaya geldiğimde Poppy orada değildi. Onu birinin evine götürmüştün. Benim için hazırdın.

"İçeri gir," dedin, "lütfen. Konuşmamız gerek."

Bundan daha korkunç iki kelime var mıydı?

Beni mutfağa oturtun. Poppy'yi seninle tanıştırmaya getirdiğim o mükemmel günde oturduğum sandalyeye oturdum yine. O gün mutfağının beni nasıl rahim gibi yuttuğunu ha-

tırladım. Ama o öğleden sonra mutfağın kalbimi kırdı. Ne söyleyeceğini biliyordum. Adım gibi.

“Düşünüyordum da,” dedin. “Poppy hakkında. Düzenlemeler hakkında. İlerisiyle ilgili. Ve bu böyle devam edemez. Sana karşı korkunç ama korkunç derecede açık sözlü olmam gerekirse, Noelle, onun seninle yaşaması beni korkutuyor. Bence...”

İşte geldi. Tam orada.

“Bence sen zehirlisin.”

Zehirli.

Yüce Tanrım.

“Ve bu, sadece evde eğitimle ilgili değil, çok daha fazlası var, Noelle. Bu, her şeyle ilgili. Poppy’nin senden nefret ettiğini biliyor muydun? Bana kendi söyledi. Sadece bir kez de değil üstelik. Sadece sana kızdığında değil. Sık sık. Senden korkuyor. O senin...” Bana baktın, gözlerin soğuk bir suçlamayla doluydu. “O senin kokundan hoşlanmıyor. Öyle söyledi. Ve bu... bu normal değil, Noelle. Onun yaşındaki bir çocuğun kendi kokusuyla annesininkini ayırt edememesi gerekir. Bana göre bu, ikiniz arasında korkunç, temel bir kopukluk olduğunu gösteriyor; bağ kurulamadığını. Bir sosyal hizmet uzmanıyla seçeneklerimin neler olduğu hakkında konuşuyordum ve o da, biz bu konuyu çözerken Poppy’yi şimdilik aradan çıkarmamız gerektiğini söyledi. Bu nedenle bir arkadaşımın yanında kalmaya gitti. Sadece birkaç günlüğüne...”

“Arkadaş mı?” dedim alaycı bir şekilde. “Hangi arkadaş? Senin hiç arkadaşın yok.”

“Hangi arkadaş olduğu önemli değil. Ama Poppy eve gelmeden önce bu konuda medeni bir anlaşmaya varmamız gerekiyor. Bu yüzden sana soruyorum, Noelle, Poppy’nin annesi olarak bunu yapabilir misin?..”

Burada kelimeleri bulmakta zorlandığımı hatırlıyorum.

“Onu bırakabilir misin? Lütfen? Onu görmeye devam edebilirsin. Elbette. Ama denetim altında olması gerekiyor. Burada

olması gerekiyor. Ve bunun Poppy'nin eğitimine de uyması gerekiyor.”

O zaman da kelimeleri bulmak için uğraşmıştım. Önemli olan ne söylediğin değil –gerçi bu yeterince kötüydü– bunu söylerken kullandığın ses tonuydu. *Ah, çok üzgünüm, Noelle ama çocuğunu yabancılara verdim ve şimdi siktir olup bizden uzaklaşmanı istiyorum*, demek yoktu. Ses tonunda söylediklerinin tamamen mantıksız olduğuna dair hiçbir anlam yoktu.

Sonunda, “Hayır,” dedim. “Hayır, Floyd. Buna izin vermeyeceğim. Çocuğumu geri istiyorum. Ve onu hemen geri istiyorum. *Buna hakkın yok. Hiçbir hakkın yok. O benim çocuğum ve...*”

O zaman elini kaldırdın. “Evet,” dedin. “Bunu biliyorum. Ama Noelle, ebeveyn olacak kadar güçlü olmadığını kabul etmelisin. Onu yetiştirme şeklin, abur cubur, bütün gün televizyon ve fiziksel sevgi eksikliği. Onu evde yalnız bırakmandan bahsetmiyorum bile. Bu, neredeyse suistimal sayılabilecek türden bir ihmalkârlık. Sosyal hizmet uzmanlarından oluşan bir ekip bunu tam olarak böyle görecektir. Poppy'nin dişleri berbat. Kızın başında sürekli halledemediğin bitler var. Senin kafan iyi değil, Noelle. Sen *iyi değilsin*. Dolayısıyla da ebeveyn olmaya uygun değilsin.”

İşte. Tam da oradaydı. Tüm tanımlayıcı anların en tanımlayıcısı.

Kafamdaki her şey parçalandı. Dover'da karanlık bir yolda o kızın kemiklerinin önümde uzandığını gördüm, farlarım kemiklerden oluşan tümseklerin üzerinde parlıyordu, ayağım gaz pedalına dayanmıştı. Kendimi neye dönüştürdüğümü düşündüm, sırf senin için. O kahrolası çocuğu hiç istememiştim ki. Ben sadece seni istedim. Ve o zaman sana baktım, öyle sakın ve mantıklıydın ki benden nefret ettiğini, gitmemi istediğini biliyordum. Ben de canını yakmak istedim, gerçekten canın yansın istedim ve sana dedim ki, “Onun senin çocuğun ol-

duğuna nasıl bu kadar eminsin, Floyd? İkimize de neden bu kadar az benzediğini hiç merak etmedin mi?”

Yüzün, özümde nasıl biri olduğumu sana göstermenin dehşetine değdi, gerçekten de değdi.

“O ikimize de ait değil, Floyd,” dedim, sözlerimin kalbini nasıl deldiğini hissederek. “Onu senin için başka bir kadının rahminde, başka bir adamın spermini kullanarak yarattım.”

Kelimeler ağzımdan istemsizce dökülüyordu. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. “O çok sevdiğin çocuk var ya, Frankenstein’in canavarı, Floyd. Aslına bakarsan insan bile sayılmaz.”

“Noelle, ben...”

Bir şey söylemene izin vermeden konuştum. Sen sormadan sorularını cevaplamak, kontrolü ele almak için çaresizce konuştum. “Ellie adında bir kız o bebeği benim için doğurdu. Ben hiç hamile kalmadım, seni geri zekâlı. O büyük, akıllı beyninle benim hamile olduğumu nasıl düşünebildin? O bebeği Ellie doğurdu. Annesi oydu. Ve babası da internette sperminin tanesi elli pounda satan bir yabancıydı.

“Ah, hadi ama, Floyd. Gerçekten o çocuğun senin olabileceğini düşünmedin, değil mi? O muhteşem, güneş gibi şeyin? Senin o yorgun, yaşlı genlerinden böyle bir varlık çıkabileceğini gerçekten düşündün mü sahi? Gerçekten mi? Hiç mi merak etmedin? Aklına gelmedi mi? Hayır, Floyd. Poppy’nin babası doktora öğrencisi genç bir adamdı. Spermini satın aldığım internet sitesi onun otuz yaşın altında, 1.80 boyunda, yeşil gözlü ve koyu renk saçlı olduğunu söylüyordu. Onu seçerken Ellie’nin erkek arkadaşını düşündüm. Theo’yu hayal ettim. Sonra saten gömleğim ve topuklu ayakkabılarımla yanına geldim ve seni kesinlikle hatırlayacağın bir şekilde baştan çıkardım. Her şey tam bir dolandırıcılıktı, Floyd. Sen de buna kandın, seni beceriksiz, beyinsiz, ruhsuz pislik. Buna tamamen kandın.

“Eh, madem çok istiyorsun, sende kalabilir, seni aşağılık herif. Sende kalsın ve bütün masrafları senin olsun. Hayatı-

nın geri kalanında ona her baktığında onun koca bir hücre torbasından ve diğer insanların DNA'sından üretilmiş bir şey olduğunu hatırlarsın artık. İkinize de bol şans.”

Çantamı askısından tutmuştum. İşim bitmişti. Her şey bitmişti. Zihnimdeki her şey öyle hızlı ve çılgınca dönüyordu ki kendi adımları bile hatırlayamıyordum. Ama içim içime sığmıyordu.

Sonra yüzünün fırtınalı gökyüzüne dönüşünü izledim, ten renginin griden kaynar bir mora dönüştüğünü gördüm. Ayağa fırladın sonra masanın üzerinden bana doğru atıldın. Ellerini boğazıma sarmıştın ve ben hâlâ üstündeyken sandalyem geriye doğru yuvarlandı, kafam yere çarptı ve yüce Tanrım, beni öldürmek istediğini sandım. Tanrı aşkına, gerçekten ama gerçekten bunu yapacağını düşündüm.

ELLİ ÜÇ

Laurel o sabah Floyd'un evinden işe giderken Hanna'nın evinin önünden geçiyor. Theo ve Hanna'yı birlikte işe giderken bir anlığına görmeyi umuyor. Ama hava karanlık ve sessiz. En azından Laurel artık kızının evde kalmadığı zamanlarda nerede olduğunu hayal edebiliyor. Hanna, Theo Goodman'ın yatağındaymış meğer.

Theo artık bir öğretmen. İşin komiği, bunu ona bir yıl kadar önce Hanna söylemişti. Bir yerlerde karşılaşmışlar mı ne? Laurel ayrıntıları gerçekten hatırlamıyor. Her şey o zaman başlamış olmalı diye düşünüyor.

Belki haksız yere ama Laurel, olayların bu değişimi karşısında dehşet içinde.

Theo, Ellie'nindi. O, Ellie'ye aitti ve Ellie de ona. Kendi içine katlanan bir çift eldiven gibi birbirlerinin içine tamamen yerleşmişlerdi. Bu yüzden Laurel şimdi Hanna'ya kızgın. Öyle kızgın ki, Ellie'yle karşılaştırıldığında Theo'nun Hanna'da ne gördüğünü merak ediyor. Mantıksız düşünce süreçlerinin çarpık bağları içinde, Theo'nun Hanna'yı teselli ödülü olarak seçtiğini hayal ediyor.

BİR ANDA YOK OLDU

Ama sonra o pazar sabahı süpermarketten çıkan sarışın kızı, o gülümseyen, ıslıl ıslıl kızı hatırlıyor. Ara sıra Laurel'ı kapıda karşılayan o asık suratlı kızla, şakalarına hiç gülmeyen o sıska çocukla, telefonda annesinin sesini duyunca bıkkınlıkla iç geçiren o yorgun görünümlü kadınla uzaktan yakından alakası olmayan o kız...

Ve belki de ilk kez, Hanna'nın özünde mutsuz olmayabileceği aklına geliyor.

Belki de sadece annesinden hoşlanmıyordur.

* * *

O öğleden sonra işyerindeki Paul'ü arıyor. Arka planda normalliğin sıcak uğultusunu duyabiliyor.

"Dinle," diyor Laurel, "sana bir şey sorabilir miyim? Hanna hakkında?"

Paul, "Evet," demeden önce kısa bir sessizlik oluyor.

Laurel, *O biliyor*, diye düşünüyor, *o zaten biliyor*.

"Sana erkek arkadaşı hakkında bir şey söyledi mi?"

Bir sessizlik daha oluyor. "Evet, söyledi."

Laurel nefes veriyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç aydır," diye yanıtlıyor Paul.

"Peki şeyi... onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Evet, biliyorum."

Laurel gözlerini kapıyor. "Bana söylememeni mi istedi?"

"Evet. Onun gibi bir şey."

Bu kez Laurel duraklıyor. Bir süre sonra "Paul," diyor, "sence Hanna benden nefret mi ediyor?"

"Ne? Hayır. Tabii ki senden nefret etmiyor. Hanna kimseden nefret etmez. Neden öyle söyledin?"

"Sadece ne zaman bir araya gelsek o çok... dikenli. Ve soğuk. Ben bunu her zaman erken büyüme zorunda kalmasına bağladım; biliyorsun, tam yetişkinliğin eşiğindeyken Ellie'yi

kaybedişimize. Ama onu geçen gün Theo'yla gördüm. Öyle neşeli ve mutluydu ki. Tamamen farklı bir insana benziyordu.”

“Evet, her açıdan delicesine âşık.”

“Peki Hanna seninle ve Bonny'yle birlikteyken nasıl biri oluyor? Neşeli mi? Eğlenceli mi?”

“Evet. Öyle olduğunu söyleyebilirim. Genele bakınca.”

“Yani, haklıyım, görüyorsun. Sorun benim. Benimle olmaya dayanamıyor.”

“Bunun doğru olmadığından eminim.”

“Bu doğru, Paul. Onu hiç görmedin. Sadece ikimiz birlikteyken onun nasıl olduğunu hiç görmedin. O sanki... bomboş. Orada hiçbir şey yok gibi. Sadece boş bakışlar. Ben ne yaptım, Paul? Nerede hata yaptım?”

Paul'ün nefes aldığını duyuyor. “Hiçbir yerde,” diyor. “Sen yanlış bir şey yapmadın. Ama şöyle diyebilirim belki. Onun tek kaybettiği Ellie olmadı, haksız mıyım? Seni de kaybetti.”

“Beni mi?”

“Evet. Seni. Sen bir nevi... radarın dışına çıktın. Yemek yapmayı bıraktın. Aslında... ebeveyn olmayı bıraktın.”

“Biliyorum, Paul! Öyle yaptığımı biliyorum! O zamanki hâlîm için Hanna'dan milyonlarca kez özür diledim. Neden her hafta evine gidip onun için temizlik yaptığımı sanıyorsun? Onun için çok çabalıyorum, Paul. Hep deniyorum ama hiçbir şey değişmiyor.”

“Laurel,” diyor dikkatlice, “bence Hanna'nın asıl ihtiyacı olan şey senin affın.”

“Af mı?” diye tekrarlıyor. “Neyi affedeceğim?”

Paul yanıtını hazırlarken uzun bir sessizlik oluyor.

“Onu...” diyor sonunda. “Ellie olmadığı için onu affetmene ihtiyacı var.”

* * *

Paul'ün sözleri, Laurel'ın içinde bu kadar derinlerinde gizlendiğini bilmediği bir sürü düşünce ve duyguyu açığa çıkardı. Ellie'nin ortadan kayboluşundan sonraki dakikaları ve saatleri yeniden gözünde canlandırdı. Hanna'yla yalnız bırakılmanın yarattığı acı kırgınlığı, Ellie'nin kendine ayırdığı lazanyayı –hoş, Ellie evde pek çok şeyi kendine ayırırdı– Hanna'ya vermeyişini hatırladı. Herkes Ellie'nin dikkatini çekmek, onun altın ışığına temas edebilmek için savaşırdı. Sonra ışık gitti ve hepsi güneşten kopup düşen ölüm yıldızları gibi etrafa dağıldılar.

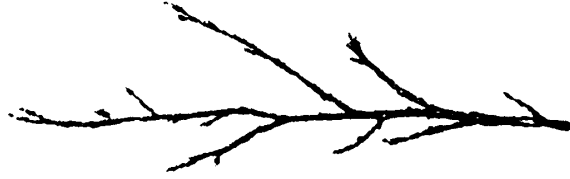
Evet, Laurel, Hanna'yı hiçbir zaman teselli ödülü olarak kabul etmemişti. Gerçekten bunu yapmamıştı. Sonunda da kızıyla bile isteye hak ettiği ilişkinin içinde buldu kendini. Artık bunu biliyor, bunun üzerinde çalışabilir ve işleri daha iyi hâle getirebilir.

Laurel, Hanna'yı arıyor. Tahmin ettiği gibi sesli mesaja düşüyor. Ama bir dakika daha bekleyecek hâlde değil. Hemen söylemesi gerekiyor.

“Hayatım,” diyor, “sadece şunu söylemek istedim, seninle çok gurur duyuyorum. Sen dünyadaki en sıra dışı kızsın ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Ayrıca üzgün olduğumu da söylemek istedim. Eğer yaptığım herhangi bir şey, sana kendini dünyamın merkezinde değilmişsin gibi hissettirdiyse çok özür dilerim. Çünkü öylesin, sen kesinlikle benim dünyamın merkezin ve ben sensiz yaşayamam. Ve...” hafifçe nefesini içine çekiyor, “geçen gün seni gördüğümü, Theo'yla birlikte gördüğümü söylemek istedim. Bence bu harika ve o çok ama çok şanslı bir adam. Gerçekten çok şanslı bir adam. Neyse, söylemek istediğim buydu ve bunu daha önce söylemediğim için üzgünüm. Seni seviyorum ve Noel arifesinde görüşürüz. Seni seviyorum. Hoşça kal.”

Telefonunu kapatıp mutfak tezgâhına koyuyor. İçinin rahatladığını, biraz olsun hafiflediğini hissediyor. Taşıdığını bile bilmediği bir şeyin yükünden kurtuluyor.

ELLİ DÖRT

Laurel o akşam Floyd'un evine vardığında kendini daha hafif, daha çok ânın içinde hissediyor. Noel'e sadece üç gün kalmasına rağmen evde ağaç olmadığını ilk kez fark ediyor. Daha doğrusu herhangi bir süsleme yok.

Floyd koridorda paltosunu çıkarmasına yardım ederken, "Noel ağacı yapmıyor musunuz?" diye soruyor Laurel.

"Noel ağacı *yapmak* mı?"

"Evet, süslemiyor musunuz?"

"Hayır," diyor. "Şey, eskiden süslerdik ama yıllardır yapmadık. Ama istersen yapabiliriz. İster misin? Hemen gidip alırım."

Laurel gülüyor. "Ben daha çok Poppy'yi düşünüyordum," diyor.

Floyd merdivenden yukarıya, "Pops!" diye sesleniyor. "Noel ağacı ister misin?"

Kızın gürültülü ve hızlı ayak seslerini duyuyorlar. Merdivenin başında beliriyor ve "Evet! Evet, lütfen!" diyor.

Floyd, "Tamam o zaman," diyor. "O hâlde karar verildi. Şimdi düzgün bir baba gibi dışarı çıkacağım ve tüm Noel

ağaçlarının en güzelini eve getireceğim. Benimle gelmek ister misin, Pops?”

“Evet! Dur ayakkabılarımı giyeyim.”

“Peri ışıklarına ve ağaç süslerine ihtiyacımız olacak,” diyor Laurel. “Evde hiç var mı?”

“Evet, evet, var. Tavan arasında. Kate ve Sara-Jade burada yaşarken hep bir ağacımız olurdu. Orada kutular dolusu malzeme var. Gidip getireyim.”

Floyd merdiveni ikişer ikişer çıkıyor ve birkaç dakika sonra ağaç süsleriyle dolu iki büyük alışveriş çantasıyla geri dönüyor. Sonra o ve Poppy arabaya binip karanlık gecede kayboluyorlar. Laurel etrafına bakınca Floyd’un evinde ilk kez yalnız olduğunu fark ediyor.

Televizyonu açıp Noel şarkıları çalan bir uydu kanalı buluyor. Sonra çantalardan bir şeyler çıkarıyor. Süsleri tanımlamak için kullanacağı kelime rastgele olurdu. Aşınmış plastik toplar, üç bacaklı örgü bir ren geyiği, kazağına bir delik açan kocaman dikenli bir kar tanesi, ciddi yüzlü tahta askerler ve burnu kıvrık ayakkabıları, uzun şapkaları olan marjinal görünümlü bir grup ahşap elf.

Bunları çantaya bırakıp peri ışıklarını çıkarıyor. İki set var: Biri çok renkli, diğeryse beyaz. Prize taktığı beyaz olan çalışıyor. Çok renkli olanlarsa çalışmıyor.

Yedek bir çoklu priz bulmak için mutfaktaki bazı çekmeceleri karıştırıyor. Koridordaki konsolun çekmecelerine bakıyor. Paket menüler, park biletleri, yedek anahtarlar, bir rulo bahçe çöp poşeti. Ama çoklu priz yok.

Sonra Floyd’un çalışma odasının kapısına bakıyor. Burası Poppy’ye evde eğitim verdiği, kitaplarını ve makalelerini yazdığı yer. Bu evin kendi versiyonunda, ön cepheden arka cepheye doğru alan açıp iki tarafa da kapı açmışlardı. Ancak Floyd, Viktorya döneminde olacağı gibi iki odayı ayrı bırakmış. Laurel daha önce Floyd’un çalışma odasına girmemişti,

sadece adam içeri girip çıkarken şöyle bir görmüştü. Nedenini tam olarak bilmesede de Floyd'un, kendi izni olmadan çalışma odasında olmasını istemediğine dair kuvvetli bir his var içinde. Bu yüzden bir iki dakika eli kapı kolunda duraksıyor, buranın sıradan bir oda olduğuna, Floyd'un onsuz yaşayamayacağına ve çoklu priz aramak için çalışma odasına elbette gidebileceğine ikna ediyor kendini.

Kolu çeviriyor.

Kapı açılıyor.

Floyd'un çalışma odası iyi döşenmiş ve sıcak. Döşeme taltaları yıpranmış kilimlerle kaplı. Mobilyalar sağlam ve eski. Biri yeşil cam abajurlu, diğeri beyaz, boynu kavisli iki krom masa lambası var. Masanın üzerinde değişik manzaraları gösteren ekran koruyucusu açık bir dizüstü bilgisayar duruyor. Laurel hızla çekmecelerini karıştırmaya başlıyor.

Kalemler, defterler, yabancı paralar, bilgisayar diskleri, CD'ler, hafıza kartları, her şey iç bölmelerde düzenlenmiş. Bahçeye bakan arka pencerenin yanındaki başka bir masaya gidiyor. Burada çekmeceler kilitli. İçini çekiyor ve dalgın bir şekilde masanın üstündeki kâğıt yığınlarını karıştırıyor. Artık priz aramıyor, bunu biliyor. Son birkaç gündür içine düştüğü tuhaf durumdan kendini kurtaracak bir şey arıyor.

Ve aniden onu ellerinde buluyor. Hepsi *Crimewatch*'un 26 Mayıs'taki çağrısına ait bir yığın gazete kupürü. Üstlerinde kendi yüzü var, Paul var, Ellie var. *Guardian* için yaptığı röportaj ve yerel gazeteye Paul'le birlikte verdiği röportaj da orada. Floyd'un, mutfağında ilk randevularından sonra onu Google'da arattığını çekingen bir tavırla itiraf edişini hatırlıyor. Ancak altı ay önce, daha onunla tanışmadan önce, Ellie'nin ortadan kayboluşuyla ilgili gazete kupürlerini topluyormuş. Sokakta kapanan bir arabanın kapısının sesini duyunca kupürleri tekrar evrak yığınına yerleştiriyor ve hızla Floyd'un çalışma odasından çıkıyor.

BİR ANDA YOK OLDU

Floyd ve Poppy biraz sonra eve giriyorlar. İki buçuk metrelik bir ağaç satın almışlar.

“Eh,” diyor Floyd, onu eve sokma çabasından dolayı yanakları pembeleşmiş hâlde. Laurel onun büyüklüğünü takdir edebilsin diye ağacı kütüğün üzerinde kısa bir süre dengede tutuyor. “Bu, yeterince iyi mi?”

“Vay canına,” diyor Laurel, Floyd’un ağacı koridordan oturma odasına götürebilmesi için duvara iyice yaslanarak. “Bu bir ağaçtan fazlası. Daha çok ışığa ihtiyacımız olacak!”

“Ta-da!” Poppy, peri ışıklarıyla dolu market çantalarını tutarak arkasında beliriyor.

Laurel, “Harika,” diyor. “Her şeyi düşünmüşsünüz.”

Televizyondan hâlâ Noel şarkıları duyuluyor. Jona Lewie’nin “Stop the Cavalry” şarkısı çalıyor.

Floyd ağacın etrafındaki fileyi kesiyor ve dalların serbest kalmasını izliyorlar. Floyd ağaç konusunda aşırı heyecanlı, ki bu da garip. Poppy ve Laurel’a dönerek, “Hey,” diyor, “iyi ama, değil mi? İyi bir tane almışım?”

İkisi de iyi bir ağaç olduğuna dair güvence veriyor. Daha sonra Poppy ve Laurel ağacı süslemeye başlarken Floyd akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa gidiyor.

Laurel, “Yani normalde ağaç kurmuyorsunuz?” diye soruyor.

“Hayır,” diyor Poppy. “Nedenini gerçekten bilmiyorum. Sanırım pek Noel düşkünü bir aile değiliz.”

“Peki Sara-Jade ve annesi? Onlar ağaç süslüyor mu?”

“Evet!” Poppy’nin gözleri parlıyor. “Kate, Noel’e bayılır. Bu konuda kendini kaybediyor. Evleri bir Noel kartına benziyor.” Kendini durduruyor. “Biraz aşırı cidden,” diye bitiriyor.

“Bana çok hoş geldi.”

Poppy o zaman gülümsüyor ve “Bonny’nin evinde ağaç olacak mı?” diyor. “Noel arifesinde?”

“Ah, Tanrım, evet. Eminim olacaktır. Kesinlikle. Muhtemelen en kocamanından.”

Poppy kocaman gülümsüyor. “Sabırsızlanıyorum,” diyor. “Doğru düzgün bir Noel geçirmek güzel ve değişik olacak.”

“Noel günü normalde ne yaparsınız?”

“Fazla bir şey değil aslında. Öğle yemeği yeriz. Hediyeleri veririz. Bir film izleriz.”

“Sadece ikiniz mi?”

Poppy başını sallayarak onaylıyor.

“Aile görüşmesi olmaz mı?”

“Benim bir ailem yok.”

“SJ var ya.”

“Evet ama o sadece bir kişi. Yani kocaman bir aileyi kastediyorum. Seninki gibi. Bazen diyorum ki...” Oturma odasının kapısına bakıp sesini alçaltıyor. “Babamla olmayı seviyorum. Ama bazen keşke daha fazlası olsaydı diyorum.”

“Daha fazla ne?”

Poppy omuz silkiyor. “Daha fazla insan sanırım. Daha fazla gürültü.”

Bir süre sonra televizyonda tam da “Fairytale of New York” çalmaya başladığında ağaçtan bir adım uzaklaşıyorlar. Ağaç tamamen süslenmiş ve Laurel ışıkları açmış.

Floyd içeri girince nefesi kesiliyor. “Hanımlar,” diyor, her birinin omzuna bir kolunu dolayarak, “bu bir zafer. Mutlak bir zafer.” Tepedeki ışıkları söndürüp tekrar ağaca dönüyor. “Vay canına! Şuna bir bakın!”

Üçü bir iki dakika öylece duruyor, arka planda The Pogues çalıyor, ağacın ışıkları yanıp sönüyor; Floyd’un kolu Laurel’in omuzlarında ağırlaşıyor ve Laurel onun hafifçe titrediğini hissediyor. Ona baktığında adamın ağladığını görüyor. Yanaklarından tek bir gözyaşı süzülüyor ve içinden binlerce minik Noel ışığı yansıyor. Onu silip Laurel’a gülümsüyor.

“Teşekkür ederim,” diyor. “Bu yıl bir Noel ağacına bu kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim.” Eğilip kadının

başının tepesini öpüyor. “Sen her şeyi mükemmelleştirdin. Seni seviyorum, Laurel. Gerçekten seviyorum.”

Laurel ona şaşkınlıkla bakıyor. Bunu söylediği için değil, Poppy’nin önünde söylediği için.

Tepkisini ölçmek için hızla Poppy’ye bakıyor.

Kız, Laurel’a gülümsüyor, ânı tamamlamasını istiyor. Bunun Laurel için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ama ikisi de ona bakıyor, onlara bir şey vermesini bekliyorlar. Noel zamanı, hava karanlık ve bir sebepten dolayı Laurel bunu yapması gerektiğini; garip, uğursuz, tanımlayamadığı bir sebepten bunu yapmasının son derece önemli olduğunu düşünüyor. Bu yüzden gülümsüyor ve “Ben de ikinizi seviyorum,” diyor.

Poppy, Laurel’a sarılıyor. Floyd da aynısını yapıyor. Üçü bir iki dakika birbirlerine sarılıyorlar, ortak nefeslerinin sıcaklığı kucaklaşmanın kalbinde buluşuyor. Sonunda ayrılıyorlar. Floyd, Laurel’a gülümseyerek, “Noel için tek dileğim bu,” diyor. “Tek istediğim bu. Nokta.”

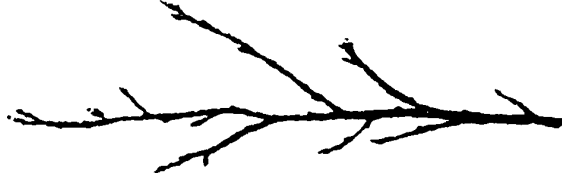
Laurel gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Floyd’un masasındaki gazete kupürlerini düşünüyor. Kuaförünün yanındaki kafede paylaştıkları havuçlu keki, kapıdan içeri girip onun yanına doğru gidişindeki aşırı özgüveni düşünüyor. Sonra aklına Blue’nun telefonda söyledikleri geliyor.

Erkek arkadaşın... onun aurası tamamen yanlış. Karanlık.

Ve Laurel bunu hemen oracıkta hissediyor. Açık ve net.

Sen söylediğin kişi değilsin, diye düşünüyor aniden, sen sahtesin.

ELLİ BEŞ

Ertesi gün işe giderken bakımevine uğradığında Laurel'in annesi hâlâ hayatta.

Sandalyesini annesininkine yaklaştırmak, "Demek hâlâ buradasın?" diyor sorar gibi.

Ruby gözlerini deviriyor.

"Biliyorsun, cuma günü Noel," diyor. "Noel'den önce ölüp herkesin gününü mahvedemezsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer yapacaksan geçen hafta yapmalıydın."

Ruby kıkırdayıp, "Gelecek hafta?" diyor.

"Olur," diyor Laurel gülümseyerek. "Gelecek hafta iyi. Ortalık her zaman sessiz sakindir."

Annesinin ellerini eline alıp, "Büyük bir Noel Arifesi yemeği yapıyoruz," diyor. "Paul ve Bonny'de. Hanna orada olacak. Jake. Yeni erkek arkadaşım. Kızı. Keşke sen de gelsen."

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Ruby ve Laurel gülüyor.

"Hayır," diyor. "Seni suçlamıyorum."

"Y-y-y-yeni erkek arkadaşın nasıl?"

BİR ANDA YOK OLDU

Laurel'in yüzündeki gülümseme donuyor. Soruya nasıl cevap vereceğini bilmediğinden gülümsüyor ve "O harika," diyor. "Her şey yolunda."

Ancak kelimeler ağzından çıkarken yalanın ağırlığını hissedebiliyor.

Annesi de bunu hissediyor. "İyi mi?" diye tekrarlıyor endişeyle.

"Evet," diyor. "İyi."

Annesi yalnızca bir kez başını sallıyor.

"Sen öyle diyorsan," diyor. "Öyledir."

* * *

Laurel, annesinin bakımevinden ayrıldığında Jake'i arıyor.

Oğlu ikinci çalıştan sonra cevaplıyor. "Anne?" diyor sesinde bir endişe tınısıyla.

"Her şey yolunda," diyor. "Acil bir durum değil. Sadece sesini duymak istedim."

"Gerçekten çok üzgünüm, anne," diye başlıyor hemen. "Blue'yla geçen gün sana söylediklerimiz için gerçekten üzgünüm. Seni üzeceğini hiç düşünemedim."

"Hayır, Jake. Cidden. Sorun değil. Aşırı tepki verdiğim için üzgünüm. Sanırım kendimi bu kadar uzun süre sonra bir ilişki içinde bulunca çok şaşırdım, biraz hamdım. Sadece her şeyin mükemmel olmasını istedim. Bilirsin. Ama elbette hiçbir şey mükemmel değildir, öyle değil mi?"

"Hayır," diyor Jake, söylemek isteyip de söyleyemediği şeylerle dolu bir sesle. "Değildir. Doğru."

"Yarın seni göreceğim miyim?" diyor. "Bonnylerde?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Orada olacağız."

"Floyd'un da orada olacağını biliyor musun? Bu sorun yaratacak mı?"

“Hayır,” diyor oğlu kendinden fazlasıyla emin bir edayla. “Hayır. Hiç sorun yok.”

Laurel esas arama nedenine gelmeden nefes alıyor. “Blue orada mı?” diyor. “Onunla bir şey konuşmak istiyordum da?”

“Evet,” diyor Jake. “Evet. O burada. Şey değil, öyle değil mi?..”

“Hayır. Dedim ya Jake. Onu unuttuk. Sadece ona bir şey sormak istiyorum.”

“Tamam.”

Blue’ya seslendiğini duyuyor. Blue telefona gelip, “Merhaba Laurel, nasılsın?” diyor.

“İyiyim, teşekkür ederim, Blue. Ben iyiyim. Sen nasılsın?”

“Ah, bilirsin. Meşgul. Her zaman olduğu gibi.”

Bir duraklama oluyor, ardından Laurel, “Dinle, Blue,” diyor. “Geçen konuştuğumuzda verdiğim tepkiden dolayı özür dilemek istedim. Sanırım biraz abartmış olabilirim.”

Blue’nun omuz silktiğini gözünde canlandırabiliyor. “Sorun değil.”

“Hayır, gerçekten. Üzgünüm. Ve ben sadece... Ben şey... Bilmiyorum. Sanırım onunla tanıştığında neden öyle düşündüğün hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim.”

“Sen de hissediyorsun.”

Laurel bembeyaz olarak elini boğazına götürüyor. Nedense yakalandığını hissediyor. “Hayır,” diyor, “hayır. Onun...”

Blue sözünü kesiyor. “Dediğim gibi. Auraları görebiliyorum. Ve eğer daha önce hiç aura görmediysen o zaman bunun palavra olduğunu düşünebilirsin. Anlıyorum. Ama ben onları görüyorum ve ne düşündüğümü bilmek istiyorsan bu konuda bana güvenmen gerekecek.”

“Evet,” diyor. “Ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Blue iç çekiyor ve açıkça kendi atmosferinde devam ediyor. “Floyd’un aurasında tuhaf renkler var. Çok koyu, karanlık renkler. Koyu yeşil, düşük benlik saygısı ve kırgınlığı temsil eder. Ve

öfkeyi çağrıştıran koyu kırmızı. Koyu pembe, olgunlaşmamışlık ve sahtekârlıktır. Ancak o kendini bambaşka biri gibi gösteriyor. Aurasıyla yansıttığı benlik arasındaki tutarsızlık dikkat çekici. Sanki başkalarını kopyalıyormuş gibi. Dışarıya farklı bir profil yansıtmak için uğraşıyor gibi. Ve bir de kıızıyla olan durumu var. Bu pek doğru değil. Sürekli onu izliyor, bunu biliyor muydun? Sanki her ağzını açtığında ona sufle veriyor. Sanki kız da rol yapıyormuş gibi. Adam da kızın hata yapmasını engellemek, kendisini ifşa etmesini engellemek için oradaymış gibi. Bence...” duraksıyor, “kızı gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Gerçek sevgi anlamında yani. Bence sevgiden ziyade ona ihtiyacı var çünkü onu insan yapan kızın kendisi. Bir pelerin gibi.”

Laurel başını sallayıp onaylayan bir ses çıkarıyor ama Blue’nun söylediklerini hâlâ sindirmeye çalışıyor.

“Peki onun tehlikeli olduğu konusunda söylediklerin. Bununla ne demek istedin?”

“Demek istediğim,” diyor Blue, “sevemeyen ama umutsuzca sevmeye ihtiyaç duyan bir adam gerçekten tehlikeli bir şeydir. Floyd’un tehlikeli olduğunu düşünüyorum çünkü senin onu sevmeni sağlamak için olmadığı biri gibi davranıyor.”

Laurel, Blue’nun sözleri karşısında ürperiyor. Dün Noel ağacının yanında dururken kendi hissettikleriyle o kadar uyumlu sözler ki hepsi.

“Peki ya Poppy?” diyor. “Onun aurası nasıl?”

Blue, “Poppy’nin aurası gökkuşağı gibi,” diyor. “Poppy her şey. Ama o, renklerini elinden almaya başlamadan önce babasından uzaklaşması gerekiyor.”

“Ya ben?”

Uzun bir duraksama.

“Senin auran o kadar soluk ki içindeki renkleri zar zor görebiliyorum, Laurel.”

ELLİ ALTI

Laurel ofise gittiğinde Noel kazağı giymeyen tek kişinin kendisi olduğunu fark ediyor.

“Kıyafet kuralı mı vardı?” diye soruyor Helen’a.

“Evet,” diyor üzerinde yanıp sönen ışıklar olan bir kazak giyen ve küpelerinden kırmızı toplar sarkan Helen. “Geçen hafta belirlendi. Gelen kutunda olmalı.”

Laurel içini çekiyor. Vardır tabii. Kesin okumuştur da. Sonra da onu hayatının karmaşası içinde kaybetmiştir.

“Al.” Helen ona bir parça simli şerit fırlatıyor. “Bunu saçına tak.”

Laurel süslü şeridi saçına takıp gülümsüyor. “Teşekkür ederim.”

Bugün alışveriş merkezinde şarkı söyleyenler var; onları buradan duyabiliyor. “İyi Kral Wenceslas” şarkısını söylüyorlar. Yönetim, Waitrose’dan bir sürü kıymalı tart almış, akşam beşte yılbaşı çekilişi hediyeleri verilecek ve içecek olarak şeri olacak.

Eve dönmek için sabırsızlanıyor.

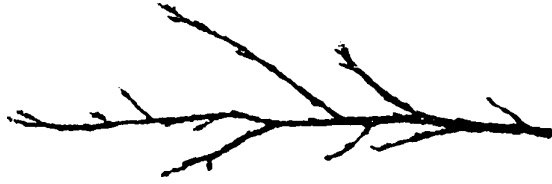
O gece arabasına giderken Waitrose'a uğrayıp iki şişe şampanya, iki kokulu mum ve iki kutu çikolata alıyor. Bu gece onları paketlerken kime ne vereceğine karar verecek.

O gün gittiği her yerde insanlara bakıyor, etraflarındaki renkleri, Blue'nun görebildiği auraları görmeye çalışıyor. Bu sabah Blue'yla konuşurken buna tamamen inanmıştı. Evet, diye düşünmüştü, evet, bunların hepsi çok mantıklı. Elbette Floyd'un karanlık aurası var. Elbette olmadığı biri gibi davranıyor.

Ancak saatler geçse de hiçbir aura görmüyor. Floyd bütün gün ona Noel Baba emojileri ve çobanpüskülü demetleriyle süslenmiş aptal, eğlenceli mesajlar gönderiyor, koronun şarkıları ruhuna işliyor, alkol bilincinin sınırlarını gevşetiyor, parmaklarındaki makas oturma odasının zeminine serdiği parlak kâğıdın üzerinde ileri geri hareket ediyor, komşuların Noel ağaçlarının ışıkları onun camlarına yansıyor, her şey tuhaf ve korkunç görünmeye başlıyor.

Blue ne kadar tuhaf bir kız, diye düşünüyor kendi kendine. Işıklarını söndürüyor, giysilerini çıkarıyor, saçındaki süslü şeridi çözüyor. Gerçekten de çok tuhaf bir kız.

ELLİ YEDİ

Laurel, Noel Arifesi'nde geç saatlerde kalkıyor. Floyd'dan iki kısa mesajı var: Birinde Paul ve Bonny'ye ne götüreceğini, diğerinde ne giyeceğini soruyor. Laurel cevap yazıyor: Onlara peynir götür. Ne kadar kokulu olursa o kadar iyi. Ve güzel bir kazak giyip şenlikli bir tavır takın. Ben yeşil giyeceğim.

Hemen cevap geliyor: Yani yeşil peynir ve kokulu bir kazak. Tamamdır 😊

Sersem şey, diye yanıtlıyor.

Ve sonra duşa giriyor.

Duştan çıktığında adamdan bir mesaj daha var:

İlk önce buraya gelebilir misin? Sana bir hediyem var ama partiye getirilemeyecek kadar büyük.

Laurel'in içinden bir korku geçiyor. Adamın kendisine vereceği hediyeyle ilgili heyecanı onu huzursuz ediyor. Hiçbir zaman büyük jestlerin hayranı olmadı. Ancak daha da önemlisi, bu son dakika plan değişikliği konusunda kendini tuhaf hissediyor. Blue'nun sözleri bir kez daha aklına geliyor: "Sevemeyen ama

sevilmeye çaresizce ihtiyaç duyan bir adam gerçekten tehlikeli bir şey.” Floyd’un Noelle Donnelly’nin evi ve ailesi hakkındaki yalanlarını hatırlıyor. Noelle’in sekiz aylık hamileyken düz olan karnını ve bodrumundaki dudak kremi düşünüyor. Sonra Floyd’un çalışma odasındaki gazete kupürlerini ve Poppy’nin yatak odasındaki şamdanları düşünüyor. Floyd’un onu evine başka bir amaç için çağırdığını adı gibi biliyor.

Paul ve Hanna’ya mesaj atıyor:

Bonny’ye giderken yolda Floyd’a uğrayacağım ama geç kalmam. Geç kalırsam lütfen beni hemen arayın. Eğer telefonuma cevap vermezsem lütfen beni alması için birini gönderin. 18 Latymer Yolu N4’te olacağım. Her şeyi daha sonra açıklayacağım.

Sonra tekrar Floyd’un mesajına dönüyor.

Tamam, yazıyor. Sorun değil. Hazır olduğumda gelirim.

Harika, diye yanıtlıyor Floyd. Yakında görüşürüz!

Hediye paketleriyle şampanyayı arabasına yerleştiriyor ve gündüz on birde Floyd’un evine doğru yola çıkıyor.

Hanna’dan bir mesaj geliyor:

Anne?

Laurel cevap yazmıyor.

Yollar kalabalık ve yavaş. İnsanlar High Barner’taki sine-
madan dışarı akın ediyor, ana cadde alışveriş yapanlarla dolu ve Highgate’te uzun süredir acı çeken ren geyiği bir çocuk kalabalığı tarafından sevilirken, öfkeli Noel Baba onları kontrol etmeye çalışıyor.

Stroud Green’e yaklaşırken Laurel boğazının arkasında bir yumru hissediyor. Buradaki her köşe başı, her vitrin ve her dönüş, geçmiş Noellerin anısını barındırıyor. Her yıl aynı

masa için ön rezervasyon yaptırdıkları, Noel arifesinde pizza yemek için yapılan yıllık ziyaret. Son dakikada fazladan ambalaj kâğıdı almak için ana caddedeki büfeye koşturmaca. Öğle yemeğinden sonra çocukları stres atmaları için götürdükleri, yolun aşağısındaki küçük park. Laurel ve çocukların Noel sabahı kart ilıştirdikleri komşuların kapıları.

Bütün o hararetli Noeller, her biri mükemmel bir hazineydi, hepsi gitti, hepsi küle döndü.

Floyd'un sokağına girip kontağını kapatıyor.

Sonra bir anlığına duruyor, arabasında oturuyor, ısıtıcı sönerken havanın serinliğini hissediyor, rüzgârın tepedeki ağaçların çıplak dallarını kırmasını izliyor ve Floyd'la yüzleşmeye hazır hissetmeyi bekliyor.

Beş dakika sonra derin bir nefes alıp ön kapıya yöneliyor.

BEŞİNCİ KISIM

ELLİ SEKİZ

Laurel Mack.

LTanrım, ne kadın ama.

Göz kamaştırıcı.

Bu kadının ona dokunmama izin verdiğine inanamıyordum. Benim evimde olduğuna. Benim yatağında.

Beş yıldızlı oteller gibi kokuyordu. Parmaklarımın ucundaki saçları saten çarşaflar gibiydi. Cildi pürüzsüzdü ve ışığın altında parlıyordu. Dudaklarım onun dudaklarındayken buzlu kış sabahlarına benziyordu tadı. O güzel elleri saçlarıma doluyor, başımın arkasını sertçe kendine çekiyordu. Şaka yaptığım da gülüyordu. Adını söylediğimde gülümsüyordu. Bütün bir hafta sonunu benim evimde geçirdi. Ardından diğer hafta sonunu da. Ölümün kıyısında olan annesine benden bahsetti. Aile arasındaki bir doğum günü kutlamasına katılmama izin verdi. Onların onayını istedi ve aldı. Kızımı alışverişe götürdü. Merdivende yanımdan geçerken popomu avuçladı. Başı göğsümde uyandı, kıyafetlerimi giydi, evimin içinde yalınayak yürüdü, kupalarımın kahve içti, arabasını sokağıma park etti, sürekli gidip gelmeye başladı ve her gelişinde hatırladığımdan

BİR ANDA YOK OLDU

daha iyiydi, onu her görüşümde hatırladığımdan daha güzeldi. Uyanık kaldığım her saat, onun gibi bir kadının benim gibi bir adamda ne bulduğunu düşünüp hayretler içinde kalıyordum.

Ama şimdi Noel Arifesi ve ben salonumda Paul Smith marka bir kazak ve üzerime biraz dar gelen bir pantolonla oturuyorum. Poppy odasında hediyeleri paketliyor ve kıyafet seçiyor. Laurel arabasını dışarıdaki caddede park etmiş durumda. Pencereden yüzünün ciddi hâlini, çenesinin bir milimetre kaydığını, evime gelmek için gereken gücü toplarken göz kapaklarının yavaşça kırıştığını görebiliyorum. Çünkü biliyorum ki artık o da biliyor.

Ben onun sandığı kişi değilim.

Kapı çalıyor ve açmaya gidiyorum.

ELLİ DOKUZ

Floyd, Laurel'ı yanaklarından öperek selamlıyor. Laurel neşeli bir gülümseme takınıyor ve “Çok hoş görünüyorsun. Tam Noel havasında,” diyor.

Öyle gerçekten de. Yakışıklı ve neşeli görünüyor. Çobanpüskülü yeşili kazağı ona çok yakışıyor. Ama göğsünün altında kalbi hızla atıyor, nefesi sık ve pürüzlü.

“Sen de her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Ceke-tine bayıldım.”

“Teşekkür ederim.” Laurel ellerini ipek kadifenin üzerinde gezdirip yeniden gülümsemeye çalışıyor. “Poppy nerede?”

Floyd, “Üst katta,” diyor. “Hediyeni paketliyor.”

“Ah, sağ olsun.”

“Girsene.” Onu mutfığa yönlendiriyor. “Gel. Bir şişe soğuk şampanyam var. Buck's Fizz'e ne dersin?”

Laurel başıyla onaylıyor. Küçük bir içecek sinirlerini yatıştırarak.

Floyd'un da gergin görüldüğünün, her zamanki rahat tavrından uzak olduğunun farkında. İçkisini doldururken onu yakından izliyor. Bardakların dolaptan yeni çıkmış olup olma-

dığına, önce şampanyayı, sonra da portakal suyunu doldururken bardağı gözlerden saklamadığına emin oluyor.

Floyd kadeh kaldırıyor.

“Sana,” diyor. “Harika, olağanüstü sana. Sen şimdiye kadar tanıdığım en olağanüstü insansın sanırım. Sana yakınım demekten onur duyuyorum. Şerefe, Laurel Mack. Şerefe.”

Laurel gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bir şekilde cevap vermesi gerektiğini düşünüyor. Ama söyleyebildiği tek şey, “Şerefe. Sen de harikasin,” oluyor. Kulağa son derece acıklı geliyor.

Yukarı, tavana bakıyor. “Poppy aşağı geliyor mu?” diyor. Son kelimedede sesi gerginlikle titriyor.

Floyd ona gülümsüyor. “Eli kulağındadır,” diye yanıtlıyor kısaca. “Eli kulağında.”

“Buyur.” Laurel içinde ona aldığı hediye olan çantayı uzatıyor. “Şimdi versem de olur. Bonnylere kadar taşımayalım.”

Floyd hediye tıraş aynasını açıyor ve gerekli sesleri çıkarıp doğru hareketleri yapıyor. Sonra kollarını uzatarak ona doğru geliyor ve ona sarıldığında Laurel irkiliyor, nefesinin kesildiğini, adrenalinin bütün vücudunda gezindiğini hissediyor. Hani kendini tutmasa onu itip kaçmaya hazır. Kısa süre önce bu adamın dokunuşundan hoşlanmasını aklı almıyor. Bu adamda dehşet verici olmayan herhangi bir şey bulduğunu hayal bile edemiyor.

“Al,” diyor Floyd, ona bir zarf uzatarak. “Önce bunu aç. Diğer hediyeni almak için arabama koşuyorum.”

“Ah,” diyor Laurel, “tamam.”

Floyd kapının eşiğinde durup ona bakıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme titreşiyor.

“Hoşça kal,” diyor.

Laurel ön kapının açılıp kapandığını duyuyor.

* * *

Artık Floyd gittiği için ev tamamen sessiz.

Laurel önündeki karta bakıp açıyor.

Önünde uçan bir güvercin resmi var. Tuhaf bir şekilde Noel'e yakışmıyor.

Kartın içinde bir mektup var. Laurel okumaya başlıyor:

Laurel,

Benden yorulduğunu hissediyorum. Senden önceki yüz kadının çözdüğü şeyi senin de çözdüğünü hissediyorum. Benim hayatının erkeği olmadığımı.

Önemli değil. Çünkü sana layık olmadığımı anladım. Gitmene izin vermem gerektiğini de öyle. Ve seni bırakmadan önce aynı zamanda korkunç, akılalmaz bir gerçeğin yükünden de kurtulmalıyım. Bende sana ait bir şey var. Bana verilmedi; daha doğrusu, korkunç olaylar dizisiyle bana miras kaldı. Bilmeni isterim ki bu değerli şey bana verilmeden önce başka biri tarafından korkunç bir şekilde suistimal edilmişti ve ben beş yıldır onun bakımını ve korumasını üstlendim. Onu parlattım ve besledim.

Ve şimdi onu sana iade etme zamanı geldi. Bu zamanı birlikte geçirdiğimiz için mutluyum. Beni bir canavar olarak değil normal bir adam olarak görmenin zamanı geldi. Sevgine layık bir adam. Sadece birkaç kısa hafta için de olsa. Duygusal olarak ıssız bir arazide geçirdiğim bunca yıldan sonra benim için olağanüstü bir deneyim oldu. Değerli bir hediye. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Ve beni tanıma, en değerli varlığın konusunda —umarım—

*güvenilebilecek bir adam olarak görme şansın
olduğu için mutluyum.*

*Çalışma odamın kapısı açık. Masaüstü
bilgisayarımda sana bir video mesajı
bıraktım. Sadece oynat tuşuna bas, her şeyi
açıklayacağım.*

*Her zaman iyiliğini isteyen
Floyd Dunn*

Laurel kartı masanın üzerine koyuyor ve mutfak kapısından bakıyor. Yavaşça ayağa kalkıp Floyd'un çalışma odasına doğru yürüyor. Floyd'un sandalyesine oturup fareyi tereddütle tutuyor. Ona dokunduğunda ekran canlanıyor ve Floyd bu sabah giydiği kazağın aynısını giymiş, yüzünde korkunç bir acı ifadesiyle bekliyor. Laurel oynat düğmesine tıklayarak Floyd'un itirafını izliyor.

ALTMİŞ

Laurel, bilmeni istediğim o kadar çok şey var ki. Ama birincisi şu: Kasım ayında o kafeye girip yanındaki masayı seçtiğimde, saçına iltifat ettiğimde ve kekimi paylaşmayı teklif ettiğimde, seni baştan çıkarmaya çalışmıyordum. Sen fazlasıyla güzeldin, fazlasıyla narindin ve ben asla senin gibi bir kadını elde edebileceğime güvenecek kadar kibirli olamazdım.

O görüşmeden sonra olan her şey tamamen beklenmedikti ve şimdi geriye dönüp baktığımda ne kadar bencilce olduğunu görebiliyorum.

* * *

Bu yılın önceki aylarında haberleri izlemek için televizyonu açtım ve sıradaki programın bir fragmanı görüldü. *Crimewatch*. Normalde izleyeceğim bir program değil. Hiç bana göre değil. Ama Ellie Mack adında bir kızın ortadan kaybolması konusunun yeniden masaya yatırılacağını söylediler ve sonra ekranda Ellie Mack'in bir fotoğrafı belirdi. O an kalbim durdu. Kayıp

kız tıpatıp Poppy'ye benziyordu. Poppy'nin büyümüş hâli. Ama aynı onun gibi.

Oturup programı izledim.

Sunucu, "Kuzey Londra'da yaşayan on beş yaşındaki Ellie Mack'in kütüphaneye giderken ortadan kaybolmasının üzerinden on yıl geçti," dedi. "Ellie okulda çok sevilen popüler bir kızdı, sekiz aydır birlikte olduğu erkek arkadaşının ve ailesinin göz bebeği idi. Öğretmenlerine göre, o ay gireceği yeterlilik sınavlarında büyük başarı elde edecekti. Bu güler yüzlü, büyüleyici kızın bir perşembe sabahı evinden ayrılıp geri dönmemesinin hiçbir nedeni yok gibi görünüyordu.

"İlk olarak 2005 yılında, Ellie'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey gören ya da bilen var mı diye bir çağrı başlattık. Bu girişim başarısız oldu. Şimdi, on yıl sonra, Ellie'ye dair bir haber ve onun kaçırıldığına dair herhangi bir delil bulunmadığı için olayı yeniden masaya yatırıyoruz. Ama önce karşınızda Ellie'nin annesi ve babası Laurel ve Paul Mack, bize on yıldır görmedikleri kızlarını hatırlatıyor."

Görüntüler sunucudan, çok güzel bir mutfakta yan yana oturan yorgun görünümlü bir çiftin kaydına geçti. Kadının vanilya sarısı saçları vardı, uçları sivri kesilmiş ve bir taraftan tokayla tutturulmuştu. Kolları sıvanmış siyah bir polo yaka giymişti, basit bir saati vardı, yüzük takmıyordu. Adam klasik bir şehir çocuğuydu: yaka düğmeleri açık, soluk mavi gömlek, yandan ayrılmış, arkası kısa ve üst kısmı daha uzun, gür, kır saçlar; muhtemelen Jermyn Caddesi'nde haftada iki kez buharla tıraş edilmiş, nazlı büyümiş, yumuşak bir yüz.

Sen ve Paul.

Konuşmaya önce sen başladın. Kameranın dışında kurgulanmış biriyle konuşuyordun. Sesin bir haber spikeri gibi ciddi ve olgundu. Ellie ve Poppy'ninkiler gibi geniş bir alnın ve iri gözlerin vardı. Üçünüzün arasındaki benzerliği görebiliyordum; nefes kesiciydi. Kızının altın rengi ışığından, giderken

yıldızlara yaptığı yolculuktan, kahkahalarından, hayallerinden, dönüşünde öğle yemeği için saklamayı istediği lazanyadan bahsettin. Konuştukça gözlerin cam gibi oldu. İnce bileklerinde başparmağın ve parmaklarıyla daireler çizdin. Güzel ellerin vardı: Uzun, zarif, kadınsı.

O sırada Paul konuşmaya başladı. Kabalık etmek istemem ama onun boş konuşan herifin teki olduğunu söyleyebilirim. İyi niyetli ama tamamen boş. Ve artık birlikte olmadığınız anlaşılıyordu. Beden diliniz tamamen kapalıydı. Kızıyla –*tüm çocuklarıyla*, diye eklemişti aceleyle– olan bağından, Ellie'nin nasıl içi dışı bir olduğundan, ailesine her zaman her şeyi anlattığından, hiçbir sırrının olmadığından bahsetti. Onun gözleri de cama döndü ve kısa bir süre sana doğru kaydı. Umutsuzca destek almayı umuyordu ama alamadı. Siz konuşurken, ara sıra Ellie'nin fotoğrafları belirdi: çocukluğunda plastik bir kaydıracağın dibindeyken, bir sürat teknesinin arkasında, babasının kolu ona sarılı, rüzgâr saçlarında, Noel günü aptal bir şapkayla ve bir restoranda kolunu büyükanneye benzeyen yaşlı bir kadına dolamışken.

Kız ölmek için fazla canlı görünüyor, diye düşündüm. O hafif bulanık fotoğraflarda bile onun özünü, saf neşesini hissedebiliyordum. Ama bunun bir tesadüf olduğuna kendimi inandırdım, hepsi bu. Oldukça sıradan bir ismi olan, Poppy'nin doğmasından bir yıl önce ortadan kaybolan ve ona çarpıcı bir benzerlik taşıyan genç bir kız.

Daha sonra röportaj sona erdi ve yeniden canlandırma başladı.

İşte o zaman bulmacanın tüm küçük parçalarının yerine oturduğunu ve bunun bir tesadüf olmadığını anladım. High Road vardı, Noelle'in yolunun köşesindeki kafe, kötü kıyafetlerini aldığı Kızıl Haç mağazası. Kamera sokağın karşı tarafına geçti ve evinin dışındaki ağaçta açmış kiraz çiçeklerinin uzaktaki tomurcuklarını bile görebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu.

Çünkü Noelle bir keresinde tartışırken bana öfkeyle Poppy'nin gerçek annesi olmadığını, Ellie adında bir kızın, bebeği onun için doğurduğunu söylemişti. O zamanlar böyle bir şey söylemesine neden olan şeyin deliliği olup olmadığından ya da bunun gerçekten doğru olup olmadığından emin değildim. Hamileyken onu hiç çıplak görmemiştim. Ona dokunmama izin vermemişti. Ama yine de çok uzak görünüyordu. Buna ihtimal vermemiştim.

Hem bu gerçekten doğruysa bile, o zaman o "sözde Ellie"yi umutsuz bir bağımlı, Noelle'in sahte çocuğunu taşımak için sokaktan alıp üzerine biraz para saçtığı bir zavallı olarak hayal etmiştim. Ama burada, televizyonumun ekranında, önünde güzel bir hayat uzanan güzel bir genç kız yeryüzünden kaybolmuştu ve en son Noelle'in evinin hemen dışında görülmüştü.

O, bir yabancıya bebek doğurmak için ailesini, erkek arkadaşını ve geleceğini isteyerek geride bırakacak bir çocuk değildi. Bu da düşüncelerimin Noelle'in ortadan kaybolmasından sonraki günlere, Poppy'nin eşyalarını toplamak için onun evine gittiğim günlere gitmesine neden oldu. Sana bahsettiğim bodrum katındaki tuhaf odayı düşündüm; içeride lekeli eski çekyattan, ölü hamsterlardan, video kaset oynatıcılı televizyondan, kapıdaki üç kilitten başka hiçbir şey yoktu.

İşte o an Noelle'in bir çocuk kaçırdığını anladım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

ALTMİŞ BİR

Biliyor musun, Laurel, hayatım boyunca tek istediğim herkes gibi hissetmekti. Farklı bir ülkede yeni bir okula giderdim ve birlikte büyüyen, hafta sonları anneleri ve babaları birlikte şarap içen, kendi aralarında şakalaşan, bodrum katında eğlence odaları ve lakapları olan o rahat çocukları görürdüm. Onlara bakıp şöyle düşünürdüm: “Bunu nasıl yapıyorsunuz? Nasıl oluyor?” Ben hiçbir yerde hiçbir zaman bir takma ad alacak kadar uzun süre bulunmadım. Ben sadece “yeni çocuk”tum. Birkaç yılda bir. “Hey sen, yeni çocuk.” Ve lanet olası bir dâhi olmanın da bana pek bir yararı olmadı. Kimse çokbilmiş ineklerden hoşlanmaz. Eh, ben de çok acayip, çokbilmiş bir inektim. Zekâm yapışkan bir madde gibi içimden fışkırırdı.

Ayrıca hiç de yakışıklı değildim. Artı sporda kötüydüm ve hiç ilgimi çekmiyordu. Ve tabii ki, kariyerleri uğruna çok büyük bir fedakârlık yapılması gerektiğini açıkça düşünmeyen, çocukların ebeveynleriyle birlikte olmaktan hoşlandıklarını gerçekten de fark etmeyen, gözü yükseklerde ebeveynlerim vardı. Bana etkinlikler düzenlediler ve kendilerini, meşgul olduğum sürece mutlu olmam gerektiğine inandırdılar.

Almanya'da kasabanın birinde, bir okul vardı. O okulu sevdim. Uluslararası bir okuldu, dünyanın her yerinden çocuklar geliyordu; birçoğu İngilizce bile konuşamıyordu. Ve geçici bir yer gibiydi, çocuklar sürekli gelip gidiyordu. Yani bir kez olsun avantajım vardı. İngilizce konuşabiliyordum. On birden on dörde kadar neredeyse dört yıl boyunca oradaydım. En gençlerden biri olarak başlamış ve en büyüklerden olmuşum. Bu iyi bir şeydi. Biçimlendirici. Neredeyse dönüştürücü. Yeni çocukların geldiğini görüyordum; küçük olanlar, yabancı olanlar, dille, kültür şokuyla mücadele eden minik Koreli, Hintli veya Nijeryalı çocuklar. Ve bu, kendimi normal hissetmemi sağladı.

Orada bir kız arkadaşım vardı. Mathilde. Fransızdı. Oldukça güzel. Birkaç kez öpüştük ve eğer annemle babam beni tam o anda ensemde sürükleyip bir sonraki yere bırakmasalardı, belki bu normalliği geliştirme, özü ve ruhu olan bir adama dönüşme şansım olabilirdi.

Sonuçta Poppy ortaya çıkana kadar kimseyi gerçekten sevdiğimi sanmıyorum.

Şimdi bile sevmek derken bunun doğru kelime olup olmadığından emin değilim.

Sonuçta hayatımda bunu karşılaştırabileceğim bir örnek yok.

* * *

Ellie'yi *Crimewatch*'ta gördükten sonra neden doğrudan polise gitmedim, bunu öğrenmek istiyorsun, değil mi? Bu çok iyi bir soru.

Öncelikle bu noktada Ellie'nin hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Noelle'in bodrumunda olduğunu varsayarsak, orada ne kadar süredir kaldığını bilmiyordum. Televizyon programına göre, ortadan kaybolmasından dört yıl sonra sizin evinize girip bir miktar para ve değerli eşya aldığına dair zayıf bir ihtimal de

söz konusuydu. Yani Ellie potansiyel olarak her yerde olabilirdi ve anlatı her yeri kapsıyordu.

Ancak bu, tek başına polise bildiklerimi söylememe engel olacak kadar iyi bir neden değildi. Görüyorsun, beni en çok endişelendiren şey bu senaryodaki rolümdü. Noelle'in Poppy'nin gerçek annesi olmadığını itiraf ettiği gün bana söylediği bir diğer şey de benim Poppy'nin gerçek babası olmadığımı. Bebeğin, internetten satın aldığı sperm sayesinde dünyaya geldiğini söyledi. Bu berbat yükü bana söylediği diğer şeylerle birlikte kilitlemiş ve başımı inkâr kumlarına gömmüştüm. Poppy kelimenin tam anlamıyla, Laurel, *kelimenin tam anlamıyla* başıma gelen tek iyi şeydi. Gururum ve sevincim. Tüm *varoluş nedenim*. Sara-Jade'le ilişkimin her zaman ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Çocukken benden nasıl nefret ettiğini, yüzüme tükürdüğünü, beni ısırıldığını ve tırmaladığını biliyorsun. Babalığın böyle bir şey olduğunu sanıyordum. Hak ettiğim çocuğun bu olduğunu düşünüyordum. Sonra Poppy hayatıma girdi. Öylesine mükemmel ve zekiydi ki... Üstelik bana hayrandı. Hayatımda ilk kez kimsede, dünyada hiç kimsede olmayan güzel ve değerli bir şey vardı elimde. O benim değilse o zaman hayatımın artık benim için bir anlamı kalmıyordu.

Ama *Crimewatch* özel programını izledikten sonra şunu fark ettim ki eğer o benim çocuğumsa ve Noelle ile Ellie hakkında bildiklerimi polise anlatırsam, hiçbir polis memuru, hiçbir dedektif, hiçbir yargıç ve hiçbir jüri üyesi, Ellie'nin benim bilğim veya onayım olmadan spermimle hamile kaldığına inanmayacaktı. Bu da saçmalığın daniskasıydı. Apaçık. En iyi ihtimalle yardım ve yataklıktan işim biterdi. Bir de reşit olmayan birine tecavüz etmekten. Hiç tanışmadığım bir çocuk olsa bile.

Ama bak, yine yalan söyledim. Poppy'nin genetik olarak çocuğum olmadığının kanıtlanması, bildiklerimi polise bildirmem için bana özgürlük tanırdı, buna rağmen DNA testi yaptırmadım. Onu bırakmaya hazır değildim, Laurel. Çok üzgünüm.

* * *

Crimewatch özel programından kısa bir süre sonra *Guardian*'da sizinle yapılan bir röportajı okudum. Dergide yayımlanan şey şu gerçek hayattan ilginç hikâyeler tarzı bir şeydi. Şöyle diyordun: “En büyük kâbus bilmemek. Bir kapanış olmaması. Kızımın nerede olduğunu bilmeden hayatıma devam edemiyorum. Bataklıkta yürümeye çalışmak gibi. Ufukta bir şey görebiliyorum ama ona bir türlü ulaşamıyorum. Yaşarken ölmek gibi bir şey.”

Ve bir ay sonra gazetelerde manşetler çıktı. “**ELLIE’NİN KALINTILARI BULUNDU.**” İstedğin kapanışa ulaşmıştın artık. Cenazeye geldim. Saygılı bir duruş sergiledim. Eşin krematoryuma girmene yardım ederken bacaklarının titrediğini ve çıkarken tekrar dizlerinin bağının çözüldüğünü gördüm. Görünüşe göre kapanış sana bir kutu kemikten başka bir şey getirmemişti. Ama artık sana bataklıktan çıkıp ufka doğru yürümeni sağlayacak bir şey verebilirim. Sana Poppy’yi verebilirim.

ALTMİŞ İKİ

Bütün odağım sen oldun, Laurel. Seninle ilgili makaleler, Ellie'nin kaybolduğu gün yaptığın basın toplantısının fotoğrafları ve videoları için interneti taradım. Sen çok zarif bir kadındın. O kadar kısa ve özdün ki hiçbir kelimen boşa değildi. Duygularına hâkimdin, güzel ellerin her zaman karmaşık bir duruşla bir araya geliyordu, saçların kusursuz kesilmişti. Dantelsiz, düğmesiz, süssüz özel dikim kıyafetlerin... Kıyafet seçimlerinde bile hiçbir şeyi boşa harcamıyordun.

Seni izlerken Paul'e daha çok aşına oldum. Gömlekleri ilk bakışta geleneksel görünse de yakanın içinde kontrast renkte Liberty baskısını fark ediyordun. Kol düğmeleri minik köpek kafalarıydı. Biraz alışılmadık kemik çerçeveli gözlükler. Özel tasarım bir ayakkabının içindeki geometrik baskılı ipek çorapların parıltısı.

Kıyafetlerinin ayrıntılı incelenmesi, onun öncelikle Paul Smith ve Ted Baker'dan alışveriş yaptığını gösterdi. Şuraya bir çift çorap, şuraya da ipek bir mendil, denemeye başladım. Daha sonra bir berber dükkânında düzgün bir tıraşa gittim. Daha önce hiç düzgün bir tıraş olmamıştım. Aslında nadiren

tıraş oluyordum. Yüzüm kaşınıncaya kadar sakal bırakır, sonra hepsini –genellikle– kör bir jiletle kazır, yüzümü yamalı bohçaya çevirir ve sonra hepsinin yeniden uzamasına izin verirdim. Benim için kıyafet alışverişi keyifsiz bir olaydı: Yılda iki kez M&S’de sepetle dolaşmak. Erkeklere yönelik bu butikleri gezmekten keyif almaya başladım. Bana rehberlik etmeye hevesli, kıvrak kalçalı satış elemanları hoşuma gitti. Daha sonra düzgün bir saç kesimi yaptırdım, oldukça seyrek ve yerçekimine meydan okuyan saçlarıma hacim veren bazı ürünler buldum, kemik çerçeveli numarasız bir gözlük satın aldım ve dönüşüm tamamlandı.

Bu, birkaç ay süren aşamalı bir süreçti. O berbat TV şovlarındaki gibi bir günde tepeden tırnağa yepyeni bir imajla ortaya çıkmış değildim. Düzenli olarak gördüğüm kimsenin bunu fark ettiğinden bile emin değilim.

Sadece sana kendimi göstermek ve benden hoşlanmanı sağlamak istedim. Hepsi bu kadardı. Beni tanıdık bulman. Beni bir dilim keki paylaşabileceğin türden biri olarak görmen. Arkadaş olmamızı istedim, sonra da senin ve Poppy’nin arkadaş olmanızı istedim. Çünkü o zamana kadar DNA testi yaptırmıştım. Çünkü artık sadece yüzde 0,02’lik bir ihtimal dışında, Poppy’nin benim çocuğum olmadığını ve onun gerçekten ait olduğu tek kişinin sen olduğunu biliyordum.

Karşılıklı çekim beklemiyordum. Restoranda ellerinin kağıdımın kollarının içinde olmasını, o gece evimin merdivenini çaresizce çıkmamızı, ertesi sabah kafanın kolumun kıvrımında olmasını beklemiyordum. Senin gibi kadınlar benim gibi erkeklerden hoşlanmazdı. Ve ben...

Hayır. Bunun hiçbir savunması yok. Hiç. Senden faydalandım. Bu kadar basit.

Ama en azından Poppy’yle birbirinizi bir polis operasyonunda ya da sosyal hizmetlerin floresan ışıklı ofisinde değil de nispeten normal şartlarda tanıma şansı bulmuş olmanız benim

için bir teselli. Birlikte kahvaltı eden, alışverişe giden, ailenle akşam yemeği yiyen bir çocuk ve büyükannesi olarak. Umarım bu, ileriki günlerde Poppy'nin Mack ailesine sorunsuzca uyum sağlamasına önayak olur. Ona gerçeği çıplak hatlarıyla anlattım. Daha ne kadarını bilmesi gerektiğini senin kararına bırakıyorum. Ayrıca unutma, bu ev ve içindeki her şey Poppy'ye ait. Hayat boyu kendi masrafını fazlasıyla karşılayabilecek.

İşte bu da beni finale getiriyor. Mayıs ayında o programı izler izlemez doğrudan polise gitmememin bazı bakımlardan en zorlayıcı nedenine. Sağ taraftaki pencereden baktığında bahçede diğerlerinden daha yeni ve daha yüksek bir tümsek olduğunu fark edeceksin. Gördün mü? En geride? Orayı kasım ayının başında, seninle tanışmadan kısa bir süre önce kazdım.

Noelle Donnelly orada yatıyor.

Ondan önce kilerimdeki derin dondurucudaydı. Bana Ellie'den bahsettiği geceden beri oradaydı. Poppy'nin benim çocuğum olmadığını söylediği geceden beri.

Onu öldürmek istemedim, Laurel, sana yemin ederim. Bu bir kazaydı. Üstüne atıldım, evet, onu korkutmak, canını yakmak istedim. Demek istediğim, o kadın, o korkunç kadın mutfağında kalbimi yerinden sökerken nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyorsun, değil mi? Eğer orada olsaydın sen de ona zarar vermek isterdin; buna eminim. Ama onu öldürmeye *niyetim yoktu*. Sandalyesi geriye uçtu ve kafasını yere çarptı...

Her neyse... Bunları polise anlatmak isteyip istemeyeceğine sen karar vereceksin. Poppy'ye söylemek isteyip istemeyeceğine. Ama birine söylemeden gidemezdim ve ne yapmaya karar verirsen ver, bunun en doğrusu olacağını biliyorum.

Lütfen Laurel, beni affet. Her şey için beni affet.

Noelle'le tanıştığım ve onun hayatıma girmesine izin verdiğim için beni bağışla. Hamileyken onu daha fazla sorgulamadığım için, evinin bodrumuyla ilgili daha fazla soru sormadığım için, Poppy'nin annesinin kim olduğundan şüphelendiğimde polise

BİR ANDA YOK OLDU

gitmediğim için, kendime sana âşık olma iznini verdiğim için ve hak etmediğim hâlde seninle geçirdiğim bu son birkaç hafta için beni bağışla. Ne olursun beni affet.

Ufuk tam önünde, Laurel. Poppy'yi de yanına al ve oraya doğru yürü.

ALTMİŞ ÜÇ

Kayıt duruyor. Evi bir kez daha sessizlik kaplıyor. Laurel pencereden hızlıca bakınca Floyd'un arabasının ve dolayısıyla kendisinin de gittiğini görüyor. Çalışma odasına dönüp tavana bakıyor. İçinin derinliklerinden bir yerden nefesini tıkayan bir ses geliyor. Onun bebeği. Onun küçük kızı. Sırt çantasıyla İngiltere'nin arka sokaklarında dolaşmıyordu, Noelle Donnelly'nin bodrumuna kilitlenmiş, o kadın için karnında bir bebek büyütüyordu. Ne kadar süre onun yanında kalmıştı? Ona nasıl davranıldı? Nasıl öldü? Peki, Laurel nasıl olmuştu da hissedememişti? Ellie'nin ortadan kayboluşundan sonraki yıllarda o sokaklarda kaç kez yürümüştü? Noelle'in bodrum penceresinin dışındaki pembe kiraz çiçeklerine gözü takılarak kaç kez o evin önünden geçmişti? Kaç kez kendi kızından yalnızca birkaç metre uzakta olduğu hâlde bir şekilde, güçlü bir göbek bağı sayesinde belki, onun orada olduğunu hissedememişti?

Öfke gözyaşları patlıyor ve yumrukları yaralanana kadar Floyd'un masasına vuruyor. Tam haykırmak üzereyken arkasında bir ses duyuyor, Floyd'un çalışma odasının kapısı gıcırıyor. Kapı aralanıyor ve Poppy karşısında beliriyor. Üstünde Laurel'la

BİR ANDA YOK OLDU

alışverişe çıktıklarında H&M'den aldıkları küçük bir bluz ve şifon elbise var. Saçları bir avucunun içinde toplanmış, diğer elinde ise saç tokası ve saç fırçası var.

Poppy ona doğru yaklaşarak, "Atkuyruğu yapmaya çalışıyordum," diyor, "yüksek, sallanan bir atkuyruğu. Ama yeterince yüksek yapamıyorum. Tepede çıkıntılar oluyor."

Laurel gülümseyerek sandalyesinden kalkıyor. "Gel," diyor, sandalyeyi Poppy'ye doğru çevirerek. "Sen buraya otur. Ne yapabileceğime bakayım. Gerçi yüksek atkuyruğu yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Poppy oturup tokayı ve saç fırçasını Laurel'a uzatıyor. Laurel kızın diğer elinden demet hâlindeki saçları alıp taramaya başlıyor. Ellerin alışkanlıkla hareket ettiğini fark ediyor. Kaç sabah, kaç kez, kaç atkuyruğu yaptı? Şimdi o saç tarama günleri hiç de geride kalmamış gibi görünüyor. Anlaşılan yeniden anne oldu. Göğsünün içinde sıcak ve narin bir şey, gelişen bir çiçek gibi açılıyor.

"Babam nerede?" diyor Poppy.

Laurel dikkatlice, "Baban burada değil," diyor. "Bir yere gitmesi gerekiyordu."

Poppy başıyla onaylıyor. "Dün gece bana söylediği şeyle bir ilgisi var mı?"

"Dün gece sana ne söyledi?"

"Bana Noelle'in annem olmadığını söyledi. Meğer benim annem senin kızınmış." Aniden dönüyor. Laurel kızın gözlerinin kırmızı ve şiş olduğunu görünce yatak odasında sessizce ağladığını anlıyor. "Doğru mu? Senin büyükannem olduğun doğru mu?"

Laurel duraksıyor. Yutkunuyor. "Öyle olmasını ister miydin?"

Poppy tekrar başıyla onaylıyor.

"Şey. Doğru. Annenin adı Ellie'ydi. O benim kızımdı. Ve o, dünyadaki en harika, en ışıltılı, en mükemmel kızdı. Sen de tıpkı onun gibisin, Poppy."

Poppy bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sonra bir kez daha Laurel'a dönüyor, gözleri korkuyla irileşmiş. "Öldü mü?" diye soruyor.

Laurel başıyla onaylıyor.

"Babam öldü mü?"

"Baban?.."

"Gerçek babam."

"Yani..."

"Ellie'yle bebek yapan adam. Beni büyüten babam değil."

"Baban sana anlattı mı?"

"Evet. Anlattı. Gerçek babamın kim olduğunu bilmediğini söyledi. Kimsenin bilmediğini söyledi. Senin bile."

Laurel dikkatini yeniden Poppy'nin saçına çeviriyor. Yapabildiği kadar yükseğe çekiyor ve lastik tokayı etrafında üç kez çeviriyor. "Gerçek babanın ölüp ölmediğini bilmiyorum, Poppy. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz."

Poppy bir süre sessiz kalıyor. Sonra, "Bitti mi?" diyor.

"Evet," diyor Laurel. "Bitti."

Poppy sandalyeden kayıp Floyd'un çalışma odasının dışında, duvarda asılı aynaya doğru gidiyor. Yansımasında parmak uçlarıyla saçlarına dokunuyor. "Ona benziyor muyum?" diyor.

"Evet. Tıpkı ona benziyorsun."

Yansımasına geri dönüp onu yeniden değerlendiriyor, çenesi hafifçe yukarı kalkık. "Güzel miydi?"

"Olağanüstü derecede güzeldi."

"Hanna kadar güzel miydi?"

Laurel bir an, *Ah, Hanna'dan çok daha güzeldi*, diyecek oluyor ama kendini tutuyor. "Evet," diyor. "Hanna kadar güzeldi."

Poppy bundan memnun görünüyor.

"Hâlâ partiye gidiyor muyuz?" diyor.

"Gitmek istiyor musun?"

"Evet. Ailemi görmek istiyorum," diyor. "Gerçek ailemi görmek istiyorum."

“Bu durumda kesinlikle gidiyoruz.”

“Laurel?”

“Evet, tatlım.”

“Babam geri dönecek mi?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Poppy önce ayakkabılarına, sonra tekrar Laurel’a bakıyor. Gözleri yaşlarla dolu. Aniden sinir bozucu metanet geçiyor ve Poppy ağlamaya başlıyor. Omuzları yukarı aşağı sarsılırken elleri göz yuvalarına sertçe bastırıyor.

Laurel onu kollarına alıyor, sımsıkı sarılıyor, başının üstünü öpüyor, bu çocuğa olan sevgisinin ani, görkemli bir yaz fırtınası gibi içinden aktığını hissediyor.

ALTMİŞ DÖRT

Hem pasaportum hem de tabancam yanımda. Küçük bir çantada yedek kıyafetlerim ve şarjı dolu bir telefonum var. Planım Londra N4'ten olabildiğince uzaklaşmak ve sonra ya beynimi havaya uçurmak ya da ülkeyi terk etmek. Bakalım o noktaya gelince nasıl hissedeceğim. Bu noktada hangisi daha kötü, hiçbir fikrim yok: Kızımın kalbini kırmak mı, yoksa kızımın kalbini kırıp sonra hayatımın geri kalanını ya saklanarak ya da hapiste geçirmek mi? B planı en azından cenazeyi içermiyor.

Sonunda senin o boktan, iğrenç pisliğini temizledim, Noelle. Ben konuşurken (ya da düşünürken, yazarken veya ölü bir insanla her ne halt yapıyorsam) Laurel torunuyla yeniden tanışacak ve sonra birlikte Belsize Park'taki pırıl pırıl bir eve, Richard Curtis filmlerindeki gibi ısııl ısııl bir Noel yemeğine gidecekler. Herkesin yüzünü hayal etsene, Noelle. Birlikte içeri girdiklerinde, güçlü kaşları, büyük beyinleri ve herkesin gözünü kamaştıran o altın ışıklarıyla o iki güzel kadını. Bir hayal et.

Keşke orada olup bunu görebilseydim.

Ama kendi mutluluğumu ve kendi ihtiyaçlarımı Laurel'inkine tercih ettiğim anda bu ayrıcalıktan kendimi mahrum ettim.

Artık Londra'nın dışındayım, Noelle. Batıya doğru gidiyor gibiyim. Evet, işte Slough orada. Ve kendimi iyi hissediyorum. Aslında harika hissediyorum. Sonunda seni ölü bir deri gibi üzerimden sıyrıp attım.

Yolcu koltuğundaki zararsız Sainsbury alışveriş poşetindeki silaha dokunuyorum. Sert hatlarını okşuyorum, poşetin üzerinden metalin serinliğini hissediyorum. Silahın namlusunun damağımda sert bir şekilde durduğunu, tetiğin parmak ucuma uyguladığı baskıyı hayal ediyorum. Gün hâlâ aydınlık ve temiz. Birkaç saat sonra gökyüzü karardığında yoldan çıkıp uykulu bir Cornish köyüne doğru sürdüğümü, geceyi geçirmek için bir yatak bulduğumu veya arabamda uyuduğumu hayal ediyorum. Yarın uyanırdım ve Noel günü olurdu. Dünya her Noel'de olduğu gibi sessizliğe bürünürdü, tüm o gürültülü hayatlar milyonlarca kapalı kapının ardında kalırdı. Peki ben nereye giderdim? Nerede olurdum? Peki ondan sonraki gün? Ya ondan sonraki?

Kendimi temiz, saf, arınmış ve yenilenmiş hissediyorum. Şimdiye kadar yaptığım ve yapacağım en iyi ve en harika şeyi yaptım. Bu olay gazetelerde yer aldığında burada olmak ister miyim? Gerçekten? Tanrım, ikimizin de en korkunç fotoğraflarını bulup çıkarırlar, bir düşünsene. Fred ve Rose West bizim yanımızda Brangelina kalır.

Glastonbury Tor'u geçiyorum. Güneş alçalmaya başlayınca gökyüzü inci grisine dönüyor. Taşların üzerinde soluk altın rengi bir ışık parlıyor ve birkaç ziyaretçi narin bir silüetin içinde kayboluyor. Bir sonraki kavşakta M5'ten çıkıp Tor'a geri dönüyorum. Biraz içeride bir arazi buluyorum.

Buradan gün batımını izleyebiliyor, Glastonbury taşlarının gölgelerinin değişen ışıktaki küçülüp büyüdüğünü görebiliyorum. Bonny'nin yemek masasının titreyen mum ışığında, açık ve parlak yüzleriyle Laurel ile Poppy'yi düşünüyorum. Ve sonra yeniden seninle beni düşünüyorum. Sonsuza kadar birbirimize

bağlandık, yüzlerimiz gelecek yıllar boyunca gazetelerin ön sayfalarında yan yana yer alacak ve burada olup bunu görmek istemediğimi biliyorum. Poppy'yi, yatak odasında ellerini tutup ona kendisi hakkındaki gerçeği söylediğimdeki cesur yüzünü, duygularını zapt ederkenki sert çenesini, dokuz yaşındaki hiçbir kızın duymaması gereken kelimeleri sindirirken hafifçe sallanan başını düşünüyorum. Bensiz yaşamayı nasıl öğreneceğini düşünüyorum ama öğreneceğini de biliyorum. Onun gelişeceğini biliyorum. Washington'daki ailemi düşünüyorum, dudaklarının büzülmesini, her ikisinin de aklından geçen söylenmemiş sözleri: *Onu hastanede bırakmalıydık.* Bunun benim son gün batımım olacağını biliyorum. Burada, şu anda, Noel arifesinde, ufukta kırmızı ve altın rengi kor alevler içinde parlıyor. Ve biliyorum ki bunlar benim son anlarım.

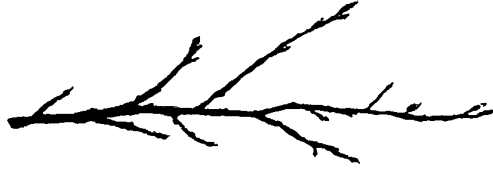
Böylesi iyi.

Kesinlikle daha iyi.

Elimi naylon poşete sokup silahı çıkarıyorum.

ALTMİŞ BEŞ

Sekiz Ay Sonra

Theo ve Hanna, beyaz güller ve çöven otundan oluşan bir çardak boyunca el ele yürüyorlar. Başlarının etrafında pastel renklerde konfeti yaprakları uçuşuyor ve Finsbury Park'ın sokaklarında kilise çanlarının tiz sesleri duyuluyor. Güneş bir an için sabahın erken saatlerinden beri tepemizde kara kara dolaşan bulutların arasından yüzünü gösteriyor.

Laurel, Poppy'nin elini tutuyor ve yeni evli kızının kilisenin önündeki yolda arkadaşlarını ve gelen misafirleri selamlamasını izliyor. Hanna beyazlar içinde ve saçları değerli taşlarla süslü. Altın gibi ıslıl ıslıl, resmen göz alıyor. Yakışıklı ve kendine güvenen kocası onun yanında duruyor, nazikçe Hanna'nın sırtına dokunuyor, yüzü gururla parlıyor.

Laurel, Hanna'nın Theo için bir teselli ödülü olacağını nasıl oldu da düşünebildi bilmiyor. Böyle hissetmek için kendisine nasıl izin verebildiğini merak ediyor.

Kısa bir süre sonra sadece otuz kişiden oluşan düğün grubu eski bir kırmızı çift katlı otobüse biniyor. Poppy, Laurel'in dizinde oturuyor, elinde hâlâ çiçekçi kız rolünde kiliseye taşıdığı

buketi var. Otobüs ilerlerken Laurel kollarını Poppy'nin beline dolayıp onu kendine yakın tutuyor. Poppy ona, *mama*, diyor. Büyükanne değil. Anne değil. Laurel değil. *Mama*. Bu ünvanı kendisi seçti. Poppy çok cesur ve zeki bir çocuk. Ağlaması gerektiğinde ağladı ve kızması gerektiğinde kızdı. Floyd'u her gün, her an özleyiyor. Ama çoğunlukla neşeli ve mutlu. Laurel ve ailesinin, etrafında döndüğü bir güneş o. Nereden baksan bir mucize.

Otobüsteki ortam heyecanlı ve herkes sohbete dalmış. Bonny ve Paul otobüsün ön tarafında birlikte oturuyorlar; Bonny'nin sıra dışı şapkası ön camdan görünmesi gereken manzarayı neredeyse tamamen engelliyor. Arkalarında Jake ve Blue oturuyor. Blue kucağında bir çantanın içinde minik bir köpek yavrusu tutuyor. Adı Mister ve görünüşe göre küçük bir tavşandan fazla büyümeyecek. Jake'le ikisi, dün gece Devon'dan geldiklerinden beri yeni doğmuş bir bebek gibi onun üzerine titriyorlar.

Laurel'in yanındaki koltukta Sara-Jade oturuyor. Hanna ve Theo'yu pek tanımamasına rağmen Poppy onu da davet edip edemeyeceğini sormuştu. Poppy artık Sara-Jade'in biyolojik kız kardeşi olmadığını bilse de onun hâlâ ailesinin bir parçası olmasını istiyor. Sara-Jade, gümüş renkli kısa ceket ve şekilsiz pembe elbisesiyle her zamanki gibi ince ve dünya dışı görünüyor. Partneri olabilecek ya da olmayabilecek Tom adında sakallı bir adamla birlikte. Şu âna kadar onu sadece arkadaşı olarak tanıttı. Jackie ve Bel, Laurel'in karşısında oturuyor, her iki yanında da ikizler var. Oğlanlar Poppy'den sadece birkaç yaş büyükler ve Laurel, hayatının bir kez daha en yakın arkadaşlarınıninkiyle uyumlu hâle geldiğini görünce çok mutlu oluyor.

Sağındaki koltuklarda Theo'nun ebeveynleri oturuyor. Bay Goodman yaşlı görünüyor ama Becky Goodman yaşına göre inanılmaz derecede genç duruyor. Laurel derisinin çene kemiğinden kulaklarına doğru gerildiğini görüyor ve bu gözlemi içine atıyor.

Başka yerlerde Hanna'nın okul günlerinden arkadaşlarını görüyor. Paul'ün babasını ve yabancıları; Theo'nun arkadaşı ya da Hanna'nın iş arkadaşı olabilecek, rahatsız ayakkabılar giyen ve aşırı makyaj yapan yirmili yaşlardaki gençleri görüyor.

Ama her düğünde olduğu gibi burada da olmayan insanlar var: Hayaletler ve gölgeler.

Laurel'in annesi sekiz ay önce vefat etti. Ama öncesinde Poppy'yle tanışma fırsatı buldu.

Kızın elini sıktı ve "Biliyordum, hâlâ burada olmamın bir nedeni olduğunu biliyordum, senin orada olduğunu biliyordum. Öyle olduğunu biliyordum," dedi. O gün bir hemşire üçünün fotoğrafını çekti. Elbette dört olması gerekirdi ama üç, ikiden iyiydi. Ruby bir hafta sonra öldü.

Laurel'in umutsuz erkek kardeşi de burada değil. Ocak ayında Ruby'nin cenazesi için Dubai'den gelmiş ve bir yılda iki seyahat yapamayacağını söylemişti.

Ve elbette Ellie de burada değil.

Laurel, Poppy'ye Ellie hakkındaki bütün gerçeği anlatmadı. Ellie'nin evden kaçtığını, sonra öldüğünü ve bir ormanda bırakıldığını, kaçmasıyla ölmesi arasında bir noktada bir bebeği olduğunu ve Noelle'in bebeği evlat edinip baş edemeyince Floyd'a verdiğini anlattı.

Poppy'ye Floyd'un bahçesindeki cesetten bahsetmedi. Çiçek tarhının üstüne büyük plastik bir çadır kurulup tepede helikopterler vızıldarken Laurel, Poppy için küçük bir çanta hazırlamış ve onu birkaç günlüğüne Barner'taki dairesine getirmişti. Floyd'a gelince, Laurel ona Poppy'nin babası olmadığı hâlde öyleymiş gibi davrandığı için duyduğu suçluluktan ötürü intihar ettiğini söylemişti.

Poppy gözyaşlarını bastırmış ve o acımasız, cesur tavrıyla başını sallamıştı. "Gerçekten sorun değildi, biliyorsun," dedi. "Çünkü o çok iyi bir babaydı. Gerçekten öyleydi. Kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu. Ölmesine gerek yoktu."

“Haklısın,” demişti Laurel, Poppy’nin yanağından akan tek bir gözyaşını başparmağıyla silip onu kollarının arasında sallayarak. “Haklısın. Gerek yoktu.”

Otobüs, Theo ve Hanna’nın düğün törenini düzenleyecekleri kanal kenarındaki restoranın önünde duruyor. Grup, usulüne uygun olarak inip eteklerini düzeltiyor, ceketlerinin düğmelerini ilikliyor, suyun üstünden esen sert rüzgâra karşı saçlarını düzeltiyor. Paul yaklaşıyor. Elini ceketinin koluna koyarak, “İyi misin?” diye soruyor.

Laurel evet dercesine başını sallıyor. O iyi. Hayatı her bakımdan tersine çevrildi. Elli beş yaşında yeniden anne oldu. Sabahları beslenme çantası hazırlıyor ve günlüğüne sömestr tarihlerini yazıyor. Günde iki kez okula servis çekiyor ve hayatının her noktasında başka birini kendi önüne koyuyor. Elbette Ellie’nin hayatının son aylarına dair ortaya çıkan gerçeklerin travmasını hâlâ yaşıyor. Bazı geceler gözlerini kapadığında kendini o bodrumda buluyor; çam kaplı duvarların arasında sıkışıp kalmış, kimsenin onu göremeyeceği bir pencereye çaresizce bakıyor. Ama kâbusları hafiflemeye başlıyor.

Kızı öldü, annesi öldü ve kocası ondan yüzlerce farklı yönden daha iyi bir kadınla birlikte. Ama o iyi. Laurel iyi. Gerçekten öyle. Çünkü onun Hanna’sı var, Jake’i var ve artık Poppy’yle Theo’su da var. Floyd’un ölümünden bu yana geçen aylarda Sara-Jade’le de ilişkisi derinleşip güçlendi. Çoğunlukla Poppy için olsa da aynı zamanda kendi için de onu sık sık görüyor. Sara-Jade’de kendinden bir şeyler görüyor; bir bakıma önemli, onu besleyecek şeyler.

Hanna artık Theo’yla yaşıyor. Woodside Park’taki sefil daireyi kiraya verdi ve Laurel’in artık onun temizlikçisi olmasına gerek yok. İlişkileri tamamen değişti. Onlar artık arkadaş. Ellie’nin ortadan kayboluşunun yarattığı dehşetten ortaya çıkan en iyi şey Hanna ile Poppy. Poppy, Hanna’ya bir kahramanmış gibi

tapıyor ve Hanna da Poppy'ye bayılıyor. Neredeyse ayrılmaz ikili oldular.

Onlar koltuklarına doğru ilerlerken Laurel odanın diğer ucundaki Hanna'yla göz göze geliyor. Kızına gülümsüyor ve Hanna da ona göz kırpıp öpücük gönderiyor. Onun güzel kızı. Onun altın kızı.

Laurel öpücüğü yakalayıp kalbine saklıyor.

SONSÖZ

Kadın kâğıt parçasını elinde tutuyor ve camekânın ardından Korada oturan polise çaresizce bakıyor. Ona bir dakika içinde birilerinin geleceğini söylemişti ama bunun üzerinden neredeyse yarım saat geçti. Park cezası yemeden ve arabasının bagajındaki donmuş tavuk göğüslerinin buzları erimeye başlamadan önce yola çıkması gerekiyor.

Bir dakika sonra, “Affedersiniz,” diyor. “Gerçekten çok üzgünüm ama otopark sürem dolmak üzere ve gerçekten gitmem gerekiyor. Bunu size bıraksam olur mu?” Kâğıt parçasını havaya kaldırıyor.

Kadın polis başını kaldırıp ona bakıyor, sonra kâğıt parçasına, ardından tekrar ona bakıyor. Sanki onu daha önce hiç görmemiş ya da kâğıttan haberi olmamış gibi, “Pardon?” diyor.

“Bu mektup,” diyor kadın, sabırsız görünmemek için elinden geleni yaparak. “Kızıl Haç mağazasından aldığım kitapta bulduğum mektup.”

“Doğru,” diyor kadın polis. “Elbette. Ben alayım.”

Kadın, mektubu polise uzatıyor ve onun kâğıdı okumasını, yüz ifadesinin ilgisizlikten endişeye, üzüntüye ve ardından şoka

dönüşmesini izliyor. “Pardon,” diyor, “bunu nerede buldum demiştiniz?”

“Size dedim ya,” diyor sabrı iyice azalan kadın. “Geçen ay Stroud Green Yolu’ndaki Kızıl Haç mağazasından bir kitap satın aldım. Bir Maeve Binchy romanı. Daha dün gece okumaya başladım. Ve arasından bu not düştü. Bu o,” diyor, “değil mi? O zavallı kız? Bodrumda bebeği doğuran kişi?”

Polis ona baktığında kadın onun da gözlerinin yaşlarla ıslandığını görebiliyor.

“Evet,” diyor polis. “Öyle.”

Daha sonra ikisi de gözlerini mektuba çevirip mektubu birlikte yeniden okurken susuyorlar. Küçük bir kâğıt parçasına yan yana sıkıştırılmış ufacık kelimeleri görmek için gözlerini kısıyorlar:

Bu notu bulan her kimse; adım Ellie Mack.

On yedi yaşındayım. Noelle Donnelly, 26 Mayıs 2005’te beni evine getirdi ve yaklaşık bir buçuk yıl boyunca bodrumunda esir tuttu. Bir bebeğim oldu. Babasının kim olduğunu bilmiyorum ve hâlâ bâkire olduğuma eminim. Bebeğimin adı Poppy. Nisan 2006’da doğdu. Şu anda nerede olduğunu veya ona kimin baktığını bilmiyorum ama lütfen, lütfen bulabilirsiniz onu bulun. Lütfen onu bulun, ona iyi bakın ve onu sevdiğimi söyleyin. Elimden geldiğince ona baktığımı ve onun dünyanın en iyi bebeği olduğunu söyleyin. Ayrıca lütfen aileme bu notu bulduğunuzu bildirin. Annemin adı Laurel Mack, babamın adı Paul, Jake adında bir erkek kardeşim ve Hanna adında bir kız kardeşim var. Onlara üzgün olduğumu ve onları dünyadaki her şeyden

LISA JEWELL

*daha çok sevdiğimi söylemenizi istiyorum. Hiçbiri
başıma gelenlerden dolayı kendini kötü hissetmesin
çünkü ben cesurum, akıllıyım ve güçlüyüm.*

*Sevgiler
Ellie Mack*

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmayı Aralık 2016'da bitirdim. Baştan sona okudum ve kendi kendime dedim ki, Hımm, bunun ya harika bir tuhaflığı var ya da sıradan bir tuhaflığı. Bütün tarafsızlığımı kaybetmiştim ve nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikrim olmadan konuyu editörüme iletmiştim.

Birkaç gün sonra buluşalım, radikal bir önerim var dedi. O zaman kitabımın sadece tuhaf olduğunu anladım.

Kendisinin ve başka bir editörün, tuhaflıkları dengelemenin bir yolunu bulmak adına kitabımla ilgili beyin fırtınası yapmak için uzun zaman birlikte çalıştıklarını söyledi. Bir aydınlanma ânı yaşamışlardı. Önerisi gerçekten de radikaldi.

Ben de evet, evet, elbette, dedim. Bu harika, sen harikasın. Teşekkür ederim!

Ve şimdi Selina Walker ve Viola Hayden'a cesur ve açık fikirli oldukları, tuhaf kâğıt yığınımla birlikte oturup durmadan konuştukları, düşündükleri ve tam olarak ne yapılması gerektiğini görüp sonra bana bunu tam olarak nasıl yapacağımı anlattıkları için tekrar teşekkür etmek istiyorum. İnsanlar yazarların eserlerine sahip çıktıklarını, kendilerinden başka hiç kimsenin

bu eserin nasıl olması gerektiğini bilemeyeceğine inanabilirler. Ancak mantıklı bir yazar bunun doğru olmadığını bilir. Bazen yazar çözümü en az görebilen kişidir, bazen de editörler dâhidir. Bu kitapta da durum kesinlikle böyleydi. Bu yüzden ikinize de tekrar teşekkür ederim. Size minnettarım.

Ve elbette Arrow'daki herkese teşekkür ederim: Susan Sandon, Gemma Bareham, Celeste Ward-Best, Aslan Byrne ve pazarlama ekibindeki herkese.

Temsilcim Jonny Geller'a bu kitap konusunda bu kadar hevesli olduğu için teşekkür ederim. Kariyerimde beni desteklemek amacıyla yaptıkları her şey için Curtis Brown'daki ekibin geri kalanına teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız.

Sevgileri ve sıkı çalışmaları sayesinde kariyerimin giderek güçlendiği ABD'deki harika yayıncı ekibime teşekkür ederim. Judith Curr, Sarah Cantin, Ariele Fredman, Lisa Sciambra ve Haley Weaver'a teşekkürler. Bu yıl hepinizle buluşmayı sabırsızlıkla bekliyorum!

Ve Amerikalı temsilcim Deborah Schneider'a da teşekkür ederim. Benim adıma o kadar çok çalışıyorsun ki seninle daha yüz yüze tanışmadım bile! Nihayet bu yaz buluşmak için sabırsızlanıyorum. Sana uzun uzun sarılacağım. Öyle ki beni üstünden kazımak zorunda kalabilirsin!

Tüm yabancı yayıncılarıma teşekkür ederim. Kitabım, dünya çapında muhteşem insanlardan oluşan ekiplerce böylesine etkileyici ve güzel şekilde yayımlandığı için çok minnettarım. Özellikle İsveç'teki Pia Printz'e, sadece kitabımı yayınlamakla kalmayıp beni dünyanıza davet ettiğiniz, yemeğe götürdüğünüz ve yatma zamanımdan çok sonra bile ayakta tuttuğunuz için teşekkürler! Anna, Frida ve Christoffer'a da teşekkürler. Hepiniz çok tatlısınız.

Kitapçılara, kütüphanecilere, kitap alıcılarına ve kitaplarımın okurlara ulaştırılmasına yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Tabii tüm harika kitap blog yazarlarına da teşekkürler.

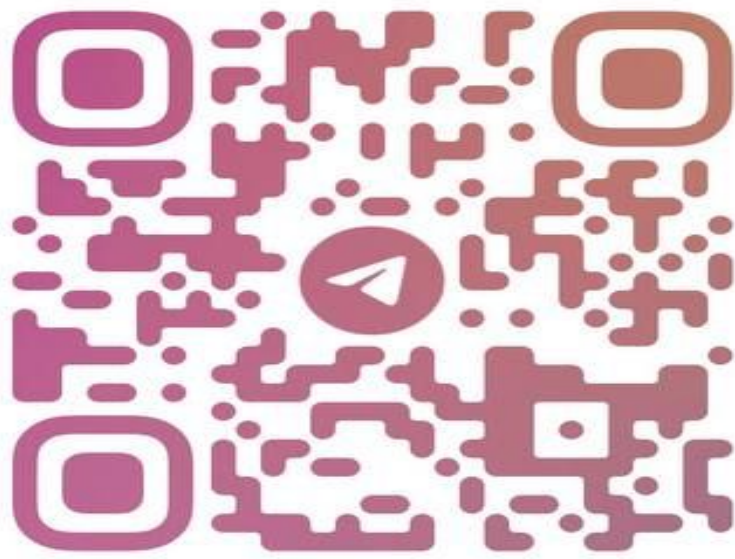
BİR ANDA YOK OLDU

İncelemeler, gönderiler, fotoğraflar ve *tweet*ler için minnettarım. Hepinizi seviyorum! Facebook'taki efsanevi Kitap Kulübü'nden Tracy Fenton'a özellikle teşekkür ederim. Sen çok önemli bir güçsün ve hem okuyucular hem de yazarlar için büyük bir nimetsin.

Muhteşem aileme ve dostlarıma teşekkür ederim. Her iki taraftan da inanılmaz nimetlerle kuşatılmışım. Ve özellikle Takım'a teşekkür ediyorum. Yaşlandıkça daha da güzelleşiyoruz!

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

@AYISIGIKITAP